

INDIANA JONES

KRÁLOVSTVÍ
KRISTALOVÉ
LEBKY

JAMES
ROLLINS

AUTOR BESTSELLERŮ ZE ŽEHRÁČKY NEW YORK TIMES

Námět: George Lucas a Jeff Nathanson

Scénář: David Koepf

James Rollins

INDIANA JONES
A KRÁLOVSTVÍ
KŘIŠŤÁLOVÉ LEBKY

eastone BOOKS

Indiana Jones and the Kingdom of the Crystal Skull
originally published by Random House Publishing Group, U. S. A.

Czech Edition © 2008 Eastone, s.r.o.

Translation © 2008 Zdík Dušek

Z anglického originálu James Rollins, Indiana Jones and the Kingdom
of the Crystal Skull přeložil Zdík Dušek.

Vydalo vydavatelství Eastone Books,

Toulouvcovo nám. 1163, 570 01 Litomyšl, v roce 2008.

www.eastonebooks.com

Jacket design: David Stevenson

Jacket illustration: Drew Struzan

Tisk: Tlačiarne BB, spol. s r.o., Banská Bystrica

ISBN 978-80-8109-020-2

Všetchna práva vyhrazena.

Žádná část této knihy nesmí být žádným způsobem reprodukována nebo
rozmnožována bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Knihy Jamese Rollinse v českém překladu

Podzemní říše

Pohřbeno v hlubinách Amazonie

Ledový ostrov

Písečná bouře (román o *Sigma Force*)

Mapa z kostí (román o *Sigma Force*)

Černý řád (román o *Sigma Force*)

*Georgi Lucasovi a Stevenu Spielbergovi za to,
že z bab jako já udělali hrdiny,
co se nebojí ve tmě.*

Vrať se...

Francesco de Orellana doklopýtal posledních několik kroků ke skalnímu srázu. U převisu nad propastí klesl na kolena. Pod ním se rozkládala širá pouštní pláň. Slunce zrovna zapadalo a on se rozhlížel po vyprahlé kamenité krajině, v níž se jakoby odrážela jeho vlastní duše. Z výšky viděl podivné a absurdně veliké obrazce vyryté do země, které se táhly přes mnoho kilometrů skalnatého terénu. Obří postavy opic, hmyzu a hadů spolu s květinami a zvláštními hranatými tvary.

Je to bohem prokletá země plná démonů. Nikdy sem neměl chodit.

Strhl si z hlavy konquistadorskou helmu a odhodil ji za sebe. V posledních paprscích slunce vetkl do horké, písčité půdy svůj meč. Španělský jilec vytvořil na zapadajícím slunci symbol kříže.

Francesco se modlil za zproštění od hříchů, za odpuštění a za spásu.

El dios querido, me perdona.

Vraždy, které spáchal, mu ale nemohly být odpuštěny.

Krev mu potřísnila pozlacenou zbroj, zbrotila meč a skropila hrudní plát. Ta krev patřila jeho vlastním mužům, které povraždil.

Zlatou dýkou podřízl hrdla bratrů-dvojčat, Iaga a Isidra. Gasparovi mečem rozpáral břicho jako praseti a Rogeliovi srazil hlavu z jeho širokých ramen. Oleose bodl do zad, když se před ním pokoušel utéct, a totéž provedl s Diegem, kterého dorazil, když klečel na kolenou. Poslední výkřiky pronásledovaly Francesca až sem, nahoru na útes.

Teď ale všechno ztichlo.

Masakr byl dokončen.

Vrať se...

Francesco si zařal nehty do obličeje a vyryl na něm hluboké brázdy. Ten příkaz vyplňoval celou jeho lebku. Chtěl ho ze sebe dostat a proklínal se za to, že sem kdy vstoupil. Nenechá ho na pokoji. Neovladatelné nutkání se mu zabořilo do střev jako zrezivělý hák. Zachytilo se mu ještě hlouběji než v míše, uchvátilo ho a nehodlalo ho pustit.

Už týdný prchal z toho prokletého místa. Byl si jistý, že unikl s bohatstvím rovným majetku králů, s divy, po nichž by královny plakaly touhou. Měl truhlice zlata i stříbra a další naplnil rubíny a smaragdy. Pár dní cesty odsud čekala v oceánské zátoce loď.

Tak blízko.

Vrať se...

Klekl si vedle meče a prosil o spásu. Za dnešního svítání konečně podlehl příkazu, jenž mu zněl v kostech. S každým krokem, kterým se vzdaloval z toho zpropadeného údolí, zněl hlas v jeholebce silněji a hlasitěji. Nedalo se před ním uniknout. Nakonec zjistil, že nemůže pokračovat, že nedokáže udělat ani jeden další krok k lodi. Byl v pasti jako muška uvězněná v kapce jantaru. Zbývala jediná cesta.

Jeho muži necítili žádné podobné výčitky svědomí. Žvanili mezi sebou jako malí kluci, těšili se domů, vymýšleli, jak utratí své bohatství. Byli plní plánů a velkých snů. Neposlouchali ho, když hovořil o návratu. Hádali se s ním, naléhali na něj a nadávali mu. Chtěli odnést poklad na loď, i kdyby to znamenalo, že ho tu opustí.

Francesco by je nechal.

Jenže oni ve své chamtivosti chtěli vzít i podíl, který patřil výhradně Francescovi. To nehodlal dopustit! Ve slepé zuřivosti je podťal jako kosa obilí. Nic ho nesmělo zastavit, ani jeho vlastní muži.

Vrať se...

Teď byl konečně sám.

Teď se mohl vydat na zpáteční cestu.

Slunce kleslo pod vzdálený obzor a na krajinu padla noc. Francesco se zvedl na nohy, sebral helmu a vytáhl meč z půdy. Obrátil se, připravený splnit příkaz. Vydal se z tmavého svahu; jeho pozornost však přilákal jakýsi pohyb.

Ze stínů a zpoza vysokých balvanů se vynořily postavy. Povstávaly z děr a plazily se z pokroucených větví stromů. Stoupaly k němu ze všech směrů. Slyšel klapání nahých kolenou a tvrdých pat.

Vojsko zbavené masa... *jen z kostí.*

Zbledl a o několik kroků ustoupil. Věděl, že ho stihla kletba. Armáda neživých se stahovala kolem něj. Přišli ho odvléci do pekla. Kam skutečně patřil.

Přesto zaječel k nočnímu nebi – nikoliv hrůzou, ale trýzní z vědomí, že je navěky zatracen. Selhal. Nepodařilo se mu splnit příkaz, který mu stále zněl v hlavě. Mrtví se k němu nelítostně a nezastavitelně blížili. Noc prořízl jeho výkřik, ale Francesco de Orellana přesto slyšel pouze dvě slova.

Vrať se...

1. část

MĚSTO SMRTI

Poloostrov Yucatán, 1957

Každý kámen vypráví nějaký příběh.

Obezřetně se plazil po kruhové podlaze, do níž byl vyrytý mayský kalendář v podobě ohromného kola složeného ze soustředných kruhů piktografů vyhloubených hluboko do skály. Uprostřed místnosti se před ním tyčila velká socha hadí hlavy s čelenkou kamenných per a doširoka rozevřenou zubatou tlamou, připravenou pozřít neopatrné. Otvor byl dost velký, aby se jím protáhl dospělý muž.

Ale co se skrývá uvnitř?

Musel to vědět.

Kéž by se k němu dostal...

Pokusil se zrychlit, ale narážel zády o strop. Nemohl se zvednout ani na lokty. Komnata vyžadovala, aby se prosebník plazil po zemi jako had, patrně v souvislosti s mayským bohem, opeřeným hadem Quetzacoatlem. Momentální návštěvník na sobě ale neměl žádná pera, jen odřené khaki kalhoty, vybledlou koženou bundu a zprohýbaný, hnědý plstěný klobouk.

Plazil se po podlaze, pokrytý bahnem. Minulý týden na Yucatánu pořád pršelo. Ze slunce zbyla jen vzdálená vzpomínka. Dnes v noci měla navíc udeřit tropická bouře, která hrozila, že je vyžene ze zarostlých mayských ruin na yucatánském pobřeží.

„Indiano!“ donesl se k němu výkřik ze schodů za ním.

„Mám tu práci, Macu!“ zavolal v odpověď.

„Slunce už je pryč, kámo!“ naléhal jeho přítel. Mluvil se silným britským přízvukem a v hlase mu zněly obavy. „Vítr se mění ve vichřici. Před minutkou mi kolem ucha proletěl kokosový ořech.“

„Je to jenom tropická bouře!“

„Indy, je to *hurikán*!“

„No dobře, tak *velká* tropická bouře. Stejně tu mám práci. Neodejdu, dokud neuvidím, co je schovaného v té soše. Musí to být něco důležitého.“

Před dvěma dny Indy objevil tajný vstup do chrámu. Nacházel se pod komplexem mayského města přímo na pobřeží Yucatánu. Po hodinách opatrného kopání prorazili šachtu do spodní místnosti. Většinu stále zakrývala džungle, která ji už po staletí schovávala před všetečnými zraky a nenechavými prsty zlodějů.

Cestou po podlaze Indy četl kalendář. Vnější kruh vyprávěl mayský mýtus o stvoření, jak ho uvádí *Popul Vuh*, Posvátná kniha Mayů. Vznik světa datovala do dne 13.0.0.0.0 4-Ahwa 8-Kumk'u.

Podle gregoriánského kalendáře to odpovídalo 13. srpnu 3114 př. n. 1. Vnitřní kruhy pokračovaly v příběhu mayského kmene K'iche, který z větší části sídlil v Guatemale. Jejich nápisy ještě takhle daleko na severu nikdo neviděl. Příběh popisoval zrození a růst opeřeného hadího boha Quetzacoatla.

Indy nedbal na bolest v kolenou a pachtil se dál k nejvnitřnějšímu kruhu a podivně soše uprostřed. Poslední kruh hovořil o konci velkého kalendářního cyklu a o konci světa jako takového: mělo k němu dojít 21. prosince 2012.

Za padesát pět let ode dneška.

Opavdu v ten den skončí svět?

Pokračoval kupředu. Na tyhle starosti bude mít ještě spoustu času.

Dospěl k hadí hlavě a pozvedl svítilnu mezi kamenné tesáky. Za ústy hada se otvírala malá komnata, jež ale neměla žádnou podlahu. Místo ní zela hluboká, temná jáma jako kamenné hrdlo. Indy nedohlédl na dno, ale slyšel z nitra propasti ozvěnu šelestů.

Vsoukal se do otevřené tlamy a sklonil svítilnu. Zahlédl jakýsi stříbrný odlesk, ale panovala tu přílišná tma na to, aby rozeznal nějaké podrobnosti.

„Indiano!“ zavolal Mac od schodů. „Co to děláš?“

„Jak to asi vypadá?“

„Vypadá to, jako kdyby tě polykal had!“

Indy se při tom pomyšlení zachvěl. To byla jeho nejhorší noční můra. Zavrtěl se a uvolnil z ramene stočený bič. Přivázal jeho koženou špičku ke svítelně a spustil ji do jámy. Tma před klesajícím světlem ustupovala. Zdálo se, že stěny studně tvoří ohlazený vápenec.

Konečně se na světle objevil zdroj onoho stříbrného lesku: po dně jámy proudila voda. Šachta se otvírala do jeskyně u jedné z mnoha podzemních řek, které protékají porézními vápenci yucatánského poloostrova. Zdejší podzemí křižují stovky kilometrů takových toků a chodeb. Mayové je považovali za cestu vedoucí k příštímu životu.

Indy spustil svítilnu ještě o trochu níž. Proud řeky byl rychlý a prudký, posílený týdný deště a současným hurikánem. I přes rozbouřenou křišťálově průzračnou vodu ale ve světle lucerny spatřil poslední piktogram vyrytý do dna říčního kanálu.

Skoro ho rozeznával.

Vsunul se hlouběji do sochy a s nataženýma rukama visel horní polovinou těla do šachty. Teď už ten symbol viděl lépe. Okamžitě ho poznal. Stejnou rytinu viděl i na dveřních překladech chrámu venku. Zachycovala lidskou postavu hlavou dolů jako při pádu. Znak představoval zrození lidstva do světa.

Nebo měl možná doslovnější význam: třeba šlo o výzvu k opatrnosti.

Příliš pozdě. Kousek skály pod Indym povolil a on se zřítíl do šachty. Srdce mu vyskočilo až do krku a zadusilo překvapené, vyděšené zaječení. Šmátral rukama po stěnách a roztáhl nohy při pokusu pád zastavit. Stěny však byly příliš hladké.

„Indy!“ dolehl k němu Macův výkřik.

Lucerna dopadla do vody jako první a okamžitě zhasla. Vzápětí se ocitl pod hladinou i on. Do morku kostí mu pronikl ledový chlad. Přinutil se zadržet dech. V další chvíli ho popadl proud a smýkl s ním chodbou dál. Převaloval se v naprosté temnotě. Snažil se alespoň držet při té divoké jízdě nohy před sebou.

Tohle se člověku stane, když si hraje s hady.

Temným pralesem zmítaným bouří se plížila malá vojenská jednotka. Vichr bičoval vějířovité listy palem a lámal větve stromů. Lilo jako z konve a proudy deště štípaly na kůži. Vzápětí začala průtrž mračen, v níž se téměř nedalo ani dýchat. Byl to únavný pochod, ale v džungli před nimi už žhnula světla tábora a lákala je k sobě.

Útočné komando v ochranných brýlích, helmách a maskovacím oblečení postupovalo kupředu jako hlinění vojáci, zpola rozmáčení bouří.

Nic je nesmí zastavit.

Velitel měl svoje rozkazy.

Získat klíč.

Zabít všechny ostatní.

Indy stále zadržoval dech a nechal se smýkat proudem.

Před očima mu *začala* poskakovat drobná světélka. Nejprve se domníval, že jde o příznak nedostatku kyslíku. Plíce ho pálily touhou po čerstvém vzduchu. Pak si ale uvědomil, že to světlo je skutečné. Zářilo před ním něco jasnějšího než černočerná tma rozvodněné podzemní řeky.

Od pádu do šachty Indymu zbývala jediná chabá naděje.

Pobřeží.

Trosky mayského města porostlé džunglí ležely pouhých pět set metrů od odlehlé oblasti yucatánského pobřeží, vysoko na příkrých útesech. Podzemní tok se s velkou pravděpodobností někde vlévá do moře.

Přinutil se k tomu, aby ještě chvíli zadržel dech a upnul se k této naději.

Temnotu náhle vystřídalo kalné světlo bouře. Chodba se rozšířila do nevelké jeskyně, jejíž strop se zvedl natolik, aby Indy mohl vystrčit nos nad hladinu. Dychtivě nabral do svých trýzněných plic trochu vzduchu. Zároveň před sebou zahlédl ústí tunelu, označující konec řeky. Venku viděl zataženou oblohu orámovanou pralesními liánami. Řeka vytékala ze skály a padala dolů. Indy slyšel její burácení i přes dunění hromu a hukot příboje.

Pořád je hodně vysoko.

Proudu se nedalo vzdorovat. Indy vystřelil z otvoru jako korkový špunt z láhve šampaňského. Pod sebou krátce spatřil ostrá skaliska a zpěněné vlny.

Ve vzduchu se otočil a máchl bičem. Svítlna dávno odplavala, ale Indy nepřestával křečovitě svírat rukojeť svého koženého společníka. S obratností plynoucí z paniky stejně jako z mnohaleté praxe namířil na změt houževnatých stromových kořenů trčících ze skály omlété letitou erozí.

Špička biče se s uspokojivým zavrváním zadrhla kolem kořenů. Indy sevřel rukojeť oběma rukama a v širokém oblouku padl zpátky ke skalní stěně. Podařilo se mu zvednout nohy právě včas, aby jimi zachytil hlavní nápor nárazu. I tak ale dopadl tvrdě a pohmoždil si celou levou stranu těla.

Visel nad útesy a lapal po dechu.

Bičoval ho vítr a déšť. Dunění hromu mu rezonovalo ve všech bolavých kostech. Neměl jinou možnost, než pokračovat v pohybu. Namáhavě se pustil do šplhání. Do zad ho šlehala bouře a snažila se ho shodit dolů. Nad hlavou se mu převalovala

černá mračna. Skalní stěna byla našťěstí plná prohlubní a puklin, takže se měl kde zachytit. I tak mu trvalo čtvrt hodiny, než dosáhl vrcholu a vytáhl se přes okraj srázu. Ležel obličejem k zemi, zcela vyčerpaný.

Představil si pod sebou tok oné podzemní řeky. Nejdřív ho polkla hadí ústa, poté prosvítl jeho klikatým břichem a nakonec se dostal ven jeho řitním otvorem. Absolvoval cestu celým zažívacím traktem.

Znovu se zachvěl, když si vzpomněl na Macova slova. *Vypadá to, jako kdyby tě polykal had.* Možná se přesně to stalo. Ohlédl se za sebe a vybavil si dramatické vylétnutí ze skály. Na tohle mu Mac nedovolí nikdy zapomenout. Indy měl navíc podezření, že britský přítel popíše jeho explozivní opuštění hadích útrob daleko barvitějším slovníkem.

Hlavně že je z toho venku.

Zasténal a namáhavě se zvedl na ruce a kolena.

Pro dnešek už má rozhodně hadů dost – živých i kamenných.

Každický sval ho pálil jako čert, ale Indy se přece jen zvedl na nohy a vydal se z vrcholu útesu. Bolela ho záda a klepala se mu kolena. Taky se několikrát uhodil do hlavy. Tuhle jízdu ucítí ještě několik dní.

Mířil k ruinám, zatímco kolem něj sílila bouře. Před ním se ve složitých vzorech tyčily pyramidy a kamenné domy. Jeho tábor byl na opačné straně chrámového komplexu, ukrytý na okraji hustého pralesa. Se skučícím větrem v zádech Indy kráčel k mihotavému světlu. Burácel hrom a na zem dopadaly obrovské kapky, které se rozstříkovaly jako střepiny granátů. Obešel roh sutin a vykročil přímoú cestou k táboru. Mac bude bez sebe obavami.

Aspoň ale bude mít jeho přítel radost, až ho uvidí.

Indy, utahaný a ohlušený bouří, dospěl až k táboru, než si uvědomil, že něco není v pořádku. Málem šlápl na první tělo, zpola pohřbené v blátě obličejem dolů. S vyjeknutím uskočil.

Bouří projelo ostré prásknutí výstřelu z pušky.

Následované štěkáním automatických zbraní.

Napadli je vylupovači hrobů nebo místní partyzánská skupina.

Indy zaklel a schoval se na okraji džungle. Neměl žádnou zbraň s výjimkou biče. Kdyby ale dohonil a přepadl nějakého opozdilce, třeba by se mu podařilo ukrást pistoli nebo pušku...

Otočil se zrovna v okamžiku, kdy z deštného pralesa vyklouzly stinné postavy. Spatřil skupinu zablácených vojáků s ochrannými brýlemi na očích a zbraněmi přitisknutými k hrudím. Před nimi se na otevřené prostranství vypotácel jakýsi zakrácený muž v otrhaných šatech. Vzápětí se zhroutil na kolena.

Byl to Mac.

Za ním kráčel obr v helmě a s brýlemi, od hlavy k patě ušpiněný od bláta. Neměl na sobě žádné odznaky hodnosti, ale zjevně tu velel.

Mac, stále vkleče, zvedl pohled k Indymu a otevřel ústa úžasem. „Indy! Jak...? Vždyť jsem viděl, jak tě spolknul ten zatracený had!“

„Očividně ho po mně pálila žáha.“

Přistoupil k Macovi a pomohl mu na nohy.

Když je obstoupili vojáci, Mac si povzdychl. „Myslím, že jsi na tom byl líp s tím hadem.“

Nevada, 1957

Poušť zabíjí neopatrné.

Kdo se tuhle lekci nenaučil velice záhy, nenaučil se ji vůbec.

Seržant Jimmy Wycroft rozdrtil podrážkou štíra. Ozvalo se uspokojivé křupnutí. Stál se dvěma dalšími příslušníky vojenské policie ve stínu prашné strážní budky. Jednou rukou si stínil oči před pozdně odpoledním sluncem. Kromě čtvercového stínu, který vrhal jejich domek, upeklo slunce nevadskou poušť do podoby žhnoucí pláně červených kamenů tu a tam přerušené keřovitým pelyňkem nebo kaktusem. Nic se tu nehýbalo s výjimkou větrných vírů a příležitostného psouna či chřestýše.

Nebylo tedy divu, že pozornost všech tří mužů plně poutala dramatická pouštní honička.

Kilometr od nich se krajinou hnala oblaka prachu zvířeného dvěma vozidly závodícími na vzdálené dvouproudé silnici. Jednalo se o zvláštní kombinaci aut: starožitný Ford Roadster z roku 1932 proti velkému armádnímu nákladnímu vozu převážejícímu vojáky.

Desátník Higgins po Wycroftově levici sledoval napínavou scénu s dalekohledem u očí a vykřikoval barvitě komentáře, jako kdyby komentoval Kentucké derby.

„Ford právě zahajuje odvážný manévř..., pokouší se objet nákladní vůz... Už jsou na stejné úrovni.“

U dveří do budky ležely dvě desetidolarové bankovky, zatížené kamenem. Sázka.

Wycroft si povolil mírný úsměv. Vložil svoje peníze na forda, i když to znamenalo sázet proti vlastnímu týmu. Na postranicích nákladního vozu zářil armádní znak a totéž platilo i o důstojnickém sedanu a dvou džipech, které následovaly závodící automobily. Dohromady tvořily konvoj, který s největší pravděpodobností mířil sem, k tomuto odlehlému vojenskému stanovišti. Před pár minutami se zdánlivě odnikud vynořil kabriolet a předjel konvoj s hlasitým halekáním – seděli v něm sami mladíci, jejichž bujaré výkřiky se ozvěnou donesly přes poušť až ke strážní budce. Armádní nákladní vůz je začal pronásledovat. Jeho řidič se uprostřed té zatracené pouště zjevně nudil stejně jako trojice mužů na hliďce.

„Ale počkejte, můj kůň právě chytil druhý dech!“ pokračoval Higgins. Desátník si vsadil na moderní nákladní vůz proti starému kabrioletu. „Právě jedou kolem Atomové kavárny.“

Wycroft přimhouřil oči. Sledoval dvě nesejně velká oblaka prachu, která mýjela starou restauraci s cedulí ve tvaru vojenské rakety.

„Sporták dostává smyk... a nákladní vůz se dostává do vedení!“

„Pane, neměli bychom se spojit vysílačkou s konvojem?“ zeptal se poslední strážný. Vojín Mitchell tu byl nový, znervózňovalo ho každé porušení předpisů, a za silnými černými brýlemi vypadal jako klučina. Pohlédl k plotu se smyčkami

ostnatého drátu. Brána byla zajištěná visacím zámkem. „Není to tu uzavřené až do dalších rozkazů?“

Wycroft mávl nad jeho starostmi rukou. Už tady v poušti sloužil pět let. Věděl, že nesmí pohrdat žádnou zábavou, která se mu naskytne. „Zvyšuju sázku na dvacku. Sázím na to, že vyhraje ten kabriolet.“

„Výborně!“ přivítal to Higgins radostně. „Přijímám!“

Oba vozy ujížděly po silnici stále rychleji a rychleji. Jely těsně vedle sebe a bez dalekohledu už nebylo možné rozlišit jeden od druhého.

Higgins nespouštěl ruce s dalekohledem. Hlas mu zakolísal. „Kabriolet je opět ve vedení...“

Wycroft se široce usmál. I když byl ford o dvacet pět let starší, kdysi v mládí na těchhle kráskách pracoval v otcově garáži v indiánské Muncii. Dokážou zrychlit z nuly na devadesát za necelých sedm sekund. Wycroft neviděl důvod, proč by měl sledovat zbytek závodu.

Higgins zaklel, a přiznal tak svoji porážku.

Z dálky se k nim slabě donesl vítězný jásot mladíků.

„Jak jste to věděl, seržo?“ zeptal se Higgins a poraženě spustil dalekohled.

„Moudrost přichází s věkem, desátníku.“

Wycroft se shýbl, zvedl kámen a shrábl výhru. Uložil si bankovky do kapsy, oprášil si uniformu, zastínil si oči a znovu se zadíval do pouště.

Nákladní vůz zpomalil v oblaku prachu a výfukových plynů. Těžkopádně se dovalil k neoznačenému sjezdu a zatočil ze silnice. Úzká cesta se klikatila několika serpentinami k jejich odlehlému stanovišti. Zbytek konvoje ho následoval.

„Máme společnost, kluci,“ pravil Wycroft zbytečně. „Hoďte se do pucu.“ Netrvalo jim dlouho, než se připravili.

Všechny čtyři vozy přikodrcaly ke strážní budce. Motory burácely a do vzduchu se zvedal kouř.

Wycroft vykročil ze stínu na cestu. Pozvedl dlaň k prvnímu nákladnímu vozu. Ve tváři nasadil stoický, profesionální výraz.

Těžký vůz se zaskřípěním brzd zastavil.

Wycroft přešel k místu spolujezdce. Higgins s Mitchellem zůstávali u strážnice na straně řidiče. Mitchell si posunul sluneční brýle, aby mu lépe držely na nose.

Okénko u spolujezdce bylo stažené a o dveře se opíral něčí loket.

Wycroft velitelsky oslovil posádku vozu: „Špatné zprávy, pánové. Celá oblast je kvůli zkouškám zbraní na dvacet čtyři hodin uzavřená. Pro všechny.“

Dveře důstojnického sedanu za nákladním vozem se otevřely. Odlepil se od nich obláček písku a prachu. Z auta vystoupila mohutná postava, vysoká hodně přes sto osmdesát centimetrů, se širokými, svalnatými rameny... Ten muž mohl vážit jistě aspoň sto kilogramů. Tvář měl stejně nepřístupnou jako povrch pouště, krutou a chladnou.

Rozhodně vykročil k Wycroftovi.

Seržant mimoděk o krok ustoupil – ne kvůli mužově velikosti, ale protože si všiml stříbrných orlů na cizincových ramenech, které ho označovaly jako vysokého důstojníka. Wycroft vystříhl předpisové zsalutování. „Plukovníku, pane.“

Důstojník mlčky přistoupil k Wycroftovi a jeho výraz se ještě zpřísnil.

Wycroft střelil pohledem po svých mužích. Oba už taky stáli v pozoru. Mitchell se pohnul tak rychle, až se mu brýle svezly na špičku nosu.

Wycroft odmítal vypadat tak zastrašeně. Měl svoje rozkazy. „Plukovníku, pane. Obávám se, že to platí i pro vás. Vrchní velitelství nám dnes ráno poslalo jasné rozkazy, které nelze zrušit.“

Plukovník poodhrnul tenké rty napůl v úsměvu, napůl v úšklebku. Pořád neřekl jediné slovo.

„Pane...“, dodal Wycroft a nenáviděl se za to, jak naříkavě jeho hlas zní.

Plukovník se k němu přiblížil o další krok. Wycroft si v důstojníkových očích všiml brutálního lesku. Plukovník stále mlčel. Na celé situaci něco vůbec nesedělo.

Wycroft hmatl rukou k pouzdru s pistolí.

Příliš pozdě.

Cizí plukovník mu srazil ruku stranou. Bylo to, jako kdyby ho zasáhla demoliční koule. Celá paže mu ochrnula a pistole odletěla do pouště.

Ztratil rovnováhu a pocítil zvláštní údery do hrudi – nedotkla se ho však žádná pěst.

V prsou mu vykvetla bolest, zatímco se kolem něj rozlehly strašidelně tiché výstřely.

Zhroutil se do písku a kamenů. Z hrudi mu vytékala krev.

Koutkem oka viděl, jak k zemi padá i Higgins. Po tom mladíkovi Mitchellovi nebylo nikde ani stopy. Otočil hlavu, aby viděl více, a doufal, že Mitchell někam utekl. Pak si všiml něčeho na druhé straně nákladního vozu. Za mohutnou pneumatikou nehybně ležely nohy v pouštních maskáčích. Na druhé straně kola se slunce odráželo od černých brýlí. Jedno sklo bylo popraskané a rozbité. Oba jeho muži jsou mrtví.

Proč...?

Zorné pole mu zablokoval pár těžkých bot. Plukovník se k němu shýbl a zatáhl ho za paži, jako kdyby se ho pokoušel zvednout na nohy. Pouze mu však odebíral pásku s písmeny MP – Military Police. Hodil ji jednomu ze svých lidí spolu se seržantovou helmou.

Další voják přešel s páčidlem v ruce k bráně.

Visací zámek s hlasitým prasknutím povolil.

Brána se otevřela.

Motor nákladního auta se probudil k životu. Vůz se váhavě rozjel, následovaný třemi ostatními.

Wycroft vykašlával krev. „Ne...“

Nikdo ho neposlouchal. Celý konvoj ho minul a vydal se bránou. Wycroftovi se kalil zrak, ale ještě si všiml nápisu na plotě, který udával jméno oblasti, již měl se svými muži střežit:

HANGÁR 51

Selhal.

Kolem nosu mu prolezl štír, který mu připomněl ještě jednu věc. Neopatrné nezabíjí jenom poušť.

Mohutný plukovník si na sedadle spolujezdce sundal čepici, přejel si masitou dlaní po vyholeném temeni a ukázal ke stoupajícímu svahu. Když se přiblížili k vrcholu kopce, napřímil se. Před nimi se rozkládalo široké pouštní údolí, nad nímž se chvěl vzduch horkem. Slunce sežehlo krajinu do podoby železité červeně a spečených kamenů.

Kdo by žil na takovém místě? Plukovníkův domov ležel v mnohem chladnější oblasti, v oblasti sněhu a třeskutých zim, ledu a jehličnatých lesů. Není divu, že Američané ukryli svá tajemství právě tady, kde žijí jen hadi a tarantule.

Údolí rozdělovala dlouhá vzletová dráha, černý pruh dehtového makadamu, který končil u nemožně obrovského hangáru. Snadno by se do něj vešla letka dopravních letounů, ale plukovník věděl, že ve skutečnosti je v něm něco daleko cennějšího.

Přes skličující vedro mu rty zvlnil úsměv.

Dokázali to.

Už to nepotrvá dlouho.

Vedle hangáru stál na nízkém kopečku bunkr. Odtud mířil do hluboké pouště jediný pár kolejnic, který mizel mezi kamenitými dunami.

Plukovník obrátil svou pozornost zpátky ke vzletové dráze pod sebou a kývl k jejich cíli. Nákladní vůz se vydal po silnici k dráze a odváděl konvoj směrem k hangáru. Přejeli dehtový makadam a zastavili před ocelovými vraty, vysokými jako čtyřpatrový dům. Na jejich železném povrchu bylo pečlivě nakresleno číslo 51.

Motory ztichly a všichni čekali na plukovníkův rozkaz.

Slyšel za sebou úzkostné šeptání svých mužů, kterým dělalo starosti, že se ocitli tak hluboko v týlu nepřítele. Ve zpětném zrcátku si všiml sedanu, který jel za nimi. V něm se skrýval klíč k odemčení pokladů schovaných v tomto hangáru.

Stálo ho to hodně krve a několik mužů, než ho získal.

Plukovník otevřel dveře vozu a vystoupil. Následovali ho další vojáci, připravení rozestavit se do obranných pozic pro případ, že by došlo k prozrazení jejich pravé totožnosti. Pokynul dvěma mužům s bednami nářadí a ukázal jim ke skříňce s elektrickým vedením. Ta vrata bylo třeba otevřít co nejrychleji. Mezitím měl jiný úkol.

Ráznými kroky se přesunul k druhému vozu a kývl na zadní stráž. Jeden pozvedl pušku, zatímco druhý otevřel zavazadlový prostor. Dva další vytáhli ven svázaného muže a postavili ho na nohy. Byl vysoký, s malým břískem a tenkým šedým knírkem. Z brunátné tváře mu stékaly pramínky potu. Na jedné lici se mu vybarvovaly modřiny a monokl kolem oka. Přestože mu na hlavu mířila zbraň, zachovával si hrdý postoj a dokonce si narovnal zmuchlané hnědé sako.

Plukovník ho minul, aniž by se na něj podíval.

Tenhle nebyl důležitý.

Jeden z vojáků přidržel vedle mužova zmláceného obličeje fotografii. „Není to ten profesor?“ zašeptal rusky svému sousedovi.

Plukovník ho umlčel příkrým pohledem. Teď není vhodná chvíle na chyby. Na poušti se ozvěna hlasů nese hodně daleko. Nebylo by dobré, kdyby někdo slyšel, jak se na americké vojenské základně hovoří ruštinou.

Na plukovníkův pokyn vytáhli ze zavazadlového prostoru druhého zajatce, dalšího zbitého muže. Tenhle měl prošedivělé vlasy a plnovous, který mu zakrýval líce i bradu. Prudce ho postavili na nohy a namířili na něj tři pušky. Nikdo nehodlal nic riskovat. Druhý vězeň nedbal na bezprostřední hrozbu a pátravě se rozhlédl po okolí. Jeho tvář byla pochroumaná stejně jako u prvního muže, jen ještě krvavější. Bojoval s nimi při každé příležitosti.

„Takže tohle je on,“ řekl voják s fotografií rusky.

Klíč ke všemu, dodal tiše plukovník. Tento muž byl životně důležitý pro úspěch jejich mise. Plukovník ho pod přísnými rozkazy, že nesmí selhat, přivezl až z dalekého pralesa.

Další voják se sklonil do zavazadlového prostoru a vytáhl starý hnědý klobouk. Nasadil ho vězni na hlavu.

První zajatec se zatahal za knír. Podíval se na oblohu, na okolní poušť a poté zakotvil zrakem na svém společníkovi. Promluvil se zvučným britským přízvukem.

„Tak, Indiano Jonesi, aspoň jsi zase doma.“

Zatímco je odváděli přes přistávací dráhu, mžikal Indy v oslnivém slunečním světle. Nad dehtovou plochou se převalovaly vlny horka. S každým krokem mu v hlavě tepavě doznívaly účinky drogy, kterou mu podali. Měl vyschlá ústa a cítil náznak chuti mandlí a jablek. Naneštěstí se jednalo o chuť, kterou znal.

Thiopental sodný.

Sedativum, které se zároveň používá jako sérum pravdy. To nemůže znamenat nic dobrého.

Indy se poškrábal v místě vpichu jehly na krku. Kolik uběhlo dní? Vzpomínal si na útok v pralese, na dlouhou cestu džípem po bahnitých cestách, na letadlo, které čekalo na odlehlém letišti. Pak ho omámili. Koutkem oka posuzoval sílu jednotek kolem sebe.

Jsou těžce ozbrojení..., až příliš těžce. Tihle muži nejsou žádní obyčejní zloději, ani žádní ničemní žoldáci. Jde o vojenský oddíl.

Jeho společník si povšiml, kam se Indy dívá, přistoupil k němu a povytáhl obočí směrem k únoscům. George McHale dříve pracoval pro britskou zpravodajskou službu a Indy ho znal téměř dvacet let. I on zjevně došel ohledně únosců ke stejnému závěru. Indy pocítil bodnutí výčitek svědomí. Mac ho navštívil u mayských trosek a připlel se do křížové palby. Ruské komando s bezohlednou krutostí zavraždilo všechny domorodé dělníky v táboře. Jenže proč? Co chtěli? To pořád nevěděl.

Mac si promnul krk. I jeho omámili drogou.

„Jak se držíš, Macu?“ zahučel Indy tiše.

Jeho přítel pokrčil rameny. „Už mi bylo líp.“ Ještě ztišil hlas a kývl hlavou k jednomu z vojáků. „Jsou to Rusové. Podle toho, jak vypadají, bych je tipoval na příslušníky sovětských Speciálních sil.“

„Specnaz?“

Mac přikývl. „Tohle nebude jednoduché.“

„Ne jako zamlada.“

Indy měl co dělat, aby nekulhal. Měl pocit, že mu někdo nasypal písek do kyčelního kloubu. Dlouhá cesta v zavazadlovém prostoru auta taky nijak nepomohla. Stiskl rty a přes silnou bolest se ještě narovnal. Potřebuje jenom horkou sprchu, plnou hrst aspirinů a bude zase jako rybička.

Každý bolestivý krok ho přesvědčoval o opaku.

„Už jsme přečkali horší věci, Indy,“ poznamenal Mac s typickou britskou sebedůvěrou.

„Jo? Kdy?“

„No tak, Indy, copak si nepamatuješ na Flensburg? Bylo jich tam dvakrát víc než tady. A dokázali jsme to. Vždycky existuje nějaká cesta ven.“

„Tenkrát jsme byli mladší, Macu.“

„Já jsem pořád mladý.“

Indy hleděl na svého starého přítele. Mac vypadal, jako kdyby ho někdo vymáchal v pračce a potom zapomněl usušit. Nešlo jen o práci pěstí, které ho zbily do současného žalostného stavu. Nijak ho nešetřily ani ubíhající roky. Jistě, Indy si nenamlouval, že sám vypadá o mnoho lépe. V Macových očích ovšem pořád zářil odlesk někdejšího elánu. V tomhle starém válečném oři zjevně stále planul oheň.

Totéž se dalo říci i o Indym.

Měli za sebou těžké roky.

Jeho pozornost přilákal jakýsi pohyb vlevo. Jeden voják měl přes rameno přehozený známý předmět. Indyho kožený těžký bič. I on byl roztřepený a odřený a očividně pamatoval lepší časy. Bez něj si Indy připadal jako nahý. Beze zbraně neměl momentálně jinou možnost, než s těmi Rusy spolupracovat. Potlačoval neustávající bolest v kyčli a pokračoval k hangáru.

Za pochodu zašeptal Macovi: „A nezapomeň, že ve Flensburgu jsme měli zbraně.“

„Detaily,“ mávl rukou Mac. „Sázím pět set babek, že se z toho v pohodě dostaneme.“

Než mohl Indy odpovědět, zablokoval jim cestu obr v americké vojenské uniformě ozdobené stříbrnými plukovníckými orly. Indy v něm poznal muže, který organizoval útok u mayských ruin.

Velitel ruských úderných sil.

„Ehm, radši si vsadím jenom stovku,“ hlesl Mac.

Po straně se k nim přes přiletovou dráhu blížil další vůz. Nikdo se nezdál být překvapený ani si nedělal z jeho příjezdem žádné starosti. Kdosi měl zpoždění na zděšší večírek.

Plukovník přistoupil blíže k Indymu, Ukázal paží na mohutný hangár. Promluvil výhrůžně, s těžkým ruským přízvukem. „Poznáváte tu budovu, *da*?“

„Jdi se vycpat,“ odsekl Indy, ale jeho slovům chyběl správný zápal.

Přesto si pozorně prohlédl hangár před sebou. Ta budova mu vlastně opravdu něco připomínala. Indy zapátral v paměti.

Přitom si nevšiml, že Rus vyrazil druhou rukou proti jeho tváři. Pěst ho zasáhla do brady a zvrátila mu hlavu nazad. Podlomily se mu nohy a klesl na kolena. V ústech cítil chuť krve.

Jednou rukou se opřel o zem, druhou si otřel natržený ret a hněvivě zvedl oči k mohutnému Rusovi. Teď už promluvil daleko rázněji. „Omlouvám se... Chtěl jsem říci: jdi se vycpat, *soudruhu*.“

Obr popadl Indyho za límec košile a zvedl ho do vzduchu. Napřáhl ruku sevřenou v pěst.

Ozval se nový hlas, úsečný jako prásknutí pistole. „*Prastíte!*“

Těsně u nich prudce zastavilo blížící se auto. Zadní dveře se otevřely a ladně z nich vykročila štíhlá postava. Indyho překvapilo, když spatřil, že se jedná o ženu. I ona byla oblečená do americké uniformy, jen o něco těsnější v bocích a s botami vysokými ke kolenům. Vlasy černé jako uhel měla ostříhané na mikádo a ofina jí dosahovala do půlky čela. Připojila se k nim s dravou grácií lvice, pružně a sebejistě.

Hrozbu v jejím hlase ještě podtrhovala pochva s mečem u jejího pasu. Plukovník nově příchozí zasalutoval bez jakékoliv známky blahosklonnosti. Indy si dokonce v jeho světlých očích povšiml záblesku strachu.

To taky nemůže být dobré.

Oslovila vysokého plukovníka anglicky, jako kdyby chtěla, aby jí všichni rozuměli. „Dokázal jste to, plukovníku Dovčenko. Výborně.“ Takže ten chlap byl opravdu plukovník – jenže ruský. „Kde jste profesora Jonese našel?“ zeptala se žena. „V Mexiku při vykopávkách téhle veteše.“

Dovčenko si shodil z ramene vak, v němž Indy poznal vlastní brašnu.

Dovčenko ji otočil vzhůru nohama. Indy se vrhl kupředu, ale jeden strážný ho zadržel. Z vaku se vysypaly starodávne předkolumbovské keramické střepy, které dopadly na dehtový makadam spolu s mayským bůžkem plodnosti a úlomkem kamene s vyrytými piktografy. Byly to samé předměty s nevyčísitelnou historickou hodnotou. Indy sebou trhl. Sedm týdnů pečlivé práce.

Zavrtěl nad tou ztrátou hlavou a obrátil se k oné ženě. Přes paprsky pouštního slunce měla dočista bílou pleť bez jediné kapky potu. „Nechte mě hádat,“ řekl. „Vy nejste zdejší.“

„A odkud podle vás pocházím, doktore Jonesi?“

Přejel ji pohledem od hlavy k patě. „Podle výslovnosti bych vás tipoval na východní Ukrajinu.“

Zajiskřilo se jí v očích. „Máte mé nejvyšší uznání, doktore Jonesi.“ Podala mu ruku. „Plukovnice doktorka Irina Spalková.“

Indy nabízenou pravici nepřijal.

Zdálo se, že ji to nijak neurazilo. Otočila zápěstím a ukázala na velkého surovce. „S plukovníkem Antoninem Dovčenkem jste se už setkal.“

„Okouzlující chlapík. Někdy si musíme všichni společně zajít na *boršč*. Co kdybyste mi pověděla, oč tady jde?“

Naklonila hlavu ke straně. „Trpělivost, doktore Jonesi. Jsem trojnásobnou držitelkou Leninova řádu a také medaile hrdinky socialistické práce, a víte proč? Protože mým úkolem je vědět různé věci. Mám je za úkol vědět dříve než kdokoli jiný, a to, co potřebuji vědět právě nyní...“ natáhla paži k Indymu a poklepala mu štihlým prstem na čelo, „je zde.“

„Dámo, já nechápu...“

Naklonila se k němu a upřeně se mu zadívala do očí. Její měly barvu arktického moře, byly téměř bílé a objevovaly se v nich stříbřité ledové skvrnky. Vpíjela se do něj se zneklidňující intenzitou. On však před jejím hypnotickým pohledem nesklopil zrak, což ji podle všeho zklamalo a zároveň zaujalo. Ještě chvíli na něj hleděla a pak pomalu ustoupila. V koutcích úst jí pohrával mírný úsměv.

„Jste velice obtížně čitelný muž, doktore Jonesi. Velice zajímavý. Zdá se, že to tedy musíme udělat postaru. Budete nám to jednoduše muset povědět. Pomoci nám najít to, co hledáme.“

Pozornost všech přilákalo hlasité zapraskání elektřiny. U hangáru se z rozvodné skříně zvedal sloup dýmu a znělo hučení obřích převodů. Muži shromáždění kolem

radostně vykřikli. Dveře hangáru se začaly otevírat a mezi číslicemi 5 a 1 se objevila rozšiřující se mezera.

„Teď uvidíme,“ zašeptala Spalková se stopou dychtivosti.

Všichni se vydali k otvíraným vratům, jejichž křídla se rozestupovala čím dál víc. Indy už nepotřeboval, aby ho k pohybu kupředu nutily namířené hlavně. K hangáru ho táhla zvědavost. Za vraty se objevil rozlehlý prostor. Vešla by se sem samotná Socha svobody, aniž by musela spouštět ruku s pochodní.

Vysoko u stropu mezi mohutnými ocelovými vzpěrami zablikaly lampy a postupně se probudily k životu – nejprve ty nejbližší u dveří, poté i vzdálenější, po celé ohromující délce hangáru. V jejich září všichni spatřili nekonečné řady vyrovnaných beden, Indy natáhl krk a nechal se odvést dovnitř.

Hned za vraty na něj dolehl mrazivý záblesk poznání. Vzpomněl si i na ten zápach starého dřeva a nafty. Zíral na řady uskladněných krabic, které se táhly do hloubi hangáru a rozestupovaly se také do šířky po stranách. Z vnějšku ten hangár nikdy neviděl, ale uvnitř už byl. Před deseti lety ho sem přivezli v autobuse se začernělými okny, pod rouškou utajení a bezpečnosti.

Nyní se tu ocitl znovu.

Pátavě se rozhlédl. Kupy beden všech velikostí, všechny označené nápisem PŘÍSNĚ TAJNÉ, všechny označené záhadnými vládními čísly. Na takovém místě Indyho dobrodružství většinou končila, nikoliv začínala.

Do jaké šlamastyky se to zase dostal?

Spalková kráčela po Američanově boku. Skupinu následovaly do hangáru i vojenský nákladní vůz a oba džípy. Jejich motory dunivě bručely a chrlily do ovzduší oblaka výfukových plynů.

Spalková využila příležitosti a pozorně si prohlížela svého zajatce. Vypadal starší, než si představovala, dokonce i na základě nedávno pořízených fotografií. Přesto jí neuniklo, s jakým soustředěním hledí na bedny a tu a tam střílí kradmým pohledem po vojácích. Neustále přemýšlí, neustále kalkuluje. Přes svůj věk si uchovává bystrost spolu s tvrdostí, jež se vyrovná oceli. Nijak ji to nezastrašilo. Už zlomila tvrdší muže. Naučí se ho *kout*, ohnout tak, aby posloužil její misi. Ještě nikdy neselhala a neměla v úmyslu s tím začínat ani teď.

Ukázala k centru hangáru a vydala se kupředu v čele jejich skupiny. „Toto skladiště, doktore Jonesi, je místem, kde jste s vaší vládou ukrýl všechna objevená tajemství, že ano?“

Zavrtěl hlavou. „V životě jsem tu nebyl.“

Lež.

To věděli oba.

Ani se nenamáhalo dohadováním. Odpočítala na prstech to, co věděla. „Předmět, který hledáme, je obdélníková úložná krabice o rozměrech dva metry, jeden metr a padesát centimetrů. Obsah krabice je obzvlášť zajímavý: jde o mumifikované ostatky.“

Američan se mimoděk zapotácel o krok blíž k ní, ale pak se ovládl. Neunikl jí záblesk poznání v jeho očích ani stín obav, který mu přeletěl po tváři. Stačilo několik minut a už se v něm začínala orientovat.

Pozvednutím paže ho zastavila a obrátila se k němu. „Můj popis vám bezpochyby něco připomněl.“

„Proč si myslíte, že tuším, o jaké bedně to mluvíte?“

Do hlasu jí proniklo ledové, smrtelně vážné odhodlání. „Protože jste, doktore Jonesi, před deseti lety patřil k týmu, který ji zkoumal.“

„Poslouchejte, dámo, i kdybych věděl, o čem to...“

S hbitostí útočícího hada vytrhla rapír z pochvy. Ve tmě se zaleskla ocel a špička zbraně spočinula nad Indyho krční tepnou. Spalková ji držela pevně, bez sebemenšího zachvění. Podle tepu v ohrožené karotidě si všimla, jak se mu zrychlil pulz. Její protivník udržel kamenný obličej, ale kapka potu na čele ho zrazovala. Tělo vřdycky odhalí, co skrývá tvář.

V duchu se chladně a spokojeně usmála. Nepotrvá dlouho, než v tom muži bude umět číst stejně snadno jako v Tolstého *Vojně a míru*. Stačilo si všimát detailů... a mít trpělivost.

Následující slova podtrhla postupným zvyšováním tlaku rapíru. „Vy. Nám to pomůžete. Najít.“

U špičky zbraně se objevila kapka krve, která mu stekla po krku.

Zachovával ledově klidný výraz, který si nezadal s výrazem jejím.

„Když mě zabijete, nijak si tím nepomůžete.“

Nesklonila rapír. „Možná máte pravdu.“

Už dobře znala věžňovo citlivé místo a věděla, jak ho nejlépe zranit. Na doktora Jonese hrozby neúčinkují – přinejmenším hrozby namířené proti jemu samotnému. Vyštěkla rozkaz.

Jeden z vojáků se otočil a zabořil pěst do vybouleného břicha Jonesova spolence. George McHale se zlomil v pase, bolestně zakašlal a klesl na kolena. Další dva vojáci ho popadli v podpaží a odvěkli ho ke stojícímu nákladnímu vozu. Násilím ho přitiskli k podlaze a položili mu hlavu těsně za zadní kolo auta.

Spalková kývla na řidiče. Ten se zaskřipáním převodovky zařadil zpátečku. Než stačil přidat plyn, Američan pozvedl obě paže.

„Dobře, dobře!“

Spustila paži s rapírem. „Kde je ta krabice, doktore Jonesi?“ Podíval se k ohromnému prostoru hangáru. „Dámo, nemám tušení. Může být kdekoliv.“

Spalková se znovu otočila k řidiči a zvedla paži.

„Počkejte!“ vyštěkl na ni Jones. „Dejte mi chvilku na rozmyšlení! Musí existovat způsob, jak tu bednu najít.“

Pomaloučku se otáčel kolem vlastní osy a rozhlížel se. Viděla v jeho očích paniku, ale také hluboké soustředění.

Dovčenko k němu výhrůžně vykročil, ale ona plukovníka gestem zarazila. Hrála s tím Američanem delikátní hru donucování a manipulace. Nenechala Dovčenka, aby se do ní pletl. Přinejmenším zatím ne.

Spalková si toho muže nepřestávala prohlížet. Sledovala jeho dýchání, držení ramen i to, jak si přejíždí prstem po bradě. Zaznamenávala zrádnou mimiku včetně nepatrného rozšíření očních víček.

Doktor Jones najednou luskl prsty. „Potřebuji kompas,“ řekl a natáhl ruku dlaní nahoru.

Nikdo se nepohnul. Pár vojáků si vyměnili zmatené pohledy.

„Kompas!“ zopakoval. „Chápete? *Sever, jih, východ!*“

„A západ,“ dodal jeho přítel, zatímco ho zvedali zpod kola vozu.

„Co jste to za vojáky?“ naléhal Jones. „Nikdo nemá kompas?“

Američan se rozhlédl po prázdných obličejích svých vězňů. Zakotvil zrakem na Dovčenkovo zbrani.

„Dejte mi svoje náboje,“ přikázal mu a nastavil dlaň.

Dovčenko se s úšklebkem zasmál, ale Spalkové neušlo, jak se Američanovi rozšířily oči náhlým prozřením. Nejde o žádnou lest.

Doktor Jones pokračoval: „Poslechněte mě. Chcete pomoc, nebo ne?“ Máchl rukou po rozlehlém skladišti. „Obsah té krabice je silně zmagnetizovaný.“

Spalková kývla na Dovčenka. „Udělejte, co říká.“

O chvíli později Indy klečel nad otevřenou brašnou s nářadím, kterou mu podal jeden z Rusů. Vyndal z ní kleště a odšrouboval špičku náboje. Doufal, že to bude fungovat, protože ho nic jiného nenapadalo.

Mac se skláněl nad ním a starostlivě si mnul krk. „Víš, co děláš, Indy?“

„Co dělám? Snažím se, aby ti zůstala na ramenou ta tvoje pěkná hlavička.“

Zaklepal obalem střely a vysypal si do dlaně střelný prach. Stejně postupoval s několika dalšími náboji.

„Když nic jiného, aspoň je pomalu odzbrojuješ,“ poznamenal Mac s unaveným úsměvem. „Kulku po kulce.“

Indy si stoupl. Cítil na sobě pohled té ženy, která bedlivě sledovala každý jeho pohyb. Její oči se mu zavrtávaly do kůže, když přešel na křižovatku uliček mezi uskladenými bednami. Kráčela těsně za ním.

„Jestliže je obsah krabice silně zmagnetizovaný,“ vysvětloval, měl by cestu k němu ukázat kov ze střelného prachu.“

Zvedl ruku a foukl si do otevřené dlaně. Do vzduchu se vznesl rozptýlený oblak střelného prachu. Ještě nad zemí se začal spojovat, veden neviditelnými silami jako železné piliny v přítomnosti magnetu. Všichni přihlíželi, jak se pomalu usazuje na betonové podlaze a vytváří dokonalou linku směřující do jedné z uliček.

Indy se otočil v očekávání pochvaly za svou vynalézavost, ale Spalková už spěchala uličkou před ním. Na pochvalu zřejmě nedojde. Povzdychl si a vydal se za ní. Nakonec zpomalila a rozhlížela se na obě strany, kde se do výšky zvedaly stohy beden.

„Která to je?“ zeptala se zklamaně. „Tímhle směrem jich jsou pořád tisíce.“

Indy ukázal na vojáka s brokovnicí. „Potřebuju jeden náboj s broky.“

Spalková se na něj zadívala přimhouřenýma očima. Pak se otočila a vyštěkla břítké rozkazy. Voják se zamračil nad podivností jejího pokynu, ale poslechl. Vytáhl z komory náboj a opatrně ho podal Indymu.

Indy ustoupil ke straně a bez váhání prokousl lepenkový obal. Zašklebil se nad chutí černého střelného prachu a vysypal obsah nábojnice na zem. Po betonové podlaze se rozutekly drobné kuličky broků – vzápětí jeden z nich zamířil doleva, následovaný ostatními. Nejprve pomalu, ale postupně nabíraly rychlost a o překot se kutálely podél siločar magnetického pole.

Nebo v to alespoň doufal.

Indy se Spalkovou vyběhli za broky.

Proud kovových kuliček uháněl skladištěm. I když Indy se Spalkovou sprintovali, jak mohli nejrychleji, sotva jim stačili. Džípy vyrazily za nimi a plnily ovzduší hangáru výfukovými zplodinami. Podivnější honičku Indy dosud nezažil.

Broky konečně dospěly k základně stohu krabic.

Indy sotva popadal dech a napadal na jednu nohu. „To musí být...“

Broky ještě neskončily. Vystoupaly po boku bedny a začaly mizet ve škvíře mezi dvěma krabicemi.

„Rychle!“ vykřikl Indy. „Pomozte mi!“

Přiskočil k němu Dovčenko. Společnými silami sundali vnější bednu z police a spustili ji na podlahu. S prasknutím se otevřela a rozsypaly se z ní složky označené nápisem „Jen k nahlédnutí“. Indy si jich nevšímal a hleděl do otvoru po nyní rozbité bedně. Pořád jim blokovalo výhled plno identických dřevěných krabic. Broky nikde neviděl.

„Vyndejte jich víc!“ zvolal Indy a ukázal.

Prispěchali k nim další vojáci a vytahovali bedny do uličky. Prostor se otvíral a rozšiřoval. Spalková si do něj posvítla baterkou. Nedaleko zadní stěny se na povrchu jedné z beden chvělo hejno kovových broků.

To byla ta krabice, kterou hledali.

Indy střelil po Rusce pohledem. Oči jí zářily odraženým světlem baterky. Mávla na dva vojáky, aby onu krabici opatrně vytáhli ven. Po chvíli hekání a klení ji spustili na podlahu uličky. Indy si všiml, že se jim na hodinkách protácejí ručičky. Bedna měla přesně rozměry, jaké popsala Spalková – dosahovala velikosti malé rakve, jen o něco hubenější. Její informace byly dokonalé.

Spalková si vzala páčidlo od jednoho z vojáků. Indy věděl, že by nenechala krabici otevřít nikoho jiného. Oči měla rozšířené očekáváním.

„*Majo zolotse...*“ zamumlala si rusky jako v modlitbě.

Zabořila páčidlo do rohu bedny a rozlomila dřevěné víko rakve. Indy zahlédl kousek nápisu nakresleného podle šablony. Rozeznal několik písmen a čísel.

SWELL, N.M. 7.9.47

Byla to ona.

Po odlomení dalších dřevěných lišt se objevila nádoba z nerezové oceli, obestlaná slámou. Její horní stranu uzavíralo prohnuté víko. Spalková kývla na nejbližšího vojáka, který nasadil páčidlo do otvoru, zabral a rozlomil zámek. Ozvalo se zasyčení.

Do výšky se vyvalil hustý namodralý kouř.

Stropní lampy hangáru se naklonily k otevřené krabici jako střelky kompasů.

Víko sjelo zcela stranou. Uvnitř ležel předmět zabalený do stříbřité kovového materiálu, který zdánlivě odrážel a současně pohlcoval světlo jako olejová skvrna na vodě. Indy vnímal jemné záření, které mu zježilo chloupky na zátylku.

Vojáci na nic podobného nedbali, klekli si z obou stran k otevřené bedně a odhrnuli balicí materiál. Bylo ho tu několik vrstev, jako když se loupe cibule. Znovu se jim roztočily ručičky hodinek. Jednomu muži magnetická síla dokonce strhla hodinky ze zápěstí a přitiskla je k silně magnetizovanému obalu. Vzápětí se k nim připojily i uvolněné broky.

Spalková už se nedokázala ovládnout a naklonila se kupředu.

Poslední vrstvu odsunula z mumifikovaných ostatků sama. Ostatní se nahrnuli kolem rakve. Indy neviděl, co je uvnitř. Když se ale Spalková narovнала, spatřil, jak zvedá spodní vrstvu kovového obalu, který zachovával obtisk obsahu rakve. Jednalo se o posmrtnou masku jakési humanoidní hlavy s nepřirozeně prodlouženou mozkovnou a jařmovými oblouky obkružujícími přehnaně velké oči, jež vzhledem téměř připomínaly oči hmyzu.

Ostatní přistoupili ještě blíž, aby se podívali.

Pro tohle sem všichni přijeli.

Indy ovšem nikoliv.

Přesunul se ke straně a vklouzl mezi dva vojáky. Měl v plánu jiný cíl. Pomaličku se k němu vydal.

Spalková patrně něco vycítila. Prudce se otočila a přísně se na něj zahleděla. Na zlomek vteřiny se jejich oči střetly – v další chvíli varovně vykřikla.

Příliš pozdě, dámo.

Indy našel, co hledal. Popadl držadlo svého biče, který měl onen voják stále přehozený přes rameno. Teplá kůže mu padla do dlaně jako rukavice šitá na míru. Voják se k němu otočil, ale Indy ho srazil ramenem k zemi a trhnutím biče osvobodil.

Rus, který hlídal Maca, na něj namířil pistoli.

Na to zapomeň.

Indy trhl paží a těžký bič se s hlasitým prasknutím rozvinul. Jeho špička zasáhla vojáka do zápěstí a ovinula se kolem něj. Vojákovi se po tváři rozlil výraz překvapení.

To je výhoda věku: dostatek zkušeností.

Voják ležící na zemi hmátl po pušce.

Indy švihl zápěstím, čímž přiměl Macova hlídače k výstřelu. Rána zasáhla Rusa na zemi do hrudi a na místě ho zabila. Indy neotálel. Zatáhl silně za bič a strhl Macova strážného k sobě. Voják ztratil rovnováhu a vletěl Indymu do náruče.

Indy volnou rukou popadl jeho pistoli a hodil ji Macovi, kterému se ji podařilo neobratně chytit. Indy poté odhodil hlídače proti Spalkové a ostatním.

Sám ustoupil a zvedl pušku mrtvého muže. Ostatní vojáci na ně rychle namířili svoje zbraně, ale Indy přistoupil k Macovi. Stáli zády k sobě proti Rusům. Jako za starých časů.

Indy nepřestával cílit na Spalkovou, která stála metr od něj.

„Odhod'te zbraně!“ vykřikl. „Položte je na zem, jinak bude ta vaše plukovnice doktorka po smrti.“

Vojáci poslechli kromě Dovčenka, který odmítl a nadále mířil mohutnou pistolí na Indyho.

„Rychle!“ varoval ho Indy, ale náhle cítil, že něco není v pořádku.

Zejména když si Spalková založila ruce na prsou a chladně, pobaveně se usmála. Vnímál, jak se za ním Mac otáčí. Útroby se mu sevřely zlou předtuchou.

To přece není možné...

Nevěřící se obrátil ke svému příteli.

Hlaveň Macovy zbraně mu mířila přímo na hlavu.

Indy přihlížel, jak se Mac připojuje ke Spalkové a Dovčenkovi. Aspoň měl tolik slušnosti, aby se tvářil zahanbeně. Svěsil hlavu a nedokázal se podívat Indymu do očí. V Indyho hrudi se svářila zlost se smutkem. Sotva ze sebe dokázal vypravit následující slova. „Macu? Proč?“

Jeho přítel, s nímž se znal více než dvacet let, jen pokrčil rameny. „Co můžu říct, Indy? Nejsem komunista, jestli si to o mně myslíš. Jen dobrý kapitalista. Zaplatili mi. A to velice slušně.“

V Indym rázem zvítězila zlost. „Děláš si legraci? Po tolika letech, kdy jsme pracovali jako tajní agenti proti rudochům?“

Mac znovu pokrčil rameny a se zahanbeným pousmáním naklonil hlavu ke straně. „Došly mi karty, kámo. Úplně. Byl jsem na mizině.“ Vzhlédl ke stohům beden. V očích mu plála chamtivost. Zjevně přemítal o hodnotě zde ukrytých tajemství. „Nemůžu se po celý život vracet domů s prázdnými rukama.“

Dovčenko pokročil kupředu. Natáhl kohoutek masivní zbraně. Jeho úmysl byl zcela zjevný. To, co nastane, si opravdu vychutná.

Spalková položila dlaň na jílec rapíru. „Nějaká vzdorná poslední slova, doktore Jonesi?“

Indy se na okamžik zamyslel a přišel tváří v tvář přítelově zradě s něčím přiměřeně vlasteneckým. Jednoduchá hesla jsou nejlepší. „Ike je třída.“

Dovčenka to nijak nepobavilo. Pozvedl zbraň. „Odhoď pušku. Bič taky. Hned.“

Indy dal ruce nad hlavu na znamení, že se vzdává, „Máš to mít, kamaráde.“

Vyhodil pistoli vysokým obloukem přímo do hloučku Rusů s naježenými automatickými zbraněmi. Pistole dopadla na betonovou podlahu s hlasitým bouchnutím a sama od sebe vypálila. Střela se odrazila od podlahy, ale ještě před tím prošla chodidlem jednoho z vojáků.

Muž vykřikl překvapením a bolestí a skácel se dozadu. Přesně, jak Indy doufal, u Rusa vyvolala bolest reflexivní reakci: voják sevřel prsty, včetně toho, který držel na spoušti. Z automatické zbraně vyšla dávka, která zasáhla opodál stojící džíp a pokropila sousední bedny. Ostatní vojáci se vrhli do úkrytu.

Dokonce i Dovčenko a Spalková.

Indy se otočil a vyběhl k nedalekému stohu odložených krabic. Vylezl po nich jako po dřevěném schodišti a odrazil se na horní polici. Namáhavě se na ni vyškrábal a okamžitě si lehl na břicho. Přitom lapał po dechu. Plíce měl v jednom ohni.

S grimasou se rozhlížel po nějaké únikové cestě. Do všech směrů kolem něj se rozprostíraly bedny, naskládané do výšky a oddělené tmavými mezerami.

To není dobré.

Riskoval pohled dolů a spatřil, jak se Dovčenko s Macem zvedají na nohy. Další vojáci je následovali. Na jeho úkryt mířilo několik zbraní. Než se schoval za okraj police, přitáhl jeho pozornost pronikavý výkřik.

Spalková.

Utíkala uličkou a ječela na dva vojáky, kteří nakládali podivnou rakev do zadní části čekajícího džípu. Spalková skočila za volant, dupla na plyn a prudce vyrazila. Stropní lampy se otáčely za ní a sledovaly její pohyb, přitahované magnetickou silou nákladu.

Vzápětí se za ní vydal i druhý džíp.

Na to zapomeň, dámo.

Indy se příkrčeně zvedl na nohy a vyběhl podél horní řady beden. Za patami se mu zarávaly kulky, které provrtávaly krabice těsně za ním.

Když dospěl ke konci uličky, visící lampa nad ním se zhoupala jako střelka kompasu. Džíp Spalkové uháněl kousek vepředu.

Ted', nebo nikdy.

Odrasil se od konce police, práskl bičem a zachytil se jím za visící svítidlu. Pod soustředěnou palbou se za ním rozletěla poslední bedna. Indy se jednou rukou pevně držel biče a proletěl nad hlavami ohromených Rusů. Oblouk jeho zhoupnutí mířil přímo k ujíždějícímu džípu Spalkové.

Nebo si to aspoň myslel.

Na konci oblouku se dotkl podrážkami víka podivné rakve na zadních sedadlech džípu – jenže auto pokračovalo kupředu, zatímco on se začal vracet zpátky. K Rusům.

U stropu se bič uvolnil od lampy s nepříjemným trhnutím. Tohle nebude nic hezkého.

Zřítíl se k zemi – a dopadl na přední sedadla druhého džípu, který se hnál za Spalkovou. Ocítl se mezi dvěma polekanými Rusy.

„Sakra, vypadalo to blíž,“ utrousil Indy a vrazil spolujezdci loket do tváře. Poté uštědřil řidiči mohutnou ránu pěstí do ucha. Oba Rusové vypadli z vozu.

Indy vklouzl za volant, šlápl na plyn a pevně sevřel řízení. Uháněl za prvním džípem a po chvilce už jel vedle něj.

Spalková zaslechla hučení motoru a ohlédla se. Indy si vychutnával užaslý pohled v její tváři.

Tohle nečekala.

A tohle taky ne.

Indy strhl volant a vrazil do boku jejího auta. Ztratila kontrolu nad řízením a nabourala do stohu beden. Náraz ji vyhodil z džípu. Proletěla vzduchem a dopadla v kotrmelcích do hromady rozbitých krabic.

Indy zastavil a přeskočil ze svého džípu do jejího.

Promiň, dámo.

Zařadil zpátečku, vycouval z beden a prudce dupl na plyn. Pneumatiky zakvílely na betonu a vůz vyrazil ke vzdálenému výjezdu z hangáru. Ohlédl se přes rameno, aby si ověřil, že je rakev stále na svém místě.

Dobře.

Nemohl dopustit, aby se jí zmocnili Rusové.

Všiml si Spalkové, která se *zvedala* na nohy. Nezraněná.

To už není tak skvělé.

Otočil se zpátky dopředu a namířil k vratům. Když se ale blížil k jedné z křižovatek mezi uličkami krabic, zablokoval mu cestu důstojnický sedan a vyrazil přímo proti němu.

Indy otočil volantem a vyřítil se jinou uličkou – kterou ale blokoval armádní nákladní vůz. Masivní auto vyjelo proti Indyho džípu. Ve zpětném zrcátku viděl, jak sem s kvléním pneumatik zahýbá i sedan.

Byl v pasti.

Indy se podíval jediným směrem, který se mu nabízel.

Nahoru.

Kousek před ním probíhal nízko nad uličkou jeden z ocelových trámů mohutné střechy. Indy přidal plyn a vyrazil vstříc smrtící čelní srážce s nákladním vozem.

Aniž by zpomalil, vysoukal se na sedadlo, připravil si bič a zadržel dech. Reflektory nákladního auta se k němu blížily ohromnou rychlostí.

V poslední chvíli šlehl těžkým bičem. Prásknutí znělo jako výstřel a špička biče se omotala kolem trámu.

Ani o vteřinu dřív, než bylo třeba, Indy se pevně držel biče a vyletěl z džípu. Setrvačnost ho vynesla vysoko do vzduchu. Při náhlém trnutí mu ramenem projela palčivá bolest, ale nemohl se pustit.

Pod ním se ozvalo skřípání brzd a křik řidičů.

Nákladní vůz a sedan narazily do Indyho džípu ve stejný okamžik a stlačily auto mezi sebou jako tahací harmoniku. Oba vozy se stočily ke straně a najely boky do vyrovnaných beden. Do všech stran se rozletěly dřevěné třísky a do vzduchu se vznesl přísně tajný obsah krabic.

Indy dopadl doprostřed trosek. Rychle uvolnil bič od trámu, ale koutkem oka zahlédl zlatý záblesk z prasklé bedny, poškozené při kolizi. Spatřil povědomou zlatou rukojeť na schráně ozdobené šperky. Ztuhl.

Není to snad...

Archa...?

Naklonil se blíž. „Páni, no to se podívejme.“

Kolem nosu mu prosvištěly kulky a zakously se do kupy beden před ním. Indy uskočil. Není čas na prohlídku. Ukryl se za několika krabicemi, ale ještě před tím si všiml Maca, který zrovna vystupoval ze sedanu.

S pistolí v ruce.

Jejich pohledy se na okamžik střetly nad vraky zničených vozů – a vrakem starého přátelství.

Mac pozvedl zbraň. „Stůj, Indy. Odsud se nemůžeš dostat.“

Indy odpověděl Macovými dřívějšími slovy: „Vždycky existuje nějaká cesta ven, Macu!“

Zmizel za bednami a vyběhl k otevřeným dveřím hangáru. V šerém přítmí se řídil září denního světla. Východ byl pořád ještě daleko. Musí postupovat opatrně – a rychle. V uších mu zvonila střelba a Indy pokračoval v běhu stíny ke světlu.

U ústí další uličky neslyšel blížící se džíp, dokud nebylo příliš pozdě. Vůz se řítí přímo na něj. Neměl šanci včas uskočit. Odrazil se a vymrštil se přímo nahoru. Tentokrát ale ne dostatečně vysoko. Předek džípu zachytil jeho boty a odhodil ho

přes kapotu. Vrazil do čelního skla. Omráčeně se ho chytil jako rozmáčknutá moucha.

Zpoza volantu na něj hleděla známá tvář.

Dovčenko.

Plukovníkovi ve výhledu bránilo Indyho tělo a Dovčenko se pokoušel udržet džíp na přímé trase. Indy se ohlédl právě včas, aby viděl, že vozidlo míří přímo do tunelu v zadní stěně hangáru.

Ne, to není tunel.

Šlo o betonové schodiště vedoucí dolů.

Indy křečovitě sevřel prsty na okraji čelního skla a připravil se. Tohle opravdu nebude nic hezkého.

Dovčenko si uvědomil hrozící nebezpečí příliš pozdě. Jednu chvíli ujížděl uličkou a v následujícím okamžiku drkotavě poskakoval po širokém schodišti. Cvakaly mu zuby a měl co dělat, aby se udržel na sedadle. Drtil volant v ocelovém sevření.

S posledním prudkým nárazem džíp dospěl k úpatí schodiště a smykem zastavil v obrovské podzemní komnatě. Dovčenko ztěžka vydechl. Srdce mu bušilo v hrudi a chvěly se mu ruce. Rozhlédl se.

Uprostřed místnosti stál na kolejích, které vedly do podzemního tunelu, nízký vagon. Dovčenko si při pohledu na kolejiště uvědomil, kde se ocitl. Už dříve si všiml kolejnic, které mířily od bunkru vedle hangáru do pouště. Určitě projeli právě sem.

Jeho pozornost přilákalo zasténání. Ten Američan sklouzl z kapoty džípu. Vrávoravě se postavil na nohy a kymácivě se vydal pryč.

Na to si nech zajít chuť.

Dovčenko pustil volant a vystoupil z vozu. Vyběhl za prchajícím Jonesem a vrazil do něj tělem. Přitom ho ještě odhodil pažemi. Američan odlétl nazad a těžce dopadl na podlahu vagonu.

Dovčenko se k němu přiblížil a zamračil se na podivný dopravní prostředek. Někdo na jeho zadní část nahrubo přimontoval tryskový motor. Než si to mohl nechat projít hlavou, Jones se pohnul a znovu se pokusil vstát. Jeho tápající ruka se otřela o řídicí panel vagonu.

Zablíkalo červené světlo a rozezvučela se siréna.

Po Dovčenkově pravici se do místnosti začalo linout stále silnější světlo. Na opačném konci železničního tunelu se otevřela vrata a dovnitř vtrhla sluneční záře. Jones se k ní otočil a snažil se zvednout na nohy.

Tudy rozhodně neuteče.

Dovčenko vyskočil do vagonu za ním.

Američan proti němu vyrazil pěstí, a to s daleko větší silou, než by u něj Dovčenko předpokládal. I tak ten úder sotva cítil. Vrhł se kupředu a přimáčkl Jonese ke krytu motoru. Jednou rukou ho přidržoval na místě a druhou ho škrtil.

Jones se mu snažil vykroutit, ale Dovčenko ho nepouštěl a svíral prsty čím dál víc.

Líbilo se mu, jak Jonesovi modrá tvář a usídluje se mu v ní zoufalství. *Takhle zemřeš, Jonesi.*

Jones divoce zatěkal očima a hledal nějakou možnost úniku, stále přitisknutý k motoru. Tentokrát se mu ale žádná nenabízela. Pozornost obou mužů náhle přilákal pohyb na schodišti. Objevil se George McHale s pozvednutou pistolí připravenou k výstřelu. Brit jediným pohledem zhodnotil celou situaci.

„Plukovníku Dovčenko,“ zavolal. „Irina chce Jonese živého. To přece víte!“

Dovčenko si přečetl v zajatcových očích naději. Se spokojeným úsměškem mu zaryl prsty do hrdla ještě hlouběji.

„Dovčenko!“ vyštěkl McHale.

Jones z posledních sil vyslal tichou prosbu k muži, který kdysi býval jeho přítelem. Dovčenko si všiml, jak Jones hledí na McHalea a zejména na pistoli v jeho ruce. Poté Jones stočil oči zpátky k Dovčenkovi.

Žadonil toho Brita o pomoc, chtěl po něm, aby vystřelil.

McHale místo toho sklonil pistoli k zemi a odvrátil zrak. „Promiň, Indy.“

Dovčenkovi bylo toho Američana najednou líto. Tato poslední zrada ho zabila spolehlivěji než jeho rdoušení.

Vtom se za vagonem ozvala hlasitá rána. Dveřmi se do železničního tunelu vřítíl druhý džíp se třemi ruskými vojáky. Žádná možnost útěku.

Je po všem.

Dovčenko sevřel pěst kolem Jonesova hrdla. Naklonil se k němu a pohrdavě mu zašeptal do ucha: „Sbohem, *soudruhu*.“

Když se narovnával, viděl, jak poraženecký pohled v Američanových očích nahrazuje zuřivost, a všiml si, kam se Jones dívá nyní. Než stačil plukovník zareagovat, vykopl Jones nohou a zasáhl pedál plynu ukrytý vedle ovládacího panelu.

Tryskový motor se s burácením probudil k životu. Vyšlehly z něj bílé ohnivé plameny, které sežehly všechny tři vojáky a podpálily palivovou nádrž džípu. Dovčenko uskočil a pustil Jonese, jenž klesl na kolena a lapal po dechu. Britský zrádce se vrhl ke schodišti s plameny v patách.

Dovčenko se otočil v okamžiku, kdy motor dosáhl plného výkonu.

Vagon vystřelil po železnici jako raketové saně. Zrychlení vrhlo oba muže na polstrovaný štít v zadní části vozu.

Vjeli do tunelu. Okolní stěny viděli jen rozmazaně a neustálá akcelerace je držela přitisknuté na místě. Dovčenko cítil, jak se mu žebra tlačí na srdce. Lampy se změnilly ve žhavé čárky. Ve zlomku vteřiny vyrazili ze dveří na poušť a ujížděli ve směru zapadajícího slunce. Denní světlo bylo po dlouhé době strávené v šerém hangáru oslepující, ale Dovčenko nemohl zavřít oči – síla zrychlení a protivětru mu držela víčka otevřená.

Vagon se nadále řítíl opuštěnou krajinou.

Ale kam?

O minutu později stála Spalková s Georgem McHalem u hangáru. Tomu Britovi pořád ještě na zádech doutnalo oblečení. Hleděla přes večerní poušť. Před chvílí viděla, jak se po ní přehnal pruh ohně, O vteřinu později k ní dorazila zvuková vlna.

Nechápala, co se děje, dokud nedorazil popálený George McHale. „Oba byli na palubě?“ zeptala se znovu. „Dovčenko i Jones?“

Brit přikývl a rozháněl kouř ze šatů máváním klobouku se širokou krempou. „Mohou být ještě naživu?“ vyptávala se dál.

McHale pokrčil rameny, ale Spalková si v jeho očích přečetla obavy, zatímco hleděl k zapadajícímu slunci. I když zradil svého přítele, zůstávalo mezi nimi jakési pouto, které ho teď tížilo u srdce – být jen z dlouhé známosti.

Z hangáru vyjel nákladní vůz a jediný zbývající džíp, otlučený a s promáčknutou kapotou. Spalková ukázala do pouště a vydala rozkazy. Vozidla se vyřítla přes písek, rovnou čarou za kouřovou stopou, jež zůstala po raketových saních.

Nehodlala se spokojit s nejistotou. Potřebovala znát pravdu. Zejména v případě doktora Henryho Jonese mladšího. Netroufala si ho tu nechat.

Přinejmenším ne živého.

Indy měl dojem, že mu na hrudi spočívá tíha celého světa. Nebo možná dvou či tří světů. Pořád se nemohl nadechnout. Síla zrychlení mu zužovala zorné pole. Po obou stranách vagonu ubíhala dozadu rozmazaná krajina, která měnila skutečnost v jediný dlouhý tunel.

Po celou dobu mu přetížení tisklo obličej k zadní části lebky.

Vagon během chvilky urazil mnoho kilometrů. Vzápětí byl konec, právě tak náhlý jako začátek.

Tryskový motor zhasl. Zapnuly se brzdy, které se přitiskly ke kolejím a zpomalovaly je. Vagon plynule dojížděl ke konci železniční tratě. Tiše a lehounce se zastavil o obří pryžový nárazník. Vedle kolejiště stála malá tmavá budka.

Oba muži se potácivě odlepili od zadní stěny vagonu. Klesli z vagonu na zem, ale jejich boj ještě neskončil. Okamžitě se vrhli jeden na druhého jako opilí zápasníci.

Indy se ohnal pěstí, ale minul svůj velký cíl nejméně o třicet centimetrů.

Dovčenko přesto padl na záda, jako kdyby ho nepovedený úder omráčil. Obr se zhroutil na písečnou zem a ztratil vědomí. Jeho velké tělo nezvládlo tak dobře následky přetížení. Jednalo se o jednoduchou úměru mezi hmotností a gravitací.

Indy se těžce posadil na vagon.

Všiml si, jak se k němu přes poušť blíží oblaka prachu. Rozhodně nešlo o záchrannou jednotku. Až tak moc omámený zase nebyl. Určitě to jsou muži Spalkové.

Zvedl se na nohy. Když se odvrátil, všiml si v soumrácném šeru zablikání nějakých světél. Město? Tady? Stejně, někdo mu tam určitě bude schopný pomoci. Potácivě se rozběhl přes poušť k jediné známce osídlení.

Musí vyvolat poplach.

Blíží se Rusové.

„Nechte to být,“ vykřikl Mac na Irinu Spalkovou.

Nedala nijak najevo, že by ho slyšela. Táhla ocelovou rakev uličkou k nabouranému sedanu. Odmítala odejít bez ní.

Zatímco zápasila se svou posedlostí, Mac si dělal starosti o jedinou věc, na které mu v životě opravdu záleželo: o vlastní přežití. Podařilo se mu nastartovat motor, ale pomačkaná kapota představovala problém. Odmontoval ji a strhl ji z vozu, čímž z důstojnického sedanu udělal vozidlo připomínající tuningový automobil.

Od otevřených vrat hangáru se k němu doneslo kvílení brzdících pneumatik. Dorazili sem praví američtí vojáci, které přilákalo odpálení raketového vagonu a následné spuštění poplachu. Došel jim čas.

Mac přispěchal k zadní části sedanu a pomohl Spalkové zvednout rakev do zavazadlového prostoru – do stejného prostoru, v němž strávil spolu s Indym větší část dne. Zaplašil tuto myšlenku a přibouchl víko. Oči se mu stočily ve směru, kterým odjel ten vagon s tryskovým motorem.

Promiň, Indiano.

Lítost nemá smysl. Už se jednou rozhodl.

Usedl za volant a Spalková se uvelebila na sedadle pro spolujezdce. Opatrně přidal plyn a vydal se k zadnímu výjezdu z hangáru. Přes rozlehlý prostor se k nim donesla ozvěna hlasitých, úsečných rozkazů.

Mac si dovolil trochu zrychlit.

V okamžiku, kdy se předním vchodem nahrnuli do hangáru vojáci, Mac se Spalkovou vyjeli zadem do prohlubujícího se večerního šera. Mac sešlápl plyn a vyrazil přes poušť.

„Aspoň máme to, pro co jsme přišli,“ zahučela Spalková.

Ale ne to, co si zasloužíme, pomyslel si Mac.

Dovčenko se probral a hleděl na oblohu posetou hvězdami.

Něčí ruce ho zvedly z písku, oprášily ho a nabídly mu vlažnou vodu. Máchnutím paže své muže odehnal. To stačilo. Potácivě ušel několik kroků a plnými doušky vdechoval noční vzduch, V hlavě mu bušila bolest a oči ho nepředstavitelně pálily.

Stranou čekal nákladní vůz a džíp s nastartovanými motory.

Postávalo tu i několik mužů. Rozhlédl se po nich.

Nikde ani stopa po Jonesovi.

„Kde je?“ zabručel rusky.

Jeden z vojáků zavrtěl hlavou. „Když jsme sem dorazili, už byl pryč.“

Dovčenko povytáhl koutek úst v tichém úšklebku a pomalu obcházel stojící vagon. V písku si všiml lidských stop a přiklekl k nim. Šlápoty mířily do pouště.

Jones.

Dovčenko přimhouřil oči a v duchu si promítl směr kroků. Za kamenitou krajinou, v dálce na obzoru jiskřila nějaká světla. Dovčenko vstal a popadl jednoho z mužů za límec. Ukázal ke šlépějím a ke světlům v dálce.

„Najděte ho,“ přikázal chraplavě. „Zabijte jeho i všechny, se kterými mluvil.“

Muž přikývl a pokynul dalším dvěma vojákům, aby nastoupili do džípu. Motor vozu zahučel o něco silněji a auto se prudce rozjelo k vzdálenému městu. Od zadních kol mu přitom odletěla sprška písku.

Dovčenko za ním několik okamžiků hleděl, pak se ponuře zamračil a odkulhal k nákladnímu vozu. Těžce dosedl na zadní sedadlo. Řidič vůz otočil a vydal se opačným směrem, zpátky tam, odkud přijeli.

Dovčenko se znechuceně rozhlížel po vyprahlé pustině.

Už měl té zatracené pouště plné zuby.

Indy se vbelhal do malého pouštního městečka. Po dlouhé cestě se sotva dokázal držet vzpřímeně. Vrávoravě prošel po hlavní ulici. Z obou stran ji lemovaly tmavé výklady obchodů. V tuto hodinu byly všechny zavřené. Z pouličních lamp se linula přátelská záře. O kousek dál se pomalu otáčel neonový nápis u čerpací stanice. Z dálky k němu doléhala hudba z nějakého baru nebo restaurace.

Kulhavě se vydal za zdrojem zvuku a doufal, že dostane aspoň sklenici vody.

Hrdlo měl plné písku.

Poklepal si na kapsy. Neměl žádné peníze. Bude se muset spolehnout na charitu.

Cestou městem se neustále rozhlížel, jestli nespattří policejní stanici nebo nějakou jinou úřední budovu. Je třeba spustit poplach. Ty Rusy musí někdo zastavit.

Všiml si několika zaparkovaných aut. Zvažoval, jestli by neměl nějaké zkratovat, ale chyběla mu síla i vůle. Sice to přiznával nerad, ale potřeboval pomoc.

Dospěl k hlavní městské křižovatce a nejistě se zastavil. Kudy dál? Hukot motoru ho přiměl k tomu, že se otočil a podíval se za sebe. K městu se z pouště přibližovalo nějaké vozidlo s jedním jasně zářícím reflektorem. Druhý byl rozbitý. Indy rozeznal nejasné obrysy džípu.

Rusové ho sledují.

Indy se ukryl za rohem a přihlížel, jak auto vjíždí do města. Pomalu se sunulo hlavní ulicí a pátralo po něm.

Zaklel a na vteřinku se opřel o zeď, ale věděl, že musí pokračovat dál.

Potlačil sten, odrazil se od zdi a odpěchal pryč z křižovatky. Ocitl se u řady upravených domků s udržovanými trávníky, truhlíky s kvetoucími květinami a dřevěnými ploty. Nesnášel pomyslení, že těmto mírumilovným obyvatelům přináší potíže, ale neměl na výběr. Taky musí sejít ze silnice.

Prošel mezi dvěma domy na zadní dvorek. Jak se soustředil na ulici za sebou, narazil přímo na rozvěšené prádlo. Probojoval se skrz ně, jako kdyby se jednalo o lovnou síť Aboriginů. Jakmile se osvobodil, vyrazil přímo k zadnímu vchodu do domu.

Zpoza květinového vzoru záclon zářilo světlo.

Indy slyšel hlasy. A hudbu.

Zlehka zaklepal, ale neozvala se žádná odpověď. Netroufal si zavolat. Zjistil, že dveře nejsou zamčené, a riskoval vstup dovnitř. Ocitl se v uklizené kuchyni se šachovnicovou dlažbou a nejmodernějším vybavením včetně výkonné lednice King Cool.

Vrhl po ní zamilovaný pohled. Měl sto chutí ji vyplenit a najít si nějaký chlazený nápoj.

Ještě ale ne.

„Haló? Je tu někdo?“ Jeho hlas zněl jako poškrábaná deska. I on se sotva slyšel.

Zoufale odpěchal do obývacího pokoje, kde zněla hudba o něco hlasitěji. Vycházela z televize, která právě vysílala show Howdy Doodyho, pokojem se nesla ústřední melodie pořadu a před televizí seděla zády k Indymu celá rodina:

matka, otec a dvě děti. Indy znovu pocítil bodnutí výčitek, že roztrhší tak dokonale spokojený výjev, zejména proto, že sám takový klid nikdy nezažije.

Nedalo se ale nic dělat.

Na stolku za dveřmi si všiml telefonu. Zvedl sluchátko a začal vytáčet číslo. Zavolal na otce usazeného v přehnaně nacpaném ušáku. Bojoval přitom s vyschlým hrdlem a vyprahlým jazykem. Naléhavě ze sebe vyrazil:

„Rusové! Špioni! Přepadli vojenskou základnu a...“ Ze sluchátka se neozýval žádný tón. Několikrát stiskl vidlici. „Nemáte nějaký telefon, který funguje?“

Nikdo se nepohnul. Nikdo neodpověděl. Všichni zírali jako přikovaní na televizní obrazovku, kde se právě chtěla pihovatá tvář Howdyho Doodyho.

Co je *to s vámi, lidi?*

Dokulhal k otci a chytil ho za paži – ale ta mu v další chvíli zůstala v ruce. Muž se překotil z křesla, hlavu v nemožném úhlu, strnulý úsměv na voskové tváři.

Indy ohromeně uskočil.

Figurína.

Z televize se ozval hlas Buffalo Boba: „Ale, Howdy, copak jsi to ještě neuhodl? Tohle je *fiktivní* místo.“ Indy se podíval na ostatní. Samé figuríny.

Žíznlivý a vyčerpaný Indy nedokázal pochopit, co se tu děje. Stál na místě jako solný sloup a v tu chvíli se podobal oněm figurínám z vosku. Potřeboval vyběhnout dál, ale nemohl.

Vtom se na ulici ozvalo houkání sirény, jako kdyby se ho někdo snažil vytrhnout ze strnulosti. Otočil hlavu ve směru zvuku a v mysli se mu vylíhla hrozná myšlenka.

To houkání poznal.

Siréna, ohlašující nepřátelský nálet.

„To nemůže věstít nic dobrého.“

Přeběhl k předním dveřím a otevřel je. Vypotácel se na zastřešenou verandu a poté na trávník před domem. U poštovní schránky stála jako přimražená figurína listonoše s voskovými dopisy v ruce. Na druhé straně ulice jakýsi muž venčil voskového psa, navždy znehybnělý uprostřed kroku. O kousek dál Indy spatřil skupinu dětí, uvězněnou v nekonečné hře s míčem, zatímco na ně mával řidič projíždějícího buicku.

Vtom si všiml cedule na rohu ulice. Úplně nahoře rozeznal slovo **VÍTEJTE**. Přesl k ní blíž a přečetl si ji celou.

Vítejte v Městě smrti

Zkušební pozemek armády USA

Civilistům vstup zakázán!

Indy mimoděk ustoupil. *To rozhodně nemůže věstít nic dobrého*. Siréna náhle ztichla a nahradil ji ohlušující hlas.

„VEŠKERÝ PERSONÁL NA SVÁ MÍSTA. ODPOČET DETONACE ZAČÍNÁ V ČASE T MINUS JEDNA MINUTA.“

Indy pádil ulicí zpátky ke křižovatce. V panice úplně zapomněl na bolest a únavu. Je úžasné, jak výhrůžka ohnivou smrtí dokáže člověka znovu nabudit a promazat rozbolavělé klouby hrůzou.

Jakmile zatočil za roh, náhle mu u nohou odskočily od země jiskřičky a kolem ucha mu zabzučely včelky. Ve stavu vyčerpání šoku mu trvalo celou vteřinu, než si uvědomil, že na něj střílejí. Tato hrozba mu připadala nepatrná ve srovnání s tím, co se blížilo.

Jenže smrt jako smrt.

Překulil se a skrčeně se ukryl za poštovní schránkou. Opatrně vyhlédl a spatřil ruského odstřelovače, který právě vyběhl zpoza auta a hledal si místo, odkud bude mít lepší úhel ke střelbě.

Indy se neměl kam přesunout.

Vtom se za ním ozvalo burácení motoru. Otočil se v okamžiku, kdy se zpoza rohu vynořil otlučený vojenský džíp a zahnul po dvou kolech do jeho ulice. Řítil se přímo na Indyho. Voják na sedadle pro spolujezdce vstal a opřel si pušku o čelní sklo.

Útok ze zálohy.

Trochu pozdě, hoši.

Hlas z reproduktoru Indyho myšlenku potvrdil. „*Čas t minus čtyřicet pět vteřin.*“

Odstřelovač vyběhl na otevřené prostranství, aby měl jistější ránu. Nábojnice se odrazila od kovové poštovní schránky s cinknutím připomínajícím gong.

Indy si uvědomil bezvýchodnost situace a stoupl si s rukama nad hlavou. Co může ztratit?

„Počkejte!“ vykřikl. „Přestaňte, vy idioti! Vám nedošlo, co je támhleto?“ Ukázal do dálky za hlavní ulici. Na kopci nad městem stála kovová věž obložená reproduktory a sirénami. Z prostřední plošiny visel kulatý kovový předmět obalený dráty a detonátory.

Klidně mohl mít z boku napsáno BOMBA.

V tomto konkrétním případě JADERNÁ BOMBA.

Ruský odstřelovač vytřeštil oči. Pochopil. Otočil se a vyřít se prostředkem ulice ke svým spolubojovníkům. Nad hlavou mával puškou a něco na ně rusky křičel. Vzápětí ukázal puškou ke kopci.

Džíp se zakymácel, jak i jeho řidiči došla nepříjemná skutečnost. V další chvíli se vůz vyrovnal a zamířil k osamělému odstřelovači. Zpomalil jen natolik, aby voják mohl naskočit na zadní sedadlo, a vystřelil plnou rychlostí pryč.

Indy se za nimi vypotácel na ulici a beznadějně na ně zamával. Jasně! Na mě nečekejte!“

Uběhl několik kroků za nimi, ale pak si uvědomil marnost svého počínání.

Džíp vyjel z hlavní ulice a pokračoval do pouště. Od kol mu při zběsilé jízdě odletovala sprška písku a kaktusů.

„*T minus třicet vteřin a odpočet pokračuje.*“

Indy věděl, že má jedinou naději. Otočil se a rozběhl se – nikoliv z města, ale do jeho centra. Mířil k původní malebné uličce a ke stejně dokonalému domku. Přední dveře byly stále otevřené. Přesprintoval trávník, jediným skokem zdolal schody na verandu a prořít se obývacím pokojem.

Spěchal krátkou chodbou, pronásledovaný nejspíše veselou znělkou Howdy Doodyho.

„T minus patnáct vteřin a odpočet pokračuje!“

Indy vpadl do kuchyně a zamířil přímo k lednici. Otevřel dveře.

„T minus deset vteřin a odpočet pokračuje.“

„No tak, no tak...“

Horečně vyházel všechny police na podlahu. Vyndal jednu ledovou kostku a vložil si ji do úst, aby ulevil svému vyprahlému hrdlu. Cucal led a vychutnával si chladnou vodu, která mu vtekala do krku. Další příležitost už možná mít nebude.

„T minus pět vteřin a odpočet pokračuje.“

Nasoukal se do lednice a zatáhl za dveře.

„čtyři.“

Ty se ale odmítaly zavřít. Vzpříčila se v nich jeho kožená bunda.

„tři.“

Vtáhl cíp bundy do nitra lednice a...

„dvě.“

... přibouchl za sebou dveře.

Ještě než zhaslo světlo, přečetl si Indy malou ocelovou cedulku připevněnou k hornímu rohu dveří. Stálo na ní:

„jedna.“

Rámováno olovem pro lepší izolaci!

Ruský odstřelovač se kilometr a půl za městem ohlížel ke smrtící věži. Divoce mu bušilo srdce a džíp nadsakoval pouští. Nikdy nespasil jasný záblesk světla. Svět jednoduše zčernal, protože mu záře okamžitě spálila sítnice a oslepila ho.

Řidič neměl takové štěstí. Detonace ozářila poušť na kilometry daleko a zalila okolí strašidelným jasnem. Ve zpětném zrcátku sledoval, jak svět sežehují plameny. Po planině se k němu řítila stěna síry a pekelného ohně, která za sebou měnila písek ve sklo.

Díval se, jak ho dohání jeho vlastní osud.

Zlomek vteřiny před tím, než ho ohnivá stěna spálila na prach a roztavila džíp, naskytl se ruskému řidiči podivný pohled.

Vzduchem proletěla lednice, hnaná tlakovou vlnou výbuchu. Prosvištěla nad ním – a vzápětí svět za ní pohltily plameny.

Indy si nepamatoval dopad na zem. Vlastně si nepamatoval nic než to, jak se probudil v tmavém uzavřeném prostoru. Na krátký okamžik se vyděsil, že byl pohřben zaživa. U archeologa, jako byl on, se jednalo o neustálou hrozbu při prozkoumávání dávných chodeb a hrobek. V panice se kolem sebe začal ohánět pažemi.

Pak si na všechno vzpomněl.

A jeho hrůza se ještě prohloubila.

Opíral se ramenem do dveří lednice a kopal do nich. Konečně se západka uvolnila a dveře se otevřely. Když vypadl ze stísněného prostoru, ovanulo ho horko vysoké pece. Napůl roztavená a začernalá lednice ležela pohřbená v hromadě kouřících trosek a sutin.

Indy se odpotácel o několik kroků dál a pokoušel se najít nějaké chladnější místo.

Nakonec to vzdal, narovnal se a pohlédl přímo do tváře pekla.

Kilometr a půl za ním z pouště vyrůstal ohromný hříbovitý oblak. Stoupal ve vířícím sloupu kouře a ohně. Indy si v něm na okamžik představil prázdné oční důlky a rozevřený chřtán lebky.

Člověka nebo démona.

Když nyní Indy hleděl na toto lidské dílo, pochyboval, že by v tom byl nějaký rozdíl.

O několik hodin později stál Indy nahý v dekontaminační místnosti vojenské základny. Čtyři vojáci ho se sadistickým potěšením drhli hrubými kartáči ve vráskách a záhybech, o nichž neměl ani tušení, že se na jeho těle vyskytují. Zatímco mu třeli kůži doruda, neustále pronášeli uštěpačné poznámky ohledně jeho fyzického stavu. Nijak mu to nelichotilo.

No tak má pár jizev. A kdo je nemá? Každá z nich vyprávěla příběh ze života prožitého na stinném okraji dějin. V minulých desetiletích procestoval všechny světadíly a většinu zemí, zdolával vysoké hory a spouštěl se do podzemních kobek, přežíval v deštném pralese, na vyprahlých pouštích i v zasněžené tundře a bojoval s kdekým od kanibalů po nacisty – i když z těchto dvou skupin dával přednost kanibalům.

Ale dnes...

Ostré kartáče mu drhly kůži, jako kdyby se z něj snažily setřít minulost.

Před pár hodinami ho objevila prolétávající helikoptéra. Procházel se po poušti v zóně atomového výbuchu a pomalu začínal blouznit. Jakmile ho dopravili sem, napumpovali do něj tekutiny, odebrali mu decilitry krve a musel vypít jakousi slané chutnající brečku jodidu draselného na ochranu vnitřních orgánů.

Konečně byla brutální očista u konce a objevil se drobný lékař s Geigerovým počítacem. Projel jím Indymu kolem těla. Naštěstí se ozvalo jen několik klapnutí.

„Někdo na vás dává pozor,“ poznamenal lékař.

„Jo. Dobrodinci z firmy King Cool.“ Indy přijal oblečení a opatrně do něj vklouzl. Každíčký kousek kůže ho pálil – měl pocit, jako kdyby ho z ní stáhli.

Měl by ale být vděčný osudu. Pořád je naživu.

Zdálo se, že to nijak nepotěšilo dvě postavy v černých oblecích, které tiše sledovaly jeho ponižování z protější strany místnosti.

Oba muži vypadali skoro jako odlišné stejné vládní formy, a to až po naleštěné kožené boty a přísné výrazy ve tvářích. Indy se dozvěděl, že se jmenují Smith a Taylor. Křestní jména patrně neměli. Nebo se o ně přinejmenším nehodlali dělit.

Když k nim Indy zamířil, postranními dveřmi vstoupil další voják, který prkenně dopochodoval k Smithovi a předal mu list papíru. Smith si ho přečetl a ukázal jej Taylorovi, který si ho také prostudoval, přehnul jej na čtvrtiny a uložil si ho do náprsní kapsy saka.

Oba se zahleděli na Indyho.

Smith mu pokynul k židli vedle ocelového stolu. Ačkoliv by si Indy rád sedl, usoudil, že jde o situaci, kdy by měl raději zůstat stát.

Smith promluvil jako první. „Zdá se, že se vaše verze potvrzuje, doktore Jonesi, pořád mi ale není jasné, co jste dělal v ruském autě.“

Indy si povzdychl. Kolikrát to ještě bude muset opakovat?

„Zaprvé jsem byl v zavazadlovém prostoru. Jak už jsem vám řekl, zajali mě, omámili mě a unesli mě z archeologického naleziště v Mexiku.“

„Spolu s vaším dobrým přítelem Georgem McHalem?“

Indy měl pocit, jako kdyby mu někdo vyrazil dech. Potrvá roky, než se vyrovná s Macovou zradou. Jestli se mu to vůbec někdy podaří.

Zavrtěl hlavou. „Neměl jsem sebemenší důvod k domněnce, že Mac je špion. Když jsem byl v Úřadu strategických služeb, pracoval pro MI6. Zúčastnili jsme se společně aspoň dvaceti nebo třiceti misí v Evropě i v Pacifiku. Dokonce jsme...”

Taylor ho přerušil: „Neosluhujte nás válečnými zásluhami, plukovníku Jonesi. My všichni jsme sloužili.“

„Vážně? Na čí jste byli straně?“

Taylor po něm loupł očima, ale promluvil opět Smith. „Myslím, že nechápete vážnost své situace. Pomáhal jste agentům KGB, kteří se vloupali do přísně tajného vojenského skladiště přímo v centru Spojených států amerických.“ Trhl palcem ke své červenomodrobílé kravatě. „V srdci mé vlasti.“

Indy nehodlal přistoupit na jeho hru. Místo toho změnil téma konverzace. „Co tedy vlastně bylo v té ocelové bedně, kterou vzali?“

Taylor se opřel pěstí o stůl. „Proč nám to nepovíte vy? Už jste ji přece viděl.“

Indy se podíval z jednoho na druhého. „Myslíte to fiasco Air Force v sedmačtyřicátém? Naložili mě do autobusu se začerněnými okénky spolu s dalšími dvaceti lidmi, se kterými jsem nesměl mluvit, uprostřed noci mě odvezli doprostřed nicoty kvůli nějakému naléhavému záchrannému úkolu, a co mi ukázali? Nějaký vrak a silně zmagnetizovaný materiál obalený kolem...“ nejistě zavrtěl hlavou, „zmrzačených ostatků? Nikdo z nás ale neznal všechny informace a vyhrožovali jste nám obviněním ze zrady, pokud o tom budeme někdy hovořit. Takže mi to řekněte vy – co bylo v té zatracené bedně?“

Taylor vypadal poněkud rozhořčeně. „Náš rozhovor poplyne nejlépe, pokud budeme otázky klást my, doktore Jonesi.“

Indy si vzpomněl na termín, který použila Spalková. „Mumifikované ostatky,“ pronesl nahlas.

Ted' zase pevně stiskl rty Smith. Vzápětí je silou vůle uvolnil. „Podle našich záznamů v tom skladu nic podobného nebylo,“ odvětil škrobeně.

Taylor výhrůžku ještě zdůraznil. „Musel jste být zmatený, doktore Jonesi.“ Slovo *zmatený* pronesl s plnou vahou vlády Spojených států a s příslibem značné tělesné újmy, pokud bude Indy odporovat.

Smith přikývl. „V tom skladu jsou uloženy pouze náhradní díly na letadla řady B. Nic víc.“

Indy otevřel ústa, aby se ohradil, ale zachránily ho dveře za oběma muži v obleku, které se prudce rozletěly. Dovnitř nakráčel robustní muž, jehož tvář Indymu připomínala buldoka s chutí na pořádnou rvačku. Měl na sobě vojenskou uniformu se dvěma jasnými hvězdami na výložkách. Generál byl velký muž s ještě výraznějším hlasem.

„Generále Rossi,“ pozdravil ho Smith a upjatě se narovnal.

Generál ho ignoroval a zamířil rovnou k Indymu.

„Díky bohu, Indy! Copak nevíš, jak je nebezpečné lézt do lednice? Ty věcičky jsou jako smrtící pasti!“

Jeho slova následoval výbuch dobromyslného smíchu.

Indy se zazubil. Připadalo mu, že se naposledy usmál před několika lety. Úsměv ale rychle pohasl – jednak z únavy a jednak kvůli podráždění nad celou situací.

Potřásl generálovi rukou. „Taky tě rád vidím, Bobe.“

„Pane...“ ozval se Smith.

Generál Ross se otočil k oběma mužům v oblecích. „Klid, chlapci. Za doktora Jonese se plně zaručuji.“

Indy konečně klesl na nabízenou židli. „Bobe, co se tu sakra děje? KGB na americké půdě? Co to bylo za ženskou?“

„Jaká žena?“ zeptal se Taylor a vytáhl zápisník. „Popište ji.“

Indy přenesl pohled z Taylora na generála Rosse. Jeho přítel přikývl. „Jen do toho, Indy. Jak vypadala?“

„Vysoká, štíhlá, kolem pětatřiceti. Měla u sebe nějaký meč – myslím, že rapír.“ Přejel si dlaní po hrdle. „A uměla ho používat.“

Smith s Taylorem se po sobě podívali – ten popis jim zjevně něco říkal. Smith nepatrně kývl hlavou a Taylor rychle vyšel z místnosti.

Generál Ross se obrátil ke Smithovi a v hlase mu zazněl úžas. „To vypadá na Irinu Spalkovou.“

Smith otevřel kufřík na stole a vytáhl tlustou složku. Hned navrchu ležela tajně pořízená fotografie. Smith ji podal Indymu. I když ta žena na snímku byla mladší a měla na sobě ruskou uniformu, šlo rozhodně o stejnou osobu.

„Jo, to je ona,“ potvrdil Indy.

Okénkem ve dveřích si všiml Taylora ve vedlejší místnosti. Taylor zvedl sluchátko telefonu a obrátil se k Indymu zády.

„Jste si jistý, že je tady?“ zeptal se Smith, a přilákal tak Indyho pozornost zpátky k výslechu.

„Tipnu si, že už zase zmizela. Proč? Kdo to je?“

Smith uložil fotografii zpátky do složky a složku do kufříku. Místo odpovědi ho energicky zaklapl.

Generál Ross nebyl tak skoupý na slovo, „Byla Stalinovou oblíbenkyní a jeho nejmilejší vědkyní – pokud nazveme parapsychologii vědou.“

Smith se zachmuřil. „Generále Rossi,“ řekl varovně.

„Vede týmy Kremlu po celém světě a shromažďuje artefakty, o kterých se domnívá, že mají paranormální vojenské využití. Je...“

„Generále Rossi..., pane! Naléhavě vás žádám.“

Generál ho zpražil pohledem, ale tentokrát se Smith nedal. „Můžete se zaručit za doktora Jonese, pane – ale kdo se zaručí za vás?“ Generál se k němu otočil čelem. „Nech toho, Paule.“ Takže Smith přece jen měl křestní jméno.

Generál pokračoval: „V armádě nejsou samí komouši. A to rozhodně platí i o Indym.“

Indy věděl o honech na čarodějnice, jež se pořádaly na všech úrovních vládní a vojenské správy pod taktovkou jistého wisconsinského senátora, Josepha McCarthyho. Zejména po smrti Julia a Ethel Rosenbergových, popravených za předání jaderných tajemství Rusům. Poté se slyšení a soudní řízení rozšířily z Washingtonu po celé zemi a nevyhnuly se dokonce ani Hollywoodu.

Narovnal se, protože mu došlo pozadí těchto obvinění. Pořád ale neznal podrobnosti. „Mimochodem, z čeho mě přesně viníte, kromě toho, že jsem přežil výbuch jaderné bomby?“

Okénkem viděl, jak Taylor zavěsil. O chvílku později se vrátil do místnosti.

Smith odpovídal na Indyho otázku: „Zatím z ničeho, doktore Jonesi, ale na rovinu řečeno, vaše blízké přátelství s Georgem McHalem vrhá pochybnosti na vaše veškeré aktivity včetně těch válečných.“

Generál Ross zbrunátněl v obličeji. „Zbláznili jste se? Víte, kolik medailí tenhle člověk má?“

„Určitě plno. Ale zaslouží si je?“

Taylor přerušil další generálův vztekly výbuch. „Doktore Jonesi, řekněme to tak, že se o vás náš úřad zajímá.“ Smith přikývl. „A to tak, že velmi.“

Indy nedokázal uvěřit, že někdo zpochybňuje jeho vlastenectví. Svářil se v něm spravedlivý hněv s chladnou nevírou. Kolik z těch čerstvě vydrhnutých jizev si vysloužil při ochraně vlasti?

„Podívejte,“ vyprskl, „jestli mi nevěříte, zavolejte kongresmanovi Frelengovi. Nebo Abe Portmanovi z vojenské zpravodajské služby. Ksakru, zeptejte se, koho chcete. Mám přátele po celém Washingtonu.“

Taylor si zkrřížil ruce na prsou a nijak neskrýval výhrůžnost dalších slov. „Brzy zjistíte, profesore, že se v tomto ohledu mýlíte.“

O pět set kilometrů dál vkročila Irina Spalková do operačního sálu soukromého výzkumného zařízení. Měla na sobě modrý chirurgický oděv a tvář jí z poloviny zakrývala ochranná rouška. Na rukou už měla navlečené latexové rukavice.

Pacient ležel na operačním stole z nerezové oceli. Čekal tu i její asistent, odborník na anatomii, který sem přiletěl z východního Berlína. Nad stolem visely tři jasné zářivky o velikosti víka popelnic.

V místnosti jinak nikdo nebyl.

Žádný anesteziolog ani zdravotní sestry.

U tohoto pacienta nebyli zapotřebí.

Stáli tu už jen tři starší muži v tmavých oblecích, všichni stejně šedí, stejně klidní a se stejně bezvýraznými obličejí. Měli na sobě chirurgické masky a ruce drželi spojené za zády.

I když jim chyběly visačky se jmény a v pasech měli uvedeno, že jsou občany Francie, Brazílie a Itálie, Spalková věděla, že jde o vysoce postavené představitele sovětského politbyra známého jako prezidium. Taký věděla, že se jedná o nejmocnější muže Moskvy.

Kývla jim na pozdrav a přešla ke stolu.

Vzorek z Nového Mexika, získaný z nevadského hangáru, opatrně exhumovali z kovové rakve. Nyní ležel na stole, stále zabalený do svého kovového zámotku. Už se na něj pokusili aplikovat rentgen, ale na snímku nic neviděli.

„Jste připravená?“ zeptal se anatom německy.

„Ja.“

Na tuhle příležitost čekala celé roky.

Anatom se natáhl ke kameře umístěné vedle na trojnožce a zapnul ji. Společně se Spalkovou opatrně odhrnuli vnější vrstvy kovového obalu.

Zvláštní materiál se nechal snadno odstranit, ale jakmile ho pustili, vrátil se do původního tvaru.

Obezřetně dali každou vrstvu stranou pro pozdější analýzu.

Poslední stříbřitou fólii sundali s ještě větší pečlivostí. Spalková slyšela, jak za ní bzučí videokamera, ale přes divoký tlukot srdce v uších neslyšela prakticky nic jiného. Po zvednutí poslední vrstvy ucítila jemný závan něčeho nedefinovatelného. Organická směs pomerančové kůry, lékořice a pižmové zemité vůně. Také ale vnímala cosi elektrického a kovového, jako ze zkratované skříně s pojistkami.

Po odstranění obalu se před nimi objevil vlastní tvar objektu.

Jednalo se o bytost malé postavy s vytáhlými končetinami, výraznými koleny, velkýma vejcovitýma očima a bledou našedlou pokožkou. Anatom začal provádět bezpočet měření, zatímco Spalková se soustředila na hlavu. Povšimla si prodloužené mozkovny, drobných úst a otvorů nozder.

Po plné hodině na ni anatom kývl a zvedl skalpel.

Spalková se zachvěla – nikoliv odporem, ale očekáváním.

Uchopila druhý skalpel.

Během dalších šesti hodin prováděli pomalou a úzkostlivě pečlivou pitvu. Se stejnou opatrností, s níž odstraňovali jednotlivé kovové obaly, pronikali jednou vrstvou tkáně po druhé. Neustále přitom pokračovali v měření, odebírali vzorky a každý kousek těla ukládali do formaldehydu. Nakonec zbývala jen kostra: lebka, křehký hrudní koš, pánev a kosti končetin.

Spalková užasle odstoupila od stolu.

Světla ozařovala úžasný výjev.

Celou kostru tvořil průsvitný křišťál, který se v chirurgických zářivkách oslnivě leskl a odrážel duhové barvy. Zvláštní světlo zpívalo o místech mimo náš svět, přesahujících normální lidské zkušenosti.

Spalková obešla stůl, nejprve jednou, pak podruhé a potřetí.

Všechno si ukládala do paměti.

Z vytržení ji vyrušil pohyb.

Úplně zapomněla na přítomnost tří sovětských funkcionářů. Nadále si uchovávali kamenné výrazy, snad jen v očích se jim blýskalo víc než na začátku operace. Když ji míjeli směrem k východu, každý na ni promluvil. Dospěli k rozhodnutí.

„Udělejte, co je třeba,“ řekl první.

„Nenechte se nikým zastavit,“ dodal druhý.

Slova třetího z mužů zněla jako výhrůžka.

„Nesmíte selhat.“

Jakmile odešli, Spalková se znovu otočila ke stolu.

V mysli jí vířily různé možnosti, které se jí nabízely – jednou věcí si však byla naprosto jistá. Ona neselže.

2. část

NÁVRAT DO ŠKOLY

Indy přecházel kolem tabule popsané keltskými piktografy a číslicemi. Na katedře v čele třídy ležely hromady archeologických artefaktů ze severní Evropy, které si vypůjčil z univerzitního muzea a z vlastní soukromé sbírky: kameny s vyrytými runami, hrubé pravěké sekyry, nože zdobené keltskými symboly, vikingský štít, kousky stříbrných šperků i větší úlomky keramiky.

Na opačné straně katedry sledovalo několik řad studentů druhého ročníku Indyho pohyby jako tenisový zápas. Během přednášení chodil sem a tam, oblečený v tvídovém saku se záplatami na loktech a se sportovními brýlemi s černými obroučkami na nose.

Splyň s domorodci, jak vtipkoval jeho starý přítel a bývalý děkan Marshall College Marcus Brody, než zemřel. *Prijmi akademické odznaky nošené ostatními doživotními příslušníky místního kmene.*

Jisté věci ale Indy nemohl zamaskovat tak snadno.

Kulhavě se vydal k opačné stěně. Vrátil se před třemi týdny. Modřiny na obličeji už téměř zcela vybledly, ale ještě se zdaleka nezotavil. Zvedl ukazovátko – měl přitom co dělat, aby nezamrkal bolestí, která mu vystřelila z namoženého ramene – a poklepal na několik snímků připevněných k tabuli. Zachycovaly neolitické ruiny Skara Brae mezi zvlněnou kopcovitou krajinou Orkneji na pozadí zátoky Skail.

„...spolu s použitím drážkovaných výrobků a počátky moderní kanalizace, které rovněž nalezneme ve Skara Brae na západním pobřeží Skotska. Naleziště Skara Brae se datuje do doby kolem roku tři tisíce před naším letopočtem a lidé tu sídlili přibližně šest století, do roku dva tisíce pět set před Kristem, kdy toto místo opustili. Jako v případě mnoha dalších ztracených civilizací nám chybějí důkazy o tom, proč...“

Když se Indy otočil, všiml si ve třídě nového příchozího. Dovnitř tiše vklouzl starší muž v obleku šitém klasnatým stehem, který očividně vyšel z módy někdy před dvěma desetiletími, a s řídnoucími prošedivělými vlasy. Strnule stál za studenty a vyzařovala z něho atmosféra důstojnosti. Děkan Charles Stanforth.

Indy se při pohledu na něj trochu zarazil. Něco není v pořádku. Děkana nutily k opuštění jeho luxusu, mahagonem vykládané věže pouze silně neblahé okolnosti.

Stanforth pozdravil Indyho nepatrným pokývnutím a významně se podíval na dveře. Mlčky ho žádal, aby přerušil přednášku a promluvil si s ním na chodbě.

Indy položil ukazovátko k tabuli. „Tady na chvíli skončíme,“ oznámil třídě. „Otevřete si Michaelsona, čtvrtá kapitola. Až se vrátím, budeme pokračovat v diskusi o rozdílech mezi teoriemi o emigraci a exodu.“

Stanforth vyšel z místnosti. Indy ho za mumlání studentů následoval a připojil se k němu na prázdné kamenné chodbě. Za okny na vzdáleném konci bylo vidět univerzitní kampus: udržované trávníky, štíty porostlé břečťanem a transparent oznamující nadcházející utkání místního fotbalového týmu.

Stanforth, který za všech okolností zachovával společenské formality, Indymu potřásl rukou. „Henry.“

Indymu chvilku trvalo, než mu došlo, že oslovuje právě jeho. Pro Stanfortha nikdy nebyl *Indiana*. Stanforth se řídil cedulkou na Indyho pracovně, na níž stálo: *profesor Henry Jones ml.*

„Mám pro tebe poněkud znepokojivé zprávy,“ pokračoval děkan. „Dnes dopoledne se dostavila FBI, prohledali tvoji pracovnu, prohrabali ti složky a...“

„Počkat!“ Indy o krok ustoupil a pozvedl ruku. „Cože?“ To slovo z něj vyšlo hlasitěji, než zamýšlel.

„Přinesli povolení k prohlídce.“

„Ale vždyť jsi děkan. Proč jsi je nezastavil? Neměli k tomu právo.“

Stanforth povytáhl obočí. „Měli plné právo, to přece víš. Kromě toho si škola nemůže dovolit podobně kontroverzní opletačky, zejména za současné politické situace.“

Indy se zamračil. To jsou ale bezpáteční byrokrati! Starý děkan Marcus Brody by nikdy jen tak nečinně nepřihlížel šikaně řádného profesora.

„Obávám se, že to ještě není to nejhorší,“ navázal Stanforth.

Co je ještě horšího?

Děkan si odkašlal. „Správní rada také žádá, aby sis vzal dovolenou.“

„Cože?“ Indymu trvalo půl vteřiny, než se dovtípil, co to znamená. „Chceš říct, že mám padáka?“

„Ne. Dovolenou.“ Děkan si posunul brýle na nose a přejel si prstem po obočí. „V tomto konkrétním případě dovolenou na dobu neurčitou.“

„Takže mi dávaš padáka!“

Stanforth zvedl ruku. „Po dobu dovolené ovšem budeš nadále pobírat plný plat.“

Indy se odvrátil. Jednu ruku sevřel v pěst, druhou si přitiskl k čelu. „Nechci jejich peníze.“ Znovu se otočil k děkanovi a zvýšil hlas. „Vlastně je můžeš poinformovat o tom, kam si ty zatracené prachy můžou strčit!“

„Nebud' tak pošetilý, Henry. Nevíš, čím jsem musel projít, abych pro tebe získal takový ústupek.“

Indy spolkl silnější slova, která se mu drala ze rtů. Konsternovaně zíral na děkana. „Čím jsi ty musel projít? Čím přesně jsi musel projít, Charlie?“

Děkan mu hleděl do očí a čelil jeho zlosti. „Rezignoval jsem na svou funkci, Henry.“

Na posteli v Indyho pokoji přistál starý odřený kufr a shrnul prošívanou deku. Indy rozepjal přezky a otevřel víko. Sotva si tu vybalil věci po posledním výletu. Přešel k vysokému prádelníku a začal z něj vytahovat ponožky a košile. Házet je bez ladu a skladu do kufru. Roztřídí je, až dorazí na místo.

„Kam půjdeš, Henry?“ zeptal se Stanforth, usazený na židli za Indyho stolem.

Indy se narovnal s plnou náručí košil a zmačkaným sakem. Pokrčil rameny a nacpal oblečení do zavazadla. Nabízelo se mu mnoho možností.

Stanforth setrval u stolu a maně na něm přesunul několik předmětů, aby vytvořil zdání pořádku uprostřed toho všeho chaosu. Plochu stolu pokrývaly různé artefakty: maorské masky, eskymácké vyřezávané velrybí kosti, egyptský skarabeus. Štos zaprášených časopisů, které se hrozivě nakláněly ke straně a

momentálně je podpírala láhev červeného vína, už v polovině odpoledne poloprázdná.

„Měl bys mít připravený nějaký plán, Henry.“

Indy měl plán, byť načrtnutý jen v nejhrubších obrysech. „Pojeďu vlakem do New Yorku,“ řekl. „Pak se pro začátek vydám do Londýna. Možná budu učit v Lipsku. Heinrich mi dluží laskavost... dokonce velkou laskavost, když o tom tak přemýšlím.“

„Předpokládám, že tě tu nic nedrží.“ Stanforth zahoupal sklenkou vína a zahleděl se do jeho tmavých hlubin. „Už tuhle zemi skoro ani nepoznávám. Vláda nás nutí, abychom všude viděli samé komunisty.“ Hlasitě si povzdychl. „Když taková hysterie dospěje až na akademickou půdu, je asi načase ukončit kariéru.“

Indy se zarazil, opřel se dlaní o prádelník a otočil se k čerstvě odstoupivšímu děkanovi Marshall College. Občas dokázal být trochu příliš sebestředný. To už mu s potěšením vytklo pár... vlastně docela hodně lidí. Teprve ve svém pokročilejším věku si to začínal sám uvědomovat.

„Jak tu novinku přijala Deirdre?“ zeptal se děkana.

Stanforth pokrčil rameny. „Jak manželky přijímají takové zprávy? S výrazem, který kombinoval hrdost s panikou.“

Stejnou směsici pocitů nyní Indy viděl na děkanově tváři, ještě spolu s lítostí. „Připadám si jako osel. Ani na vteřinu jsem o tobě neměl pochybovat.“

„V dnešních dnech máš dobrý důvod k pochybnostem o svých přátelích.“

Indy si povzdychl a sedl si na postel. „Bylo to několik krutých let, Charlie, o tom není sporu. Nejdřív táta, pak Marcus...“

„Oba skvělí muži.“ Stanforth pozvedl sklenku na jejich počest. „Budou nám chybět.“

„Teď Mac..., jako kdyby byl taky mrtvý.“

Stanforth pomalu přikývl. „Zdá se, že jsme dospěli do věku, kdy nám život přestává dávat a začíná si brát.“

Dlouhý okamžik tíživého ticha se protahoval. Indy si promnul bolavé koleno. Stanforth si nadále pohrával se sklenicí a hledal odpovědi v jejím obsahu. Oba muži se probrali z melancholického zadumání současně.

Indy vyskočil, aby pokračoval v balení, a Stanforth se natáhl po láhvi vína. „Ještě půl skleničky,“ zamumlal.

Indy se prohraboval obsahem zásuvky stolu. Vybral několik papírů včetně pasu a hodil je do otevřeného kufru.

Stanforth si naplnil skleničku po okraj a opřel se. „Přál bych ti, abys potkal někoho, jako je Deirdre. Někoho, kdo ti v takových dobách pomůže. Nebo aby sis uvědomil, že jsi někoho takového už potkal.“

Indy obrátil oči v sloup. „Nezačínáme teď o tomhle, ano?“

Stanforth pozvedl volnou ruku na znamení, že se vzdává. Vtom mu padl zrak na hodinky. „Dobrý bože, musím domů. Don a Maggie přijedou i s drahými polovičkami a rodinami na večeři. Budeme mít naléhavou rodinnou radu.“

„Jsou to hodné děti,“ připomněl mu Indy.

Stanforth se souhlasně usmál. „Jsou zdravé a zaměstnané. To by mi taky stačilo.“ Vstal a mírně se po víně zakymácel. „Myslím, že bych měl jít pěšky. Je příjemný večer.“

Indy mu položil dlaň na rameno a povzbudivě je stiskl. „Děkuji za to, co jsi udělal, příteli.“

Stanforth přikývl a pokrčil rameny. „Podařilo se mi to podat docela dramaticky. Rada zůstala sedět v zahanbeném tichu. Nebo to tak přinejmenším budu vyprávět vnoučatům.“

Na nejistých nohou se vydal ke dveřím, ale v poslední chvíli se ještě otočil. „Víš, když jsi mladý, pořád trávíš čas tím, že přemýšlíš, kým budeš, a pak celé roky křičíš do světa, kým jsi.“

Zatímco Stanforth hovořil, otevřel Indy dveře skříně. Přistihl se, jak hledí na pomačkaný plstěný klobouk, který visel na háčku, a na těžký bič stočený na vrchní polici. Oba předměty čekaly na zabalení.

Tohle jsem já, pomyslel si Indy.

Stanforth za ním pokračoval: „Jenže v poslední době mě čím dál častěji napadalo: jak na mě budou vzpomínat ostatní, až tu nebudu?“

Bývalý děkan naposledy mávl na pozdrav a vyšoural se z pokoje. Ve vzduchu však zůstala viset jeho slova.

Indy stál u skříně a pořád se díval na klobouk i na bič.

Jak na mě budou vzpomínat ostatní?

Tato myšlenka vyvolala další otázku:

Objeví se vůbec někdy v mém životě někdo, kdo na mě bude vzpomínat?

Indy si představil prázdný dům, který po něm zůstane. Někde venku volala jakási matka k večeři svoje dítě. Uvnitř ale Indy slyšel jen osamělé tikání dědečkových starožitných bavorských hodin. Kdysi tohle místo bylo domovem, teď je z něj spíš něco jako muzeum, a i to se nyní zavře a kurátoři odejdou.

Kam to v životě dopracoval?

Indy pomalu odstoupil od skříně. Biče ani klobouku se nedotkl. Možná, že jeho suspendování představuje příležitost k novému začátku, k nové cestě, po níž se vydá.

S klapnutím petlice zavřel dveře ke starému životu.

Mladý motorkář přidal plyn a hnal svého Harley-Davidsona po ulici. Skláněl se nad řídítky, oblečený do černé kožené bundy a modrých džínů shrnutých přes naleštěné boty. Na očích měl tmavé brýle a na rukou kožené rukavice.

Jeho cíl seděl na zadním sedadle žlutého taxi. Propásl ho u domu a teď ho pronásledoval přes město. Taxi zastavilo u chodníku před nádražím. Řev motorky na okamžik přehlušilo pronikavé zahoukání vlaku. Mladíkův cíl vystoupil z vozu. Měl na sobě tvídové sako a vlekl odřený kufr, zářící na dálku pestrými nálepkami z exotických míst. Očividně měl namířeno z města – daleko z města. Motorkáři se naskýtala jediná šance.

Ruch nádraží prořálo další zahvízdání vlakové píšťaly.

Vlak ve 4.10 byl připraven k odjezdu.

Jeho cíl zrychlil a bral schody po dvou.

Motorkář ho málem nestihl.

Možná nebude mít štěstí ani teď.

Mladík nehodlal nic riskovat, a tak ještě přidal plyn, dojel k budově nádraží a prudce zatočil smykem. Od pneumatik se zvedl oblak dýmu a motorka se zařváním motoru poskočila kupředu: přes obrubník a nahoru po schodech.

Jeho cíl zmizel na nástupišti.

Mladík ho s burácejícím motorem následoval. Na vrcholu schodiště zamířil k nástupišti a nadzvedl se v sedadle. Pátral v davu, zatímco pod ním motocykl nepřestával pobublávat. Z vlaku stoupala pára a kouř – lokomotiva už se pomalu dávala do pohybu.

Kde je?

Vtom ho zahlédl – to je ten muž s kufrem. Naskakoval do jednoho z nejbližších zrychlujících se vagonů.

Kruci...

Mladík klesl na sedadlo a prudce se rozjel. Výpravčí v červených čepicích na něj zlostně křičeli. Kličkoval davem a za okamžik vlakovou soupravu dohonil.

Strhl si z očí brýle a objevila se sotva dvacetiletá chlapecká tvář. Zavolal směrem k zádům tvídového saka. „Hej! Pane! Kamaráde!“ Nic.

Vykřikl hlasitěji za současného zakvílení motoru. „Hej, profesore!“ Muž se otočil a zamračil se při pohledu na motocykl ujíždějící po nástupišti bok po boku s vlakem. „JSTE DOKTOR JONES?“

Odpovědělo mu zmatené přikývnutí. Muž se trochu vyklonil a ukázal na konec nástupiště, kde stála betonová zeď. „Támhle ti končí trať, chlapče!“

Mladík nedbal na nebezpečí a pokračoval v jízdě vedle vagonu. „JSTE PŘÍTEL DOKTORA OXLEYE, ŽE ANO?“

Profesor se na něj pronikavě zadíval. „Archeologa Harolda Oxleye?“

„JO!“

„Co je s ním, chlapče?“

„CHYSTAJÍ SE HO ZABÍT!“

To musí stačit. Zabrzdil a zvedl přední kolo do vzduchu. Pak se s kvílením pneumatiky zastavil – pár centimetrů od betonové stěny. Vlak se řítí pryč z nádraží, nechávaje za sebou kouřovou stopu. Přijel příliš pozdě.

Mladík otočil motorku a obrátil se směrem k výpravčím, kteří se k němu výhruzně blížili. Doufal, že profesor aspoň slyšel jeho poslední slova... Když se dým rozplynul, spatřil odpověď.

Na opačném nástupišti čekal muž v tvídovém saku a s kufrem v ruce.

Indy studoval fotografii položenou na laminovaném stole. Naproti němu seděl v boxu u Arníeho onen mladík a cpal se hranolky s čili. Právě ukázal jedním z hranolků na snímek. „To je Ox.“

Indy toho zhruba pětapadesátiletého muže v zapnutém, nažehleném saku, který vypadal trochu jako knihomol, poznal. „Nemluvil jsem s ním dvacet let,“ zahučel.

A nerozešli se v dobrém.

Indy zároveň poznal druhou osobu na snímku: prozrazovaly ji tmavé naolejované vlasy a lehkomyšlný úsměv. Vzhlédl k mladíkovi. Momentálně se neusmíval, ale gelu měl ve vlasech ještě víc než na obrázku. Vedle hranolků ležel hřeben, kterým mladík pravidelně kontroloval, že jsou všechny vlasy na svém místě.

Indy se opřel, protáhl si páteř a rozhlédl se po restauraci, zatímco se z hrací skříně linula písnička „Glory of Love“, Byly tu samé neonové cedule, černobílé dlaždice a vinylové boxy ve tvaru písmene U rozmístěné podél dlouhého zahnutého pultu. Ve vzduchu visel pach přepáleného tuku a vůně pečeného broskvového koláče.

A sedělo tu plno lidí.

Zdálo se, že sem chodí jak studentské typy ve sportovních bundách s pažemi ovinutými kolem děvčat v růžových svetrech, tak drsníci s tvrdým pohledem, oblečení do kožených bund a s napomádovanými vlasy. Ti první se drželi u limonádového baru vepředu, ti druzí zůstávali spíše vzadu, popíjeli místní levné pivo a rozhlíželi se po nějaké akci.

Indymu nedělalo problém odhadnout, ke kterému druhu návštěvníků patří mladík naproti. Jaký ale byl jeho příběh? O co tu kráčelo?

„Oxley byl vynikající chlapík,“ řekl Indy v pokusu přimět mladíka k hovoru. „Jeden z nejlepších.“

„Ten nejlepší,“ opravil ho mladík.

„Občas měl tendenci trochu odbočovat od tématu... Někdy dokázal člověka vyloženě uspat.“

To vyvolalo na mladíkově tváři mírný úsměv – ne nad Indyho chabým vtípem, ale nad nějakou osobní vzpomínkou. „Když jsem byl malý, právě takhle jsem usínal,“ připustil. „Ox byl ještě lepší než teplé mléko.“ Mladík podal Indymu přes stůl ruku. „Jmenuju se Mutt... Mutt Williams.“

„Mutt? Co je to za jméno?“

Ruka se stáhla. „To jsem si vybral. Máte s tím nějaký problém?“

Indy konejšivě zvedl dlaň. „Klid.“ Přesunul snímek zpátky ke svému společníkovi. „Oxley je váš strýc nebo něco takového?“

„Tak trochu. Táta zahynul ve válce a Ox pomáhal mamce s mojí výchovou.“

Mladíkovy prsty se sevřely kolem hřebene. Mechanicky si jím prohrábl vlasy.

Indy se podíval na hodinky. „Poslouchej, chlapče. Musím stihnout poslední vlak. Jestli máš něco na srdci, ven s tím.“

Mutt vzdychl a náhle promluvil, jako kdyby zestárl o řadu let. „Před šesti měsíci dostala mamka od Oxe dopis. Byl zrovna v Peru. Psal, že objevil nějakou křišťálovou lebku, podobnou té, co našla Mitchell-Hedgesová.“

Indy se nad tou zvláštní zmínkou zamračil, i když o oné lebce samozřejmě věděl. Roku 1926 objevila slavná archeoložka F. A. Mitchell-Hedgesová pod zhrouteným mayským oltářem v britském Hondurasu podivnou křišťálovou lebku. Byla zhotovená z jediného kusu čirého křišťálu, s rozměry a detaily odpovídajícími mozkovně malého člověka. Dokonce nechyběla ani pohyblivá spodní čelist. Mayští kněží tvrdili, že lebka umožňovala uživateli soustředit myšlenky a zabíjet s nimi. Indy se na ni celé roky snažil podívat. Jeho žádosti ale byly odmítnuty.

Mayové ovšem vyprávěli o dalších lebkách – o celé sérii dávných lebek –, schovaných někde v pralesích Jižní Ameriky. Jejich počet odpovídal nešťastnému číslu třináct. Říkalo se, že pokud je někdo všechny shromáždí na jedno místo, lebky promluví a odhalí mu tajemství vesmíru.

Zatímco Indy přemítal, jestli Oxley opravdu našel jednu z nich, kolem prošla číšnice, která k sobě přitáhla pohledy obou. Mutt se roztržitě natáhl a vzal jí z tácu láhev piva, aniž by si toho všimla.

Indy mu vytrhl pivo z ruky a vrátil ho číšnici na tác. Ani teď nic nezpозorovala.

Zachmuřeně promluvil: „K těm lebkám. Ještě na škole jsme byli Ox i já tou lebkou Mitchell-Hedgesové doslova posedlí. Jak o ní víš ty?“

„Děláte si legraci? Ox se své posedlosti nezbavil s vychozením školy. Dokázal o ní povídat do úmoru. Co ale ta lebka přesně je? Bývalá modla nebo něco podobného?“

„Pravděpodobně zobrazení nějakého boha. Ze Střední Ameriky. Po světě je jich roztroušeno několik. Jednu jsem viděl na výstavě v Britském muzeu. Impozantní řemeslná práce, ale to je zhruba celé.“

„Proč tedy Ox pořád vyprávěl o jejích paranormálních schopnostech?“

Indy zavrtěl hlavou. Takže se ten mladík doslechl i o tomhle. Oxleyho fascinovala zejména tvrzení o nadpřirozených vlastnostech těchto lebek.

„Já vím, věř mi,“ řekl. Během studia nesl hlavní nápor Oxleyových hypotéz. Nasadil nejlepší imitaci Bely Lugosiho. „*Zahleď se do jejích očí a přijdeš o rozum!*“

Mutta to nepobavilo. „Smějte se, jak chcete, ale Ox psal, že jednu z těch věcí našel. Tahle byla podle něj opravdu odlišná a prý se s ní chystá vydat na místo zvané Akator.“

Akator...

Indy se narovnal a dychtivě se předklonil. „Akator? Opravdu psal o Akatoru? Víš to jistě?“

Mutt povytáhl nad Indyho náhlým zájmem obočí. „Jo, vím to jistě. Co je to zač?“

Indy se znovu opřel. „Ztracené město v Amazonii. Konquistadoři ho nazývali El Dorado. Podle legend vybrali před sedmi tisíci lety bohové kmen zvaný Ugha, aby postavil město z ryzího zlata. Prý tam měli akvadukty i dlážděné ulice a používali technologie, jaké se jinde objevily teprve po dalších pěti tisíciletích. V roce 1546 zmizel v Amazonii Francesco de Orellana, který ho hledal. Stejně tak i britský

badatel plukovník Percy Fawcett ve dvacátých letech našeho století. Sám jsem málem podlehl tyfu, když jsem po něm pátral. Myslím, že neexistuje.“

„Proč by tam ale Ox chtěl nosit tu lebku?“

„Kvůli legendě.“

Ted' byla řada na Muttovi, aby se zvědavě naklonil kupředu.

Indy pokračoval: „Vypráví se, že někdy v patnáctém či šestnáctém století byla křišťálová lebka z Akatoru ukradena. Ten, kdo ji najde a dopraví zpátky do městského chrámu, prý získá vládu nad její mocí.“

„Jakou mocí?“

„To nevím, chlapče,“ odsekl Indy mrzutě. „Je to jenom příběh.“

Mladík přikývl, jako kdyby takovou odpověď očekával. „Z toho dopisu mamka měla dojem, že se Ox zbláznil.“ Poklepal si na hlavu hřebenem. „Že nemá všech pět pohromadě. Vydala se ho hledat, jenže někdo ho unesl a teď má i mamku. Ox tu lebku někam schoval a jestli ji mamka nepřinese, únosci je oba zabijí. Říkala, že pomůžete.“

„Já?“ To nedávalo smysl. „Jak se jmenuje?“

„Mary Williamsová.“

Indy se pokoušel to jméno někam zařadit, ale jeho složka byla pořádně dlouhá, s většinou záznamů mimořádně krátkých a dokonce i několika anonymními. Neměl se pořádně čeho chytit.

Povzdychl si. „Mary Williamsových bylo hodně, chlapče.“

„No tak, člověče. Je to moje matka!“

Indy znovu konejšivě pozvedl dlaň. „Podívej, nemusíš se pořád štětit, jen abys všem ukázal, jaký jsi dršhák, chápeš?“

Mutt ho propaloval pohledem, „Mamka říkala, že jestli tu lebku někdo dokáže najít, jste to vy. Že prý jste něco jako vykrádač hrobů.“

„Jsem učitel!“

„To je fuk. Heleďte, zavolala mi před dvěma týdny z Jižní Ameriky a řekla mi, že utekla, ale že ji pronásledují. Prý mi zrovna poslala dopis od Oxe a přikázala mi, abych ho předal vám. Pak linka ztichla.“

Indy už otvíral ústa, ale přečetl si ve společnickových očích strach – synovské obavy o matku. Nakonec mlčel. I to je přece ctnost.

Mutt vytáhl z bundy obálku a podal mu ji. Indy ji otevřel a vyklepal z ní jediný list zažloutlého papíru, hustě popsaného jakýmsi textem.

„Jsou to bláboly,“ zamumlal Mutt. „Ani to není anglicky.“

„Tiše,“ napomenul ho Indy.

Předstíral zájem o dopis, zatímco si prohlížel dva muže u pultu. Měli na sobě obleky, jež příliš těsně obepínaly jejich masivní ramena. Indy je sledoval od okamžiku, kdy vešli do restaurace. Jakmile si sedli k pultu, neustále pozorovali jejich box. Když Mutt vytáhl z kapsy obálku, dokonce vstali.

Chystali se k akci. Určitě jim jde o ten dopis.

Od chvíle, kdy se tu objevili, Indy věděl, že se něco děje. Rozhodně nezapadali mezi obvyklé zákazníky Arníeho restaurace. Nejednalo se ani o studenty, ani o

napomádované frajery. A Indy si navíc byl docela jistý, že ty dva viděl i na nádraží. Někdo ho sleduje.

Jenže proč?

„Vidíš ty dva chlapy, co právě vstali od pultu?“ zašeptal tiše Muttovi. Složil podivný dopis a uklidil si ho do kapsy, „Ti sem určitě nepřišli na mléčný koktejl.“

„Kdo to je?“

„Nevím. Možná FBI.“

Muži dorazili k jejich stolu. Vzápětí vyšla najevo odpověď na Muttovu otázku. Dokonce se ani nijak nesnažili zakrývat silný ruský přízvuk. To vyděsilo Indyho ze všeho nejvíc.

Větší z nich – o velikosti gorily – promluvil jako první. „Pojďte klidně s námi, doktore Jonesi, ten dopis vezměte s sebou.“

Takže opravdu šlo o dopis.

„Dopis? Jaký dopis?“ zeptal se Indy chabě.

„Dopis, který vám právě dal pan Williams.“

„Já?“ Mutt se opřel o lokty a složil ruce na stole před sebou. „Vypadám snad jako pošťák?“

Ozval se druhý Rus. Měl sice menší postavu, ale na jeho studených rybích očích bylo něco ještě výhrůžnějšího. „Nebudeme to opakovat. Pojd'te s námi, nebo...“

KLAP

Zpoza Muttova levého lokte vyjelo vystřelovací ostří nože. Mladík ho namířil na bližšího muže. „Nebo co?“ zeptal se.

Indy obdivoval mladíkovu kuráž, ale Mutt se ještě měl hodně co učit. Tohle nebyli místní tvrděáci, které by mohl tak snadno zastrašit.

„Pěkný pokus, chlapče,“ varoval ho Indy. „Ale mám dojem, že sis přinesl nůž...“

Rus se studenýma očima zvedl pistoli a přiložil hlaveň Indymu ke spánku. „do přestřelky.“

Mutt nechal obřího Rusa, aby mu odebral nůž. Do tváře se mu nahrnula barva – napůl od vzteku, napůl hanbou, Rus zaklapl ostří a uložil si zbraň do kapsy.

„Nic se neděje, chlapče,“ řekl profesor. „Všichni děláme chyby.“ Rusové od nich ustoupili. „Ven,“ řekl první a ukázal paží. „Hned,“ dodal druhý.

Mutt pohlédl na doktora Jonese, který přikývl. Očividně neměli na vybranou. Společně vyklouzli z boxu. Jones stále držel svůj odřený kufr. Museli kráčet jako první a Rusové s rukama výhružně zastrčenýma do kapes je následovali.

Mutt upozoroval, že do restaurace vstoupily další dvě velké postavy ve stejných laciných oblecích. Nově příchozí kývli na jejich únosce.

Super, další Rusáci.

Mutt si je prohlížel přimhouřenýma očima.

Profesor Jones ho dloubl loktem, a když na něj Mutt upřel pozornost, trhl hlavou k plavovlasému sportovci, který stál vedle zrzky v sukni. „Uhoď toho chlápka,“ nakázal mu Jones neslyšně. „C-cože?“

„Je to fotbalista z koleje. Jednu mu vraž. Pořádnou.“

Mutt pochopil a udělal krok stranou. Vrazil přitom do studentova ramene. „Dávej si pozor, blbečku!“ obořil se na něj.

Sportovec se k němu prudce otočil a na rudnoucí tváři se mu jasně zračilo podráždění. Když si všiml Muttovy černé kožené bundy, podráždění se změnilo ve vztek samce bránícího teritorium.

Než mohl student nějak zareagovat, Mutt převzal iniciativu. Rozmáchl se paží a zasáhl druhého mladíka přímo do nosu.

Sportovec se skácel k zemi jako podřátý strom.

Jeho kamarádi okolo zuřivě zaburáceli. Děvčata ječela a ukazovala.

Fotbalista s koňským obličejem zavelel: „Chyťte toho ulízance!“

Jeden z Rusů se pokusil popadnout Muttu za kožený límec, ale to už mladíka zavalili tři další sportovci a strhli ho z dosahu Rusů. Mutt se otočil a shýbl se před pivní láhví vrženou ze zadní části restaurace. Láhev zasáhla jednoho z fotbalistů do hlavy.

Mutt, momentálně volný, se odkulil stranou a spatřil, jak mu míří na pomoc pultuuctu mladíků s napomádovanými vlasy a v motorkářských kožených bundách. Všichni měli zaťaté pěsti a výhružně halekali na své oponenty.

Hrací skříň náhle místo „Glory of Love“ zanotovala „Shake, Rattle, and Roll“. Jak případné...

Mutt se ohlédl a viděl, jak profesor v tvídovém saku uštěďruje ránu pěstí nejprve jednomu studentovi, pak Rusovi a nakonec motorkáři. Nevěřicně zíral na Jonesovu náhlou proměnu. Na rameno mu dopadla něčí dlaň. Podle profesorova vzoru se naslepo ohnal.

Jeho pěst zasáhla většího z Rusů přímo do Adamova jablka. Muž přiškrceně zachroptěl a skácel se na záda.

Jones chytil Muttu za loket. „Jdeme, chlapče.“

Profesor máchl kufrem proti dalšímu Rusovi. Mutt se zdržel jen natolik, aby se stihl sklonit nad ležícím obrem lapajícím po dechu a vytrhnout mu z kapsy svůj vystřelovací nůž.

Se zbraní v ruce se Mutt vrhl ke dveřím za profesorem.

Rusové se je pokoušeli pronásledovat, ale v panujícím zmatku nemohli.

Oba tryskem vyběhli z restaurace a sprintovali k postranní uličce, kde Mutt nechal motorku. Červenočerný harley ještě nikdy nevypadal tak přitažlivě. Mutt zalovil v kapse po klíčkách.

„O co jím šlo?“ vypravil ze sebe, zatímco nasedali na motocykl.

Profesor evidentně přemítal o stejné otázce. Podle výrazu v obličeji zřejmě připadl na jakési znepokojivé vysvětlení. „Tvoje mamka těm únoscům neutekla, chlapče! Oni ji nechali jít. Chtěli, aby odeslala ten dopis, a ty jsi ho přinesl sem.“

„Abyste ho přeložil,“ dokončil Mutt.

„Dobrý postřeh.“

Mutt pocítil po profesorově drobné pochvale jisté uspokojení.

Další rozhovor ale přehlušilo burácení motoru. Oba se otočili ke konci uličky. Řítíl se na ně černý sedan a drtil pod koly rozsypané odpadky.

Mutt vložil klíček do zapalování, otočil jím a nastartoval. Motocykl s hlubokým zavrčením naskočil. Mutt se ohlédl na profesora. „Nastupte si, Clyde! Je načase vypadnout!“

Jones si prohlížel motorku – zjevně jí příliš nevěřil, ale neměl jinou možnost. Skočil za Mutta. „Umíš to řídit, chlapče?“

Mutt místo odpovědi přidal plyn a tvrdě se odpíchl z místa. Stroj zařval a vzepjal se na zadní kolo jako divoký hřebec. Mutt ovšem měl pod kapotou víc než jednoho koně.

Pneumatika se zakousla do betonu a motocykl vystřelil z uličky.

Kolem pasu se mu pevně sevřely paže v tvídu.

Mutt se zazubil.

Vítejte v mém světě, profesore!

Indy se křečovitě držel Muttu, zatímco se motorka vyřítla na ulici a ostře zatočila ke straně. Chodník se ocitl dva centimetry od jeho kolena. Mladík harleye vyrovňal a ujížděl po ulici, vyhýbaje se přitom pomalejším vozům.

Indy riskoval ohlédnutí přes rameno a spatřil, jak z postranní uličky vyráží sedan, Rusové se je pokusili pronásledovat, ale zůstávali daleko vzadu.

Protentokrát je setřásl.

Neměl být tak důvěřivý.

Když se podíval dopředu, zjistil, že z příčné ulice právě zatočil druhý černý sedan, přesně stejný jako ten první. Za okamžik už jel vedle nich. Mutt se od nich chtěl odklonit, ale projíždějící autobus mu zablokoval únikovou cestu.

Sedan se přiblížil a ze zadního okénka se vysunuly paže, které popadly Indyho za sako a přitahovaly ho k autu. Musel se pustit Muttu, jinak by chlapec ztratil kontrolu nad motorkou a skončil by pod koly autobusu.

Indy neměl na vybranou. Nechal se vtáhnout okénkem na zadní sedadlo sedanu. Rus uvnitř očividně očekával větší odpor. Jakmile se Indy ocitl ve voze, rozhodl se mu vyhovět. Pokrčil paži, udeřil Rusa pěstí do úst a vrhl se přes jeho tělo.

Zadním okénkem si všiml, že se Mutt zařadil za sedan a přejíždí k opačné straně auta. „Chytrý kluk,“ zamručel další pochvalu.

Chytil se rámu okénka na druhých dveřích a kopl Rusa přímo do obličeje. Tím se zároveň odrazil ke skoku ven.

Vedle sedanu se objevil Mutt. „Potřebujete svézt?“

„Moc legrační, chlapče!“

Indy, napůl vykloněný z okénka, se chytil chromové tyče za sedadlem motorky. Vrhł se z auta, ale minul cíl. V další chvíli už se křečovitě držel a byl smýkán po silnici za motorkou. Asfalt se mu propaloval přes kožené boty. Cítil palčivé horko a otřesy mu rozechvívaly všechny zubní plomby.

Mutt konečně zabrzdil a Indy vyletěl kupředu. Narazil do mladíkových zad a dopadl na sedadlo za něj.

„Co jste tam vzadu dělal?“ zaječel na něj Mutt.

„Co jsem dělal?“ zopakoval Indy. Ta otázka ho ohromila – dokud si nevšiml, že mladík doprovodil svá slova známým lehkomyšlným úsměškem. Mutt opět přidal plyn a prudce zrychlil.

Cestu jim odřízl další sedan, který vyrazil na ulici kousek před nimi.

Mutt ostře zatočil, až odřel Indymu koleno o zem. S drncnutím vyjeli na chodník a pokračovali po schodech nahoru k břečťanem porostlé cihlové budově, majestátní a letité. Zatímco kodrcali po schodišti, stačil si Indy přečíst nápis nad vchodem.

Knihovna Marshall College založena 1856

Nad schody jim jakýsi užaslý student přidržel otevřené dveře. Mutt využil příležitosti a projel vstupní halou rovnou do hlavní čítárny. Po obou stranách stály

vznešené mahagonové police a shlížely na řady stolů. Okna s olovnatými skly vpouštěla do místnosti pruhu světla, v nichž tančila smítka prachu. V uzavřeném prostoru burácela motorka s ohlušující intenzitou.

Studenti vyskakovali ze židlí, když projížděli jejich středem. Jeden z knihovníků při jejich průjezdu upustil náruč plnou knih.

Mutt se divoce zasmál.

„Zed’!“ vykřikl Indy.

Mutt se pokusil zastavit smykem, ale naleštěná podlaha ho zradila. Ztratil vládu nad svým strojem a doklouzali po boku těsně před pult, kde se půjčovaly knihy k domácímu studiu.

Na pultem seděla postarší knihovnice. S veškerou důstojností sto let staré budovy pozvedla prst k ústům a slavnostně zasykla: „Pssst!“

„Promiňte, madam,“ omluvil se Mutt a zvedl motorku.

Indy si oprášil zašpiněné sako.

Rozběhl se k nim jeden ze studentů, který poznal bývalého profesora.

„Doktore Jonesi, když už jste tady, měl bych dotaz ohledně Hargroveových modelů normativních kultur...“

Indy zvedl ruku. „Zapomeňte na Hargrova, přečtěte si, co píše Vere Gordon Childe o migracích. Ten strávil většinu života v terénu.“

Mutt stiskl startér a motocykl se opět probudil k životu. Ohlédl se po knihovnici a rty zformoval slovo *Promiňte*, vytáhl z kapsy hřeben a učísl si vlasy – očividně chápal, že je v knihovně třeba ctít patřičné dekorum. Nebo se možná jen upravil kvůli jedné ze studentek, která si ho se zájmem prohlížela.

Indy ustoupil od dychtivého posluchače a znovu nasedl za Muttu. Ještě za ním ale zavolal poslední učitelský tip. „Jestli chcete být dobrý archeolog, budete muset...“

Mutt přidal plyn a vyrazil k zadnímu východu.

Indy se otočil a vykřikl: „...VYPADNOUT Z KNIHOVNY!“

Mutt se vyřítil zadním východem knihovny do jasného denního světla. Hnal se po ulici a pátravě se rozhlížel. Ta zkratka pronásledovatele určitě setřásla – ale na druhou stranu, třeba taky ne.

Zpoza rohu knihovny vyrazil jeden ze sedanů, který objel budovu.

Tihle lidé jsou ale tvrdohlaví.

Mutt přidal plyn tak, až se od zadního kola vznesl oblak kouře, a prudce vystřelil k centru města. Zaslechl hudbu a lidské hlasy. Po zatočení za roh se mu naskytl pohled na probíhající demonstraci. Ulici zaplňoval dav lidí. Podle cedulí a transparentů se jednalo o politické shromáždění. Demonstranti skandovali hesla, mávali nad hlavami ručně psanými plakáty a jejich vůdci pronášeli proslovy do megafonů.

Mutt nezpomalil.

K čertu s tím, ani nebyl u voleb.

Kličkoval davem. Lidé za ním po jeho neomaleném průjezdu hrozili pěstmi. Někdo po něm hodil pomeranč.

Sedan ho stále pronásledoval, ale s menší obratností.

Jeden z demonstrujících studentů uskočil autu z cesty. Jeho transparent vyletěl do vzduchu a dopadl na čelní sklo sedanu.

Mutt zahlédl případný slogan: LEPŠÍ BÝT MRTVÝ NEŽ RUDÝ.

Jakmile se Mutt vyhnul posledním lidem, znovu zrychlil a zamířil ke stadionu z červených cihel na konci ulice. Z dálky k němu doléhal řev. Letošní utkání týmu místní koleje v americkém fotbale už bylo v plném proudu. Mutt se usmál.

Vždycky se chtěl podívat na zápas.

„Nahraj!“

Středový hráč hodil míč zadákovi.

Utkání probíhalo i ve čtvrté čtvrtině nerozhodně. Zbývalo jim sedmdesát metrů. Úspěch bude záviset na něm. Slyšel, že na tribuně přihlízejí zástupci profesionálních týmů, aby tu nabírali talenty. Potřeboval zářný moment, zejména protože už si představoval vlastní tvář na krabici se sušenkami.

Zadák o pár kroků ustoupil a připravoval se na dlouhý, přesný hod.

Nedaleko se osvobodili dva protivníkovi obránci a vrhli se přímo na něj. Chystali se ho srazit k zemi. Tvrdě. Sny o krabících cereálií vybledly.

Vtom se mohutný obránce zarazil a zůstal zírat s otevřenými ústy – ale ne na něj.

Teprve v tu chvíli zadák za sebou uslyšel zvláštní skučivé burácení. Otočil se...

...a přímo na něj se řítíl motocykl.

Uhnul jedním směrem, zatímco motorka zatočila druhým. Prosvištěla kolem něj a vydala se rovnou přes trávník. Od kol jí odletovaly kousky drnů. Zadním plotem kolem hřiště prorazil tmavý vůz a zamířil kolem brankové tyče k nim.

Hřiště se po obou stranách vyprázdnilo.

Zadák zůstal na svém místě a sledoval, jak se sedan řítí kolem něj. Ostatní hráči utekli do bezpečí, takže měl celou hru jen pro sebe. Pořád potřeboval ten zářný okamžik. Kvůli lovcům talentů. Kvůli sobě. Ukročil dozadu, napřáhl ruku a vrhl míč do vzduchu. Míč letěl daleko a vysoko. Dokonalý hod.

Indy naléhal na Mutta, ať ještě přidá, „Snažím se!“ vykřikl na něj mladík v odpověď.

Motorku ale zpomaloval bahnitý trávník. Indy se otočil a přihlížel, jak se k nim sedan přibližuje.

Soustředil se, když vtom zahlédl nějaký pohyb na obloze. Podíval se tím směrem.

Z nebe se k němu snášel fotbalový míč.

Instinktivně zvedl ruce. Nahrávka mu přistála v dlaních přesně v okamžiku, kdy je sedan dohonil.

Stadion zabouřil divokým povzbuzováním.

Indy se natočil a tvrdě mrštil míčem otevřeným okénkem sedanu. Míč zasáhl řidiče do hlavy.

Sedan se zakymácel a zahnul ke straně.

Kola motocyklu konečně pořádně zabrala a Indy s Muttem projeli zónou mezi gólovou a konečnou čarou hřiště. Mutt zamířil do výjezdové chodby, pronásledovaný sedanem, který nedokázal jet po přímé linii. Pořád se jich ale držel

jako klíště. Mutt vpadl do chodby a v uzavřeném prostoru zahřmělo dunění motoru. Sedan za nimi zrychlil a v okamžiku, kdy vyjžděli z chodby ven, ho měli těsně za zadním kolem.

Přímo proti nim se tyčila pamětní socha sedící postavy s bronzovými rukama spočívajícíma v klíně a s úsměvem na tváři. Ten úsměv Indy znal. Jednalo se o pomník jeho přítele a bývalého studentského děkana Marcuse Brodyho.

Mutt zatočil smykem ke straně. Minul tak sochu o pouhé centimetry. Sedan neměl takové štěstí.

Auto nabouralo do podstavce a bronzová socha se překotila. Marcusova hlava prorazila čelní sklo a spokojeně věnovala Rusům svůj jízlivý úsměv. Mutt spěšně vyrazil pryč. Indy se ale ještě vděčně ohlížel za sebe. I po smrti mu jeho přítel kryl záda. *Díky, Marcusi.*

Indy vyvedl Mutta pod rouškou noci po předních schodech k domu. Netroufal si přijít o nic dříve. Ukrývali se v lesích na periférii města. Co nejtíšeji odemkl dveře a zaposlouchal se. Venku bzučelo několik cvrčků, ale v domě panovalo mrtvé ticho.

Uspokojeně mávl na Mutta, aby vstoupil, a sám ho následoval.

„Nerozsvěcej světla,“ varoval Indy svého společníka.

Zavřel dveře a zatáhl na všech oknech rolety. Teprve potom přešel ke stolní lampě a stiskl vypínač. Stíny se rozestoupily a odhalily cihlový krb a stěny obložené knihami, stejně jako artefakty z celého světa. O jednu z polic se opíral žebřík. Místnost páchla starým dřevem a zažloutlými pergameny.

Domov.

Mutt se zhroutil na pohovku a položil si boty na konferenční stolek. Indy se na něj zamračil.

Mutt spustil nohy na podlahu, ale jinak zůstal rozvalený. „Tady bydlíte?“ zeptal se Mutt. „To je první místo, kde nás budou hledat. Musíme odtud zmizet.“

„Za minutku.“

Mutt se nehádal. Vlastně vypadal, že je ochotný se tu zabydlet.

Indy vytáhl z kapsy Oxleyův dopis a jal se ho zkoumat. Přejel prstem po řádce podivného písma. *Jestli se nemýlím...*

Přešel k jedné z knihoven a vytáhl tlustý svazek, Heyerdahlovo pojednání o středoamerických jazycích. Otevřel je a sedl si na židli. V místnosti bylo ještě jedno křeslo – kožený ušák, odřený jako Indyho bunda. Stál vedle krbu. Patřil jeho otci. *Henrymu Jonesovi staršímu*. A i když otec zemřel už před řadou let, Indy se pořád nedokázal přimět k tomu, aby si do něj sedal.

Pořád z něj cítil otcovu přítomnost.

Uvelebil se s knihou na klíně a porovnával symboly z knihy s Oxleyovým dopisem. Poklepal na nalistovanou stránku. „Myslel jsem si to. Koihoma.“

Mutt sebou trhl. Mezitím mu klesla víčka. „Co to je?“

„Zaniklý latinskoamerický jazyk. Předkolumbovský systém slabik. Vidiš nad znaky ty úhlopříčné přízvuky? Rozhodně jde o koihому.“

„A dál? Mluvíte tou řečí?“

„Nikdo jí nemluví – už nejméně tři tisíce let.“ Indy pokrčil rameny, „Možná ale něco přečtu.“

Nalistoval další stránku, rovněž pokreslenou starobylými symboly.

Huhlal si něco pro sebe, porovnával znaky a čmáral si na kus papíru na stole, „...jestli to nejdřív převedu na mayské písmo.“

Mhouřil oči na klikyháky a znaky, které se začínaly slévat jeden do druhého. Indy si přál, aby se jednalo jen o důsledek únavy. Promnul si oči a konečně se podvolil běhu času.

Sáhl do kapsy, vyndal bifokální brýle a nasadil si je.

Muttovi to neušlo. „Víte, na starýho chlapa se neperete vůbec špatně.“

„Mockrát děkuju,“ odtušil Indy kysele.

„Takže kolik vám vlastně je? Osmdesát?“

Indy ani nevzhlédl. „Mám za sebou tvrdý život, chlapče. Nedoporučuji ti ho.“ Zvedl stránku, kterou přeložil. „*Sleduj linie v zemi, jaké mohou číst jen bohové, k Orellanově kolébce strážené živými mrtvými.*“

Osvítlo ho poznání. Vstal. „*Linie, jaké mohou číst jen bohové,*“ zopakoval. „Tady se určitě mluví o liniích na planině Nazca.“

„O čem?“ zeptal se Mutt.

Indy přesunul knihovnický žebřík, vystoupal po něm a vybral si z police jednu zaprášenou knihu. *Zrcadlo bohů: dávná astronomie a navigace podle oblohy.* Seskočil na zem a zamrkal bolestí, která se mu ozvala v kyčli. Zalistroval objemným svazkem a hledal konkrétní stránku.

„Geoglyfy,“ vysvětlil. „Gigantické kresby na poušti v Peru. Ze země nevypadají nic moc, ale ze vzduchu – á!“

Našel, co chtěl, připojil se k Muttovi na pohovce a ukázal mu nalezené letecké snímky krásných obrazců v peruánské poušti. Jeden připomínal opici, druhý zase obřího pavouka. Poslední zachycoval lidskou postavu s velikou hlavou.

„Tyhle linie mohou číst jen bohové, protože bohové...,“ Indy trhl palcem vzhůru, „...bydlí v nebi. Oxley nám říká, že jeho lebka je na plošině Nazca v Peru. A lze, myslím, s velkou mírou jistoty předpokládat, že ho zajali Rusové. Kreml patrně považuje tu lebku za jakousi zbraň. Proto ji chtějí získat.“

„Jestli mi pak vrátí mamku, ať si tu lebku klidně sežerou.“ Mutt se postavil. „Tak jdeme..., a nepokoušejte se mi to rozmlouvat.“

Vydal se ke dveřím, ale Indy se nehýbal. Místo toho pokračoval v listování knihou, dokud nenašel další stránku, tentokrát znázorňující komplikovaný náčrt starého města na pralesní plošině.

Studoval podrobnosti a přitom hovořil. I s bifokály musel mhouřit oči. „Akator. Sem chtěl Oxley dopravit tu lebku. Jestli existuje, půjde o životní objev. Jeho objevitel by si získal reputaci, jakou by si nedovolili zpochybnit ani politici.“

Vybavil si tváře Smithe a Taylora.

Vytrhl stránku z knihy. Pak vyškubl ještě jednu, pokrytou mayskými symboly. Přeložil je, zasunul si je do kapsy a konečně se zvedl. „Tak co, dědulo, jste připravený k odchodu, nebo ne?“

„Ne.“

Indy zamířil do ložnice. Přešel ke skříni a otevřel ji. Plstěný klobouk dosud visel na háčku, kde ho nechal, a těžký bič pořád ležel stočený na vrchní polici.

Hlavou mu zněla Stanforthova slova: *Jak na mě budou vzpomínat ostatní?* Indy už znal odpověď.

Sáhl do skříně, popadl klobouk a nasadil si ho na hlavu. Druhou ruku položil na rukojeť biče. Zručným a silným pohybem zápěstí s ním zkusmo švihl. *Prásk!*

3. část

LINIE V PÍSKU

Nazca, Peru

Copak ten kluk nikdy nespí?

Indy dřímál za monotónního hukotu leteckých motorů ve výšce dvaceti tisíc stop. V Mexiku přestoupili do jiného letadla, vyměnili DC-3 za Antonova AN-2, a nyní se nacházeli přímo nad Peru. Byla to dlouhá cesta, ale za další hodinu by měli přistát.

Indy měl krepku klobouku staženou do očí, aby vzal svému sousedovi chuť do povídání. Chtěl se co možná nejvíc vyspat. Jakmile dosednou na peruánském letišti, nehodlal se nijak zdržovat.

„Je to to, co si myslím, že to je?“ zeptal se Mutt.

Indy zasténal: „Další mraky?“

„Ne, tentokrát ne.“

Indy nadzvedl klobouk a otočil se k okénku, aby se podíval, o čem ten mladík žvaní. Mutt ukázal rukou dolů – Indy se musel ve svém sedadle narovnat, aby viděl, o co jde. Výhled mu zčásti blokovalo křídlo letadla. Vrtule vypadaly jako rozmazané šmouhy.

„Na zemi,“ řekl Mutt. „Támhle. To jsou ty linie, o kterých jste mluvil?“

Pod letounem vyplňovala celý svět rozlehlá poušť. Odráželo se od ní sluneční světlo, ale Indy i tak viděl, co Mutta tak vzrušilo. Na povrchu země se dala jasně rozeznat stylizovaná postava obří opice se spirálovitě stočeným ocasem. Umělecké dílo měřilo na délku tři sta metrů. Poušť kromě toho zdobily stovky dalších obrázků zvířat, květín a geometrických tvarů jako jakési dávné graffiti.

„Jak to dělali?“ zeptal se Mutt.

Indy si povzdychl. Aspoň je ten kluk zvědavý. Ukázal k zemi a pak na oblohu. „Místní indiáni používali hrubé měřicí přístroje, aby zmapovali svoje výtvary. Linie vytvářeli odhrnutím pouštního povrchu, který je pokrytý tmavými oxidy železa a pod nímž se ukrývá světlejší půda.“

„Proč se s tím vším ale vůbec namáhali? Ze země ty kresby přece nevidíte, jenom seshora.“

Indy pokrčil rameny. „Na to existuje plno teorií, chlapče. Může jít o náboženské symboly, tabulky pohybu nebeských hvězd, ukazatele podzemních řek. Nikdo to ale neví s jistotou. Pořád jde o záhadu.“

Znovu se usadil pohodlněji a Mutt pokračoval v prohlížení míjené scenérie.

„Měl by ses trochu vyspat,“ poznamenal Indy.

„Já se vyspím kdykoliv.“

Indy obrátil oči v sloup a znovu si stáhl klobouk přes oči. Nezapomněl ještě na poslední varování: „Jakmile přistaneme, chlapče, nebudeme jen tak vysedávat.“

Kvůli tomuhle jsem dvaatřicet hodin na cestě?

Mutt seděl ve venkovní kantýně v centru města Nazca. Z bezmračného nebe nemilosrdně pražilo slunce. Otřel si z čela pot orosenou skleněnou láhví sodovky. Před ním stálo několik prázdných láhví jako kuželky.

Už čeká tak dlouho.

Na vzdáleném horizontu se tyčily vrcholy hor jako tesáky nějakého divokého zvířete. O něco blíže stáli kůň, mula a lama – všichni přivázaní k zábradlí před kantýnou. Lama měla nepřijemný zvyk plivat kolem sebe a vyjadřovat tak své znechucení nad okolím.

Plně tě chápu, kamaráde.

Na posledním místě stál Muttův Harley-Davidson, kterého si sem nechali poslat až z východního pobřeží Spojených států. Mutt ho nespouštěl z očí.

Za zábradlím kantýny se táhlo bludiště vepřovicových budov, od jejichž běloby se odrážely sluneční paprsky s oslepující intenzitou. Na ulici se hemžili Peruánci v duhových pončech a širokých kloboucích. Někteří prodávali u dřevěných stánků laciné tretky. Po prašné cestě se proplétaly naložené lamy mezi vozíky všech možných velikostí. Některé táhly muly, jiné lidi. V křivolakých uličkách zevlovaly temnější postavy, jež prodávaly pochybné zboží, lákaly oběti a pozorovaly.

Tohle je jedno z těch míst, kde si člověk musí pořád dávat pozor.

Přelidněné, nebezpečné... přesně jako Casablanca. Mutt očekával, že se zpoza rohu každou chvíli vynoří Humphrey Bogart.

Všechno tu ovšem nevypadalo jen pochmurně. Všude kolem pobíhaly děti s kulatými, snědými tvářemi, smály se a volaly jedno na druhé, aniž by si všímaly všeobecně panujícího chaosu.

I na ty si ale člověk musel dávat pozor.

Malé děvčátko v zaprášených šatečkách zrovna ukradlo jednomu turistovi – na první pohled Němci – peněženku a v mžiku uteklo.

Mutt znuděně začal počítat jazyky, které tu slyšel: holandština, francouzština, itaština, čínština, portugalština a tisíc různých španělských nářečí.

Díky bohu ale žádná ruština.

Přinejmenším prozatím.

Na půl ucha poslouchal profesora, který živě debatoval s několika místními lidmi. Jejich konverzace sestávala z jakéhosi podivného jazyka a horečné gestikulace. Mutt nyní svého společníka sotva poznával. Tvídové sako nahradila odřená kožená bunda, zprohýbaný plstěný klobouk a bič na jednom rameni. Dříve hladce oholenou tvář rámovalo strniště vousů.

Konečně Jones poklepal všechny domorodce po rameni a odvrátil se od nich. Přešel s rozzářenýma očima k Muttově stolu.

Zřejmě zjistil nějaké dobré zprávy.

Konečně.

„Viděli tu Oxe,“ potvrdil Jones Muttův odhad. „Před pár měsíci se připotácel do města a pokřikoval jako šílenec.“

„Cože?“ Mutt se ustaraně zvedl. Představil si muže, který ho vychoval. Byl vždy upravený, s dokonale uvázanou kravatou, bezchybně učesanými vlasy a s kufříkem

organizovaným jako kartotéka. Mutt nedokázal Indyho slova – *pokřikoval jako šílenec* – přiřadit k profesorovi, kterého znal po celý život.

Jones pokračoval v chůzi a pokynul Muttovi, ať jde za ním. „Policie ho zavřela do sanatoria za městem. Tudy.“

Jones se vydal na palčivé slunce. Mutt ho následoval a srovnal s ním krok.

„Co to bylo za jazyk, kterým jste se tam bavili?“ zeptal se Mutt a trhl palcem zpátky ke kantýně. „Španělsky jsem se učil, ale nerozuměl jsem vám ani slovo.“

„Quechua. Místní indiánský dialekt.“

„Kde jste se ho naučil?“

„To je dlouhý příběh, chlapče.“ Profesor vytáhl jakémusi malému zlodějčkovu ruku ze své kapsy a bez zastavení kráčel dál. Ještě ale tomu klučinovi hodil minci.

„Mám dost času,“ odpověděl Mutt. Nedokázal vysvětlit, proč se chce dozvědět o životě toho muže víc – ale chtěl.

Indy pokrčil rameny. „Cestoval jsem s Pancho Villou.“ Mutt klopýtl. „Kecáte!“

„Ptal ses a já odpovídám. A dávej si pozor na jazyk.“

„Pancho Villa? Ten mexický revoluční generál?“

„No dobře, technicky vzato mě zajali.“

„To se vám podle všeho stává docela často.“

„Patří to k mému povolání, chlapče.“

Mutt zavrtěl hlavou. „Takže vás opravdu zajal Pancho Villa?“

„Stalo se to při bojích s Victorianem Huertou.“ Profesor si odplivl, jako kdyby zmínka jména *Huerta* vyžadovala pročištění hrdla.

„Počkejte chvílku. To bylo před kolika, devatenácti lety? Kolik vám tehdy bylo?“

„Asi tak jako tobě teď.“

„Páni. Vaši rodiče si s vámi určitě užili.“

Jones opět pokrčil rameny. „Dopadlo to dobře. Doma pak nastalo určité... napětí.“

Mutt si chápavě odfrkl. „Jo, taky zrovna nevycházíme s mamkou úplně nejlíp.“

„Chovej se k ní slušně, chlapče,“ zavrčel Jones. „Mámu máš jenom jednu. A občas ne naddlouho.“

Mutt zaslechl, jak se Jonesovi na okamžik zadrhl hlas, a na několik kroků ztichl. Stále si ale potřeboval ulevit. „Problém není ve mně, ale v ní. Naštvala se, když jsem se vykašlal na školu, jako kdybych byl trouba.“

Profesor po něm vrhl pohled. „Ty ses vykašlal na školu?“

„Jasně... na spoustu škol. Soukromých přípravek na další studium, kde vás učí hrát šachy, debatovat a šermovat.“ Dotkl se prsty vystřelovacího nože v kapse. „S kudlou to umím, ale ostatní je ztráta času.“

„Nikdy jsi žádnou školu nedochodil?“

„Ne, učí vás tam zbytečnosti a nesmysly. Totiž, nechápejte mě špatně, já mám rád knihy. Ox mě jako dítě přiměl k tomu, že jsem pořád četl. Dokonce i jednu knížku od vás.“

„Opravdu?“ Tentokrát v profesorově hlase zaznělo překvapení s příměsí pýchy.

Mutt už pochopil, že se mezi Jonesem a Oxem semlela nějaká nepříjemnost. „Ale teď už si vybírám svoje vlastní knihy, chápete?“

„A čím se tedy živíš?“

„Opravuju motorky. Vyznám se ve většině motorů.“

„Máš to v úmyslu dělat napořád?“

Mutt se podrážděně nasupil. „Možná že jo. Je snad na tom něco špatného?“

„Vůbec nic, chlapče. Jestli tě to baví, nenech si do toho od nikoho mluvit.“

Profesor dovedl Muttu za roh a ukázal ke konci ulice. Na mírném svahu se tyčila masivní budova z vepřovic. Stála na kopci, pekla se ve slunečních paprscích a nevypadala nijak pohostinně. Tento dojem ještě podtrhovaly mříže ve většině oken. Sanatorium.

Když se přiblížili k fasádě budovy, přečetl si Mutt slova vytesaná nad vchodem. „Svatý Antonín z Padovy.“ Profesor si tiše a pobaveně odfrkl.

„Co je?“ zeptal se Mutt, zatímco stoupali po schodišti ke dveřím.

„Antonín z Padovy byl svatý patron ztracených věcí.“

Mutt si znovu přečetl vytesané jméno. „Tak to jsme přišli na správné místo.“

O kus dál na ulici vystoupila zpoza stánku s ovocem osamělá postava, která sledovala oba Američany, jak procházejí těžkými dřevěnými dveřmi do sanatoria.

Muž si sundal klobouk se širokým okrajem a otřel si čelo kapesníkem. Zavrtěl hlavou a znovu si klobouk nasadil.

„Indy..., ty ses prostě nemohl držet stranou, aby tě čert vzal,“ promluvil se zřetelným britským přízvukem.

Indy kráčet za jeptiškou po sterilní bílé chodbě lemované ocelovými dveřmi se zamřížovanými okénky. Jeptiščiny kroky se rozléhaly po červených nepálených dlaždicích. Mutt se loudal vzadu a vypadal, že se mu zdejší prostředí vůbec nezamlouvá.

Jeptiška držela paže založené na hrudi. Z dlaní se jí houpal těžký klíč. Nervózně si s ním pohrávala jako s růžencem a pokračovala ve vyprávění ve španělštině. „Vzpomínám si na něj. Byl tu před pár měsíci. A pak přišli ozbrojení muži..., špatní muži. Přišli a unesli ho.“ Střelila pohledem po Indym. „Byl to milý člověk.“

Zpoza zamřížovaného okénka na ně zavolal jeden z chovanců s divoce rozcuchanými vlasy. Všechny tři zuby měl křivé. Zahrnul je překotnými nesmyslnými slovy, kterým se nedalo porozumět.

Mutt se k němu trochu přiblížil. „Myslím, že dokážu rozeznat pár slov. Něco o nějakém *arqueólogo*, archeologovi.“

Chovanec náhle prostrčil mřížemi obě paže a popadl Muttu za límec kožené bundy a za vlasy. Mladík vyjekl, když ho šílenec strhl ke svým dveřím.

Indy se po něm natáhl, chytil Muttu za opasek a šklubnutím ho osvobodil. Přitáhl ho k sobě. „Nemluv s místními.“

Indy zavrtěl hlavou a pokračoval v cestě za jeptiškou.

Mutt se mu držel těsně za patami a vykulenýma očima se rozhlížel kolem. „Co jste se dozvěděl?“

Profesor kývl k jejich průvodkyni. „Tvrdí, že Oxley byl vyšinutý. Posedlý. Kreslil obrazy po všech stěnách své cely.“

Minul je rozmrzele vyhlízející zaměstnanec se skřípajícím vozíkem. Indy vytáhl Oxleyův dopis a znovu ho nahlas přečetl.

„...*linie, které mohou přečíst jen bohové... Orellanova kolébka...*“, zase vzkaz složil. „To nedává žádný smysl. *Kolébka*. Orellana se nenarodil v Peru. Byl to španělský conquistador. Přijel sem pátrat po zlatě. Zmizel spolu s dalšími šesti muži. Jejich těla se nikdy nenašla.“

Jeptiška se zastavila před jedněmi dveřmi. Pozvedla klíč a odemkla. „Tady jsme drželi vašeho přítele. Tu celu zamykáme, protože ostatní zneklidňuje.“

Ohlédla se na chodbu. Jakmile vytáhla klíč ze zámku, mumlání pomatených mužů i žen v ostatních celách zcela utichlo. Jeptiška nervózně odstoupila od dveří. „Nechám vám trochu soukromí.“

Odkrácela pryč a držela se přitom ve středu chodby. Ostatní chovanci zůstávali potichu.

Indy vstoupil jako první.

Místnost měřila šest čtverečních metrů. Bylo tu pouze lůžko s úhledně složenou pokrývkou a malé bílé umyvadlo. Vysoko na zdi dvě okénka s mřížemi. Stěny i podlahu tvořily omítnuté kameny.

Mutt následoval Indyho dovnitř. „Ach. Můj Bože.“

Indy ihned věděl, že se jeptiška v diagnóze nemýlila.

Vyšinutá posedlost.

Na každíčkém volném kousku všech čtyř stěn byly do výšky, kam mohl dosáhnout dospělý člověk, načmárány stovky obrázků. Různých velikostí, z různých úhlů, některé detailní a realistické, jiné abstraktnější. Námět však zůstal stále tentýž.

Křišťálová lebka.

Indyho přilákala zadní stěna, na níž se skvěl jediný obraz lebky. Dvě malá okénka představovala její oči, z nichž zářilo sluneční světlo.

Mutt se pomalu otáčel ve středu místnosti. „Člověče, Oxi, co se s tebou stalo?“

Indy se obrátil k mladíkovi. Neušla mu hloubka jeho emocí. Měl by něco říct, nějak ho utěšit. Mutt se však zahanbeně odvrátil. Indy k němu vykročil, ale pak si uvědomil, že neví, co by měl pronést. Co se vůbec dalo říct?

Nakonec udělal jedinou věc, kterou uměl dělat dobře. Přesunul svou pozornost zpátky ke stěnám. Pečlivě zkoumal každou kresbu a hledal nějaké vodítko. Jakmile byl hotový, protáhl si záda. Dospěl k jistému poznání.

„Tahle lebka...“ přistoupil k nejpodrobnějšímu obrázku na jedné stěně. „Nevypadá vůbec jako lebka Mitchell-Hedgesové. Podívej se na tu mozkovnu – jak je vzadu protažená.“

Mutt se přiblížil. Objal ho paží, ale zdálo se, že se znovu plně ovládá. „Proč vypadá takhle?“

„Indiáni z planiny Nazca mají jednu tradici. Svazovali hlavy královských dětí, aby se jejich lebky zdeformovaly do takového tvaru.“

Indy zkoumal kresbu prodloužené mozkovny. Vědecký termín procedury zněl *plagiocejalie*. Prováděla se přivazováním desek, které nedovolovaly dětské lebce růst přirozeným způsobem. Podobné praktiky se neomezovaly jen na Nazcu. Lze je najít napříč všemi ranými civilizacemi: u dávných Egyptanů, australských Aboriginů a dokonce i u severoamerických kmenů Cinúkan a Coktó.

„To je šílený,“ poznamenal Mutt. „Proč to dělali?“

„Z úcty k bohům.“

„Bohové nemají takovou hlavu.“ Mutt ukázal na načrtnutou lebku.

Indy si stále prohlížel uhlovou kresbu. „Záleží na tom, kdo je tvým bohem,“ zahučel. Jeho pozornost přilákalo slovo načmárané pod obrázkem. To slovo se opakovalo mezi chaotickými lebkami často – jedno slovo přeložené do stovky jazyků.

Mutt se naklonil blíž a přečetl si ho pod touto konkrétní lebkou. Zde bylo napsáno španělsky. „*Vuelta!*“ Pohlédl na Indyho a přeložil ho. „*Vrát' se. Ale kam?*“

„Nebo vrať co?“

Indy se ohlédl po obří lebce se zářícíma očima. „Domníváte se, že Ox tím myslel tu lebku?“ zeptal se Mutt. Indy ukázal rozmáchlým gestem na všechny čtyři stěny. „Zdá se, že mu nešla z hlavy, chlapče.“

„Ale kam ji měl vrátit?“

Indy vytáhl Oxleyův dopis. Přečetl ho celý, s důrazem na větu o Orellanově kolébce a podíval se na stovky překladů slovesa *vrátit*.

„Kolébka,“ zamumlal. „Ta má taky víc významů. V mayštině tak označují *místo odpočinku!*“

Indymu se na chvilku zastavilo srdce.

No *samozřejmě*.

S náhlým prozřením se rozhlédl po místnosti. „No tak, Oxi, určitě jsi tu nechal ještě nějaké vodítko.“

„Co se děje?“ zeptal se Mutt. Indymu vířily v hlavě tisíce myšlenek. Orellanova kolébka... Jeho místo odpočinku.

„Ox psal o *hrobu* toho konquistadora,“ řekl. Pohlédl na špičky bot. A kde člověk najde hrob? V zemi.

Vzhledem k tomu, že se cele věnoval lebkám na stěnách, dosud si ničeho nevšiml. Kromě toho většinu zakrýval prach a špína. Klekl si a přejel dlaní po zemi. Ty linie spíš hmatal, než viděl. Oxley po sobě nechal ještě jedno dílo, vyryté do samotné podlahy.

Indy vyskočil a vyřítit se ke dveřím.

„Kam jdete?“ zavolal za ním Mutt.

O chvilku později se Indy vrátil s koštětem, které si vypůjčil od zaměstnance na chodbě. Hodil ho mladíkovi. „Zametej!“

„Cože?“

Indy pantomimicky naznačil, jak má Mutt upotřebit koště, a mávl kolem sebe. „Celou místnost.“

Zatímco se Mutt pustil do práce, Indy si vylezl na postel k jednomu okénku. Vytáhl se na okraj římsy a skrčil se tam. Ohlédl se do cely, jako kdyby chtěl vidět místnost z perspektivy žhnoucí lebky.

Slunce mu pražilo do zad a Indy čekal, soustředil se a vzpomínal na roky, jež strávil s Oxleyem na koleji. Už tehdy měl Oxley sklony k okázalosti. Dokázal držet únavnou, přebytně dlouhou řeč na libovolné obskurní téma, bez ohledu na to, jestli posluchače zajímá nebo ne. Nikdy neopouštěl pokoj, aniž by si před tím pečlivě nezapnul poslední knoflíček a neučesal si vlasy do posledního. Byl do stejné míry popudlivý jako tvrdohlavý.

Zároveň se ale mohl pochlubit neobyčejnou bystrostí a oslnivou genialitou.

Už tehdy.

Něco z tehdejšího Oxleyho očividně přetrvalo do současnosti. Dokonce i tady.

Mutt pokračoval v práci. Každým pohybem koštěte se na kamenné podlaze odhalil další kus linky. Oxleyovo mistrovské dílo. Profesorova vlastní verze linií na planině Nazca, jakou mohli seshora spatřit pouze bohové.

Nebo Indy.

Jednalo se o složitý obrazec – ovšem tentokrát neznázorňoval lebku. Indy přihlížel, jak Mutt zametá. Objevily se zubaté vrcholky hor spolu s pečlivě načrtnutými pohřebními chrámy a monumenty.

A spoustou náhrobních kamenů.

Šlo o hřbitov.

„Tam je pohřbený Orellana,“ uvědomil si Indy nahlas. Mutt se po něm podíval a pak sklopil oči zpátky k podlaze. „Já myslel, podle vás všichni ti konquistadoři

zmizeli. Že nikdy nenašli jejich těla.“ Indy zíral na vyryté linie. ...*neobyčejně důvtipné*. „Mám dojem, že je Oxley nakonec našel.“

Noční oblohu proklál blesk a osvětlil krajinu před nimi stříbřitou září. Bouřková mračna visela nízko nad pouštní vrchovinou a dunělo z nich hromobití jako varování všem nezvaným vetřelcům. Písek zůstával po denní výhni horký, ale krajem se proháněl chladný vítr.

Mutt zastavil harleye na vrcholu svahu v okamžiku, kdy nad ostrými horami zaplála další série blesků. Trvalo celý den a většinu noci, než vyšplhali do hor nad Nazcou.

Blesk pod nimi odhalil další údolí.

„Támhle!“ řekl Jones, usazený na motorce za Muttem. Profesor ukázal přes údolí k hřebeni na protější straně.

Mutt už to viděl také. Na následujícím útesu stála zmeť kamenných křížů, drolicích se soch a čtverhranných hrobek. Proti nebi se zvedaly siluety několika ostatných jehličnanů zprohýbaných větrem a staletými bouřemi.

„Hřbitov Chauchilla,“ dodal profesor. „Jako na Oxleyově kresbě.“

Obkreslený náčrt z podlahy sanatoria ukázali několika místním lidem. Jeden z nich ho konečně poznal a zrazoval je od úmyslu vypravit se tam. *Maldecido*, tak označil ono místo. *Prokleté*. Museli tomu polovičnímu slepci dát několik pesos, aby jim nakreslil mapu a popsal cestu sem.

I s mapou už se Mutt téměř vzdal. Byl přesvědčen, že jim ten člověk lhal.

Ale teď dorazili k cíli.

Mutt chápal, proč se jim dostalo varování. Útes, na kterém se rozkládal hřbitov, za léta zvětral, a starý hřbitov se tak ocitl na polorozpadlém skalním převisu, který trčel nad otevřenou pouští. Z jeho spodní strany dokonce viselo několik kořenů stromů spolu s mechem a propletenými liánami, takže vytvářely dojem odvěkého plnovousu.

Další záblesk odkryl, co se nacházelo na poušti nejméně o sto metrů níž: *slavné linie na planině Nazca*.

S každým blýsknutím se po kilometrových obrazech přehnal stříbrný oheň. Mutt si všiml pavouka s pokroucenýma nohama a vysokého muže s miskovitou hlavou. Měl pocit, že hledí přímo na něj. Zachvěl se. Pak se postavy znovu ponořily do tmy.

„Tak jedeme,“ naléhal netrpělivě Jones s očima upřenými na hřbitov.

Mutt ještě vteřinu váhal. Doufal, že si profesor nevšiml, jak se chvěje. Hřbitovy neměl nikdy rád..., ani za jasného denního světla. Jenže na nalezení Oxovy křišťálové lebký závisel matčin život.

Vydal se přes vrchol hřebene. K vratce posazenému hřbitovu vedla klikatá stezka. Trvalo další půl hodiny, než dospěli k bráně z tepaného železa, která vedla na vlastní hřbitov. To už vítr zesílil natolik, že rozhoupal ručně psanou ceduli, na níž stálo:

MATAREMOS A LOS HUAQUEROS

Mutt zaparkoval pod nápisem. Profesor ihned seskočil a vydal se k tmavému, sešlému a zjevně dlouho neobývanému domku správce s prohnutou střechou. Vepřovicové cihly byly popraskané a porostlé lišejníky. Chatrč vypadala, jako kdyby ji příští vichřice měla strhnout k zemi.

Jones rozkopl dveře a zmizel uvnitř. Mutt slyšel nějaké štrachání a o chvíli později se profesor vynořil s lucernou v ruce. Ve svítelně hořel matný plamen, živěný zbytkem petroleje.

„Lopaty,“ řekl profesor a zvedl lampu.

Hned u brány stály opřené dva nástroje.

Mutt ukázal ke kymácející se ceduli a nahlas ji přeložil: „*Vylupovači hrobů budou zastřeleni.*“

Indy zamířil na hřbitov. „Pak je dobře, že nejsme vylupovači hrobů.“

Stežka procházela mezi dvěma pokroucenými stromy. Poryvy větru se opíraly do větví a šustily jimi o sebe. Znělo to jako chrastění kostí. Mutt se obrnil.

Hřbitovy opravdu nesnášel.

Vtom zpozoroval, jak se ve větvích pohnul stín. Pokoušel se rozeznat, o co jde, ale v mžiku to zmizelo. Na okamžik se zastavil a poté se rychle rozběhl, až narazil profesorovi do zad.

„Dávej pozor, chlapče!“

Jones se zarazil na okraji hřbitova. Díval se na hroby a krypty před sebou. „Vylupovači hrobů,“ zabručel kysele. „Vypadá to, že jdeme s křížkem po funuse.“

Mutt si stoupl vedle něj a rozhlédl se. Sochy, kříže a hrobky se táhly až ke skalnímu srázu. Tenhle hřbitov už jednoznačně zažil lepší časy. Polovinu hrobů někdo otevřel, vyprázdnil a poté nechal být. Všechny cennosti odtud už zmizely. Zloději tu nechali jen obyvatele hrobů. Všude ležely rozházené, zhroucené a pošlapané kostry.

Ze hřbitova se stala kostnice.

Profesor pozvedl lampu do výšky. Sílící vítr zvedal hlínu a písek do vzdušných vírů, které připomínaly duchy zemřelých. To nebylo dobré přirovnání. „C-co vlastně hledáme?“ vyrazil ze sebe Mutt.

„To ještě nevím. Něco, co není na prvním pohled zřejmé. Možná předpokoj k jedné z těch otevřených mohyl.“

Mutt potřásl hlavou a vydal se za Jonesem. Takhle tu stráví celou noc.

Nalevo od nich se náhle pohnuly stíny. Mutt sebou trhl a prudce se otočil. Přitom vrazil Jonesovi do paže a profesor málem upustil lucernu na zem.

„Co je s tebou, chlapče?“ zeptal se Jones rozzlobeně.

„Měl jsem dojem, že něco vidím.“

„Přestaň vyšilovat. Není tu nic kromě pár mrtvých...“

Zpoza nejbližšího hrobu vyskočil jeden ze stínů a srazil Indyho na záda. Druhý se spustil z větve stromu a shodil do prachu Muttu. Mladík se po útočníkovi divoce ohnal – ale nikde nikdo nebyl. Jones zaječel a vykopl nohama. Ani on však neměl žádného protivníka.

Duchové.

Mutt se v panice vyškřábal na nohy. Zacouval k nejbližšímu náhrobnímu kamenu. Patou rozdrtil pažní kost jednoho z kostlivců. Zachvěl se a vrazil do další kostry, opřené o sousední hrob.

Kostlivcova lebka se k němu otočila a podívala se na něj.

Muttovi se z hrdla vydral přiškrcený výkřik hrůzy. V dalším okamžiku na něj kostra skočila a zaútočila kostnatými pažemi. Strach mu dodal dostatek síly, aby ji od sebe odhodil. Kostlivec se ale zvedl na nohy a přikrčeně ho pozoroval.

Mutt si uvědomil, že nejde o živou kostru, ale o šlachovitého, divokého muže pokrytého černým bahnem a oblečeného do krunýře z kostí.

Šok ho znehybnil na příliš dlouhou dobu.

Šílenec se na něj znovu vrhl. Uprostřed skoku ho ale přímo do obličeje zasáhl úder lopatou. Muž se zhroutil k zemi a popraskaná maska z kostí odhalila lidskou tvář.

Jakmile však muž dopadl na zem, s nadpřirozenou rychlostí se odkulil stranou a zmizel ve tmě.

Mutt se připojil k profesorovi. Stáli vedle sebe, dotýkali se rameny a drželi pozvednuté lopaty jako zbraně.

„Páni, on nebyl mrtvý!“ vykřikl na Jonese.

„Oxleyův dopis,“ vydechl profesor. „Zmiňuje se v něm o *živých mrtvých*. Ox nežertoval. On...“ *Pink, pink...*

Na dřevěné násadě profesorovy lopaty se objevily dvě šipky z foukačky, s rozechvělými pírky. Profesor padl k zemi. Mutt se pohnul příliš pomalu.

Přes Jonese na něj skočily dva stíny a zasáhly ho přímo do hrudi. Zapotácel se a padl na záda – rovnou do otevřeného hrobu.

Ocitl se na hromadě udusané hlíny a dopadem si vyrazil dech. Zatímco se pokoušel nadechnout, na okraji hrobu se objevil jeden z těch kostlivých stínů s namířenou foukačkou.

Nebylo kam uniknout.

Mutt hmátl do kapsy a vytrhl nůž. Palcem ho otevřel a hodil jej po nepříteli. Nocí se zaleskla stříbrná čepel a ostří poranilo muže na předloktí. Stačilo to k tomu, aby šipka minula cíl.

Foukačka vypadla válečníkovi z prstů, ale jeho společník ji ihned zvedl, přiložil si ji ke rtům a opět zamířil na Muttu.

Který už neměl žádnou další zbraň.

Zamrkal a věděl, co přijde.

Mýlil se.

Ze strany se vynořila ruka, která popadla foukačku a strhla ji od mladíka. Profesor se naklonil, přiložil si opačný konec zbraně k ústům a mocně foukl.

Válečník zalapal po dechu a zhroutil se dozadu. Foukačka mu vypadla z prstů, Jednou rukou si sevřel hrdlo a druhou si sáhl do pusy. Otrávená šipka ale pronikla hluboko. V dalším okamžiku znehybněl. Byl mrtvý.

Na opačné straně hrobu vyskočil první válečník s krvácející paží. V prstech svíral Muttovo vystřelovací ostří a napřahoval se, aby mrštil nůž po původním majiteli.

PRÁSK!

Mutt sebou trhl.

Kolem válečnickova zápěstí se ovinul Jonesův bič. Profesor škubl bičem a nůž vyklouzl z útočnickova sevření. Vyletěl vysoko do vzduchu a řítil se dolů – přímo na Muttu.

Mladík se na poslední chvíli odsunul kousek dozadu a roztáhl nohy. Ostří se zabodlo do půdy mezi jeho stehny.

To bylo těsné... až moc.

„Promiň, chlapče,“ zavolal na něj profesor, ale momentálně čelil jinému problému.

Válečník vysmekl zápěstí z biče a chystal se vrhnout na Jonese.

Profesor pozvedl druhou paži a odkryl černou pistoli. Hlasitě ji natáhl a namířil na bojovníkovu kostlivou hrud'.

Muž se podíval na zbraň, na Jonese a na jeho bič – a v další chvíli se obrátil na útěk. Mutt zvedl vystřelovací nůž a stoupl si. Viděl, jak odtud prchají další stíny.

Chytré stíny.

Nad hlavou se jim zaklikatil blesk, který osvětlil profesora, jak stojí s bičem v jedné a s pistolí v druhé ruce. „Vy že jste učitel?“ zeptal se Mutt.

Indy se k němu sklonil a podal mu ruku, aby mu pomohl vylézt z otevřeného hrobu. „Na částečný úvazek.“

Indy zasunul pistoli do pouzdra a vytáhl Mutta z hrobu. Mladík otřel do džínů krev z nože. Indy si všiml, že přitom zbledl v obličeji. Dospívání je těžké období.

„Já... ještě nikdy jsem ho nepoužil,“ vykoktal Mutt a zíral na ostří. „Jenom jako otvírák na láhve.“

Indy ho poklepal po rameni. „Vedl sis dobře, chlapče.“

Přistoupil k otrávenému bojovníkovi, opřel ho o hrob a půjčil si klobouk a pončo od jiného kostlivce. Zabalil mrtvolu do látky a nasadil jí na hlavu klobouk.

„To by mu mělo pár set let vydržet.“

Mutt stál opodál s pažemi založenými na prsou a prohlížel si mrtvé tělo. Indy odhadoval, že jde o první mrtvolu, jakou ten mladík kdy viděl. To mu musel přiznat: neodvrátil se.

„Co to bylo zač?“ zeptal se nakonec Mutt.

„Nazcové. Nebo možná jejich potomci.“

Indy si nechával projít hlavou důsledky této možnosti. Kmen Nazca přišel do oblasti kolem roku 1000 př. n. 1. Prospívali tu patnáct století, vyvinuli různé zemědělské postupy a postavili složitý systém zavlažování. Jednalo se o vynikající zhotovitele keramiky a tkaných látek. Pak je vyhladili Španělé. Co tu tedy dělal nějaký tajný kmen?

Indy se ohlédl přes hřbitov.

„Ať už šlo o kohokoliv,“ řekl pomalu, „nelíbilo se jim, že sem strkáme nos. Což mě vede k otázce, co tady vlastně hlídají.“

Indyho pozornost přilákalo něco nalevo od nich. Kamenná stěna nedaleko konce hřbitova, na které bylo cosi zvláštního. Odvedl k ní Mutta. Povrch zdi narušovalo velké množství výklenků plných kostí a lebek – většinou pokrytých pavučinami.

Dotkl se jedné sítě prstem. „*Lasiodorides striatus*,“ zamumlal. Mutt se naklonil blíž. „Co to je?“ Indy se narovnal. „Místní druh sklípkan.“ Mutt se pořád tvářil zmateně.

Indy se přesunul podél stěny o kousek dál. „Obří tarantule.“

„Jak moc obří?“ Mladík se ohlédl přes rameno.

„Pojď se na něco podívat,“ zavolal ho profesor. Přejel prsty po povrchu kamenné stěny. „To zdívo pochází ze dvou různých období. Jedna zřícenina tu stojí na druhé. Takhle si počínají všechny civilizace: přistavují na starších vrstvách.“

Indy pokračoval podél zdi, až narazil na šlápoty v písku: jedna řada vedla ke stěně, další od ní.

Prohledal tento úsek pozorněji, s nosem jen dva centimetry od kamenů. Zkoumal každý výklenek a opatrně odhrnoval pavučiny.

„Dávejte pozor na ty tarantule,“ varoval ho Mutt.

Indy ho neposlouchal. Objevil jen další lidské kosti. Přešel k lebce v dalším výklenku ve starším oddílu stěny. Když chtěl odstranit pavučiny, aby lépe viděl, síť mu uhnula pod prsty – vzápětí se znovu vrátila.

Jako kdyby lebka dýchala.

„Průvan,“ zabručel.

„Cože?“

„Známka podzemní chodby nebo jeskyně.“

Vytáhl lebku za oční důlky z výklenku. Po temeni jí přeběhla velká tarantule. Mutt zalpal po dechu, ale Indy pavouka ignoroval. Tarantule odběhla ke zdi a zmizela v sousedním výklenku.

Po odstranění lebky Indy sáhl na zadní stranu vyhloubeného prostoru. Prsty nahmatl smyčku provazu. Zatáhl za ni a část stěny se se skřípěním kamenů o kameny otevřela.

Do inkoustové tmy se nořila nízká chodba.

Mutt se shýbl vedle Indyho a opřel se dlaní o sloupek tajných dveří. Indy mu naznačil, aby ruku zase stáhl. „Být tebou, nedotýkal bych se...“ Příliš pozdě.

Na Muttovu paži vyběhl tucet černých štírů. „ÁÁÁÁ!“

Mladík uskočil a zatřepal paží. Štíři opadali na zem a rozutekli se.

„Uklidni se,“ řekl Indy. „Jsou to jenom štíři.“

Mutt náhle vykřikl a pleskl se do předloktí. „Jeden... jeden z nich mě štípнул.“ Zadíval se na Indyho vykulenýma očima. „Já zemřu?“

„Chlapče, všichni zemřeme. Takový je život.“ Jonesova odpověď Muttu ani v nejmenším neuklidnila. Indy si povzdychl. „Poslechni, jak velký byl ten štír?“

„OBROVSKÝ?“

„To je dobře.“

„Dobře?!“

„U štírů platí, že čím větší, tím líp.“ Indy se otočil zpátky k chodbě. Ještě ho ale něco napadlo a dodal k Muttovi: „Kdyby tě ale bodl malý, chlapče, nenechávej si to pro sebe, ano?“

Po této moudré radě zvedl lampu a vplazil se do tunelu.

Mutt sledoval, jak Jones mizí v chodbě. Ohlédl se za sebe k tmavému hřbitovu. Z nebe dopadly na zem první kapky. Další záblesk osvětlil všechna stinná místa. Mutt měl pocit, že na něj všechny kostry a otevřené hroby zírají a zlobí se na něj, protože vyrušil jejich klid. Otřásl se.

Hřbitov, nebo štíři?

Když se hřbitov znovu ponořil do tmy, Mutt rychle dospěl k rozhodnutí.

Vytáhl z kapsy vystřelovací nůž, otevřel ho a vydal se za profesorem.

Když se sklonil do ústí tunelu, spatřil, že Jones už je kus cesty od něj. Spustil se na všechny čtyři a pospíchal za ním. Tunel páchl vlhkou plísní. Na zátylku ho šimraly pavučiny. Přes ruce mu přebíhali mravenci a švábi. Konečně Jonese dohonil. Zaplavila ho úleva – dokud se mu pod koleny nepropadla podlaha.

Spodní polovinou těla se propadl do jámy. Zoufale se snažil zachytit rukama po stranách prašné, kamenité podlahy, ale otvor se rozšiřoval a on klouzal stále hlouběji a hlouběji.

Jones ho chytil za límec bundy a vytáhl ho k sobě. Mutt se ocitl na pevnějším úseku tunelu, ležel na zemi a lupal po dechu.

„Jsme na skalním převisu. Celá skála pod námi je poškozená erozí. Buď opatrný.“

Jones se opět vydal na cestu a rychle zmizel za rohem chodby. Světlo si odnesl s sebou. Mutt konečně popadl dech a zavolal za profesorem. „Díky za radu!“

Neměl na vybranou – musel pokračovat za ním. Lampa byla to jediné, co drželo na uzdě štíry a taky Muttův strach. Škrábal se za profesorem a svářila se v něm touha zůstat u něj co nejbližší s obavami z vratké půdy pod nohama. Každý úsek podlahy nejprve opatrně vyzkoušel.

Když dospěl k záhybu chodby, vzhlédl, aby zjistil, jak daleko se mezitím profesor dostal – a přímo do obličeje se mu šklebily tři kostlivé postavy.

Než se dokázal zarazit, ze rtů se mu vydralo zaječení.

Kostry se krčily ve výklencích a ruce i nohy měly přivázané k hrudi. Mrtvé oční jamky hleděly přímo na něj. Ústa měly otevřená v bezhleských výkřicích.

Profesor na něj zavolal: „Snaž se být trochu tišší, chlapče, ano?“

Mutt se silou vůle trochu uklidnil. „Jejich lebky, člověče! Viděl jste jejich lebky?“

Jones se neochotně vrátil. Pozvedl lucernu, aby osvětlil jednu z koster s podivně zdeformovanou lebkou. Natáhl ruku a jemně ji otočil. Zadní stěna mozkovny byla vejčité protažená.

„Jako Oxleyovy kresby na stěnách sanatoria,“ poznamenal. „Blížíme se k cíli,“

Vyrazil kupředu. Mutt se mu držel těsně za patami. „Kdo nebo co to je?“

„Lidé,“ odpověděl Jones. „S největší pravděpodobností členové královské linie kmene Nazca.“

Mutt si vybavil Jonesovo vyprávění o tom, jak místní kmeny svazovaly lebky královských potomků. Aby napodobily bohy.

„Třeba ti kostliví bojovníci venku hlídají právě tohle,“ napadlo Muttu.

„A třeba ještě něco jiného,“ odušil Jones tajemně. „Pojďme se podívat.“

Profesor se náhle ocitl v otevřeném prostoru. Strop tu byl tak vysoký, že mu dovoloval stát vzpřímeně. Místnost měla velikost garáže na dva vozy. Byl tu sušší a těžší vzduch, ne tak plesnivý, a vznášelo se v něm podivné očekávání.

Mutt se připojil k Jonesovi. Chystal se vykročit kupředu, ale profesor ho zarazil.

„Ničeho se nedotýkej.“

Mutt si vzpomněl na štíry a poslechl.

„To je neuvěřitelné“ zašeptal Jones tiše.

Zvedl lampu a osvětlil dvoje šlépěje napříč prašnou podlahou.

„Byl tu ještě někdo. Nedávno.“ Shýbl se ke stopám. Jednalo se o dvě kompletní sady. „Dva lidé.“

Mutt si klekl a přeměřil dlaní oboje otisky. „Stejná velikost.“ Vzhlédl k Jonesovi. „Mohla to být jedna osoba, která sem přišla dvakrát.“

„To není špatná úvaha, chlapče.“

Profesor pozvedl lucernu ještě výš a rozhlédl se. Mutt rozeznával v zadní stěně další výklenky s kostrami zhruba o stejné velikosti jako ti členové královské rodiny v chodbě. Zdejší postavy byly ale mnohem nezřetelnější a pokrýval je prach s pískem.

„Drž se mě,“ varoval ho Jones a vydal se přes místnost. „Našlapuj tam, kam šlapu já.“

Mutt si všiml, že profesor opatrně klade nohy do stop jejich předchůdce, a napodobil ho. Jeden za druhým přešli podlahu a bezpečně dospěli k protější stěně.

Mutt si stoupl vedle profesora a prohlížel si nejbližší výklenek. Rozhodně to vypadalo, že je v něm nějaké tělo, ale dalo se těžko rozeznat, protože bylo zahaleno v jakémsi zámotku. Pod vrstvou prachu si Mutt všiml stříbrného záblesku. Ve vzduchu visela zvláštní elektrizující síla, kterou cítil na jazyku. Zvědavě přikročil blíž, ale Jones mu položil ruku na rameno.

Profesor spočítal výklenky a ukazoval přitom lampou na každý z nich. „...pět... šest... sedm.“ Postavil lucernu na podlahu. „Určitě jde o Orellana a jeho muže.“

„To se dá zjistit jediným způsobem,“ řekl Mutt.

Indy se přiblížil k vedlejšímu výklenku. Opatrně se prsty dotkl pohřebního rubáše. Zatřásl jím. Písek opadal a odhalil čisté stříbro. Jednoznačně se nejednalo o látku, ale o kov také ne. Indy ten materiál poznal: byl stejný jako obaly kolem těch mumifikovaných ostatků v rakvi, kterou ukradli Rusové z Hangáru 51. Co je ale schované tady?

Indy odhrnul jednu vrstvu, jen aby pod ní našel další.

„Jako když se rozbaluje vánoční dárek,“ zamručel Mutt dychtivě.

Indy odstranil další vrstvu a poté ještě jednu. Uvědomil si, že v očekávání zadržuje dech. Všechny chloupky na pažích se mu zježily, nikoliv strachem, ale kvůli jakési podivné energii, která sálala z obalů.

Konečně se Indy dostal k centru zámotku. Spatřil, co zakrývaly vrstvy pohřebního materiálu, a ustoupil. Vskutku se jednalo o tělo, ale o tělo dokonale zachované. Postava vypadala, jako kdyby právě usnula. Seděl tu muž se zkříženými pažemi a s nohama přitaženými k hrudi. Hlavu měl skloněnou ke straně a zavřené oči, jako kdyby dřímал. Jeho pokožka se na pohled zdála měkká a mužův plnovous působil čerstvým dojmem. Dokonce i nabíraná látka kolem krku byla sice obnošená, ale zřejmě ji nijak nepostihl rozklad.

Indy přešel prstem po hrudním plátu zbroje ozdobeného španělským křížem. Tělo mělo kromě toho u sebe i pochvu na meč a vysokou, kuželovitou helmu.

„Konquistadoři,“ zašeptal Indy. „Tak to jsou opravdu oni.“

Mutt se naklonil blíž. „Vypadají, jako kdyby zemřeli včera.“

„Ve skutečnosti jsou ale mrtví několik staletí.“ Indy se dotkl stříbrného obalu a znovu vnímal jakousi podivnou energii. „Určitě je nějak uchránil tenhle materiál.“

Všiml si, že postava konquistadora svírá zlatou dýku s rukojetí vykládanou rubíny a smaragdy. Velice opatrně ji osvobodil z mužových suchých prstů. Otočil ji v ruce a přistoupil s ní ke světlu, aby si ji obdivně prohlédl. Spatřil na ní jemně vyvedený španělský nápis, snad majitelovo jméno. Zauvažoval o mrtvém muži. Kdo to byl? Jaký život vedl? Jak se dostal do téhle hrobky?

Indy spustil ruku s dýkou a začal předmět ukládat do vaku. Mutt si odkašlal. „Já myslel, že nejsme vylupovači hrobů.“ Indy si uvědomil, co se chystal udělat: stál v dávné hrobce a třímал zlatý předmět mrtvého muže. „Chtěl jsem ji dát zpátky.“

„Jasně.“

Indy se otočil zpátky ke Španělovi. Mrtvola se ale mezitím rozpadla – všechno organické, dokonce i šaty, se změnilo během deseti vteřin v prach. Zbývaly jen kosti.

„Fuj,“ ušklíbl se Mutt.

Indy si klekl a zvedl jednu vrstvu kovové látky. „Takový materiál už jsem viděl,“ zamumlal. „Před deseti lety na místě jedné havárie.“ *A pak znovu před pár týdny v Nevadě.*

Popadl kousek hmoty a zmuchlal ji do koule. Pak ji hodil na zem. Fólie se sama od sebe narovнала a zaujala původní tvar.

„Páni!“ Mutt se o krok přiblížil. Ukázal na materiál vystřelovacím nožem, ale ten se mu vysmekl z prstů a přilnul k obalu. „Ještě jednou páni!“

„Ať už jde o cokoliv, je to vysoce zmagnetizované.“

„Myslíte?“ Vyžadovalo to nemalé úsilí, ale Mutt nakonec svůj nůž osvobodil a pro jistotu si ho zastrčil do boty.

„Nevím, odkud conquistadoři tu lebku ukradli, ale tyhle obaly si museli vzít ze stejného místa.“

„A nevzali si jenom je,“ podotkl Mutt a ukázal k nohám kostry.

Na zemi stála otevřená truhlička přetékaající drahokamy a zlatými mincemi. Indy si klekl na jedno koleno a nabral si do hrsti několik zlatých plíšků. Zdálo se, že tu jsou mince z celého světa. Na jedné si všiml Athéniny bysty, na další korintské helmy a na třetí Horova oka.

„Řecké, makedonské, egyptské,“ zamumlal. „Co tady všechny dělají? Z tolika období? Z tolika koutů světa?“

„Ty taky ukradli v Akatoru?“ zeptal se Mutt.

Indy se narovnal. „Nevím.“

Přešel k dalšímu výklenku a rychle rozbalil další postavu. Objevil totéž: dokonale uchované tělo španělského dobyvatele z doby před několika stoletími, které se při styku se vzduchem okamžitě rozložilo na prach.

Mutt se přesunul o několik výklenků dál a zavolal: „Tuhle už někdo otevřel!“

Indy se k němu připojil. „Co jsem říkal o tom, že se mě máš držet?“

„Nebojte se, člověče,“ Mutt ukázal na podlahu. „Sledoval jsem ty stopy jako vy.“

Indy se zamračil. „Aspoň se učíš...“

Obrátil pozornost k Muttovu objevu. Mladík měl pravdu. Tuto mumii už někdo rozbalil. Odhrnul uvolněné vrstvy obalového materiálu a podíval se na kostlivou postavu v plné zbroji – s hrudním plátem, helmou a dokonce i posmrtnou maskou. Tato zbroj ovšem byla vytepána z ryzího zlata.

„To je samotný Orellana.“

„Jak to víte?“ zajímal se Mutt.

„Kvůli tomu zlatu. Orellanovi přezdívali *Zlatý muž*. Měl všechno ze zlata, dokonce i...“ Indy se zarazil a na čele mu naskákaly podélné rýhy. „Co se děje?“

„Něco tu neseď.“ Indy ukázal na zlatou masku. „Ty Španělé nenosili.“ Natáhl se k ní a přejel po jejích okrajích prsty. „Opatrně,“ varoval ho Mutt.

Indy se na něj ohlédl a věnoval mu pohled, který říkal: *Vím, co dělám*. Pak sevřel prsty kolem masky a pomalu ji mrtvému stáhl. Pod ní se skrývala Orellanova lebka, znehynbřená v hrůzyplném smrtelném výkřiku. I když na kostech nezůstaly žádné tkáně, vyzařoval z ní děs a bolest. Na celém výrazu bylo cosi hluboce znepokojivého.

„Nasad'te ji zpátky, nasad'te ji zpátky,“ naléhal Mutt.

Indy ho zamýšlel poslechnout – než si povšiml jasného odlesku, který odrážel světlo lampy. Vycházel zpoza Orellanovy lebky a rámoval ji jakousi svatozáří.

Indy se přikrčil a popadl tělo za zlatá ramena. Naklonil hlavu a ramena kupředu a podal je Muttovi. „Tumáš. Podrž to.“

Mutt se zhnuseným výrazem poslechl. Nos měl těsně u Orellanovy mrtvoly.

Ve výklenku za tělem, který připomínal ony niky ve hřbitovní stěně, spočívala velká lebka, dvakrát větší než lebka obyčejného člověka. A na rozdíl od běžných lebek byla vytvarována z čirého, jasně modrého křišťálu, který zachycoval veškeré světlo petrolejové lampy a odrážel je nazpět tisíckrát bohatší a barevnější.

Indy pro ni sáhl, ale zaváhal. Vzpomněl si na všechny historky, které Oxley o těchto podivných lebkách vyprávěl – o smrtících prokletích a paranormálních silách. Zaplašil pověřivé obavy a prohlédl si lebku pozorněji. Vypadala jako vyřezaná z jediného kusu čirého křišťálu a byla dokonale průhledná, ovšem zároveň mnohohvrstevná.

Opatrnost byla konečně přemožena zvědavostí. Indy se dotkl prsty naleštěného povrchu lebky a světlo nepatrně pohaslo. Indy ji opatrně vyzvedl z výklenku.

Mutt vrátil Orellanovo tělo na původní místo a znechuceně se otřásl.

Indy přidržel lucernu přímo před lebkou. Jasně světlo procházelo povrchovými ploškami křišťálu a soustředilo se do velikých očí, z nichž vyzařovalo ven jako laserové paprsky, z pohledu do těch očí ho rozbolela hlava, jako kdyby se díval během částečného zatmění do slunce. Obrátil křišťálovou lebku v prstech a zjistil, že má vejcovitě protaženou mozkovnu jako ta těla venku.

„Žádné stopy po opracování nástroji,“ zahučel si pro sebe. „Žádné známky vyřezávání. Neuvěřitelné.“

Přiblížil si předmět k očím. Co to je...?

Zdálo se, že se hluboko uvnitř mozkovny nachází druhý krystal opálové barvy, zakotvený v mozkové dutině a mihotající se duhovými odstíny – téměř jako povrch nějaké tekutiny.

Indy otáčel lebku v ruce a zkoumal ji ze všech stran.

„Jednotlivý kus křišťálu, vyřezaný proti ose krystalizace. To není možné, ani s dnešními technologiemi. Ten kámen se měl rozpadnout.“

Mutt se k němu přidal a prohlížel si lebku s ním. „Myslíte, že je to ta z Akatoru?“

„Možná. Konquistadoři určitě spolu s ní uloupili i zbytek těchto věcí a zamířili k lodím na pobřeží. Došli až sem, než zemřeli nebo byli zabiti. Místní lidé je pak určitě zahalili do ukradených obalů a pohřbili je.“

Indy konečně lebku položil a obrátil svou pozornost k zaprášené podlaze s lidskými šlápotami. Přiklekl k nim a ukázal na ně.

„Potom o pár set let později lebku nachází Oxley a bere ji pryč... možná do Akatoru, který třeba taky objevil –, ale pak ji zase vrací sem.“

Mutt se ošil. „*Vrat' se! jako to napsal na zeď.*“

„To nedává smysl,“ bručel Indy. „Ukryl tu lebku přesně na místo, kde ji předtím objevil. Proč?“

Mutt ho náhle chytil za paži. „*P-podívejte!*“

Indy se otočil a spatřil, jak se Orellanova kostlivá paže zvedá a natahuje po lebce. Zaplavila ho vlna pověřivého strachu, ale silou vůle se uklidnil. Pomalu lebku zvedl a zase ji spustil. Paže sledovala její pohyb.

Ach...

„On žije, člověče!“ vydechl Mutt a mimoděk ustupoval. „Dejte mu tu lebku zpátky!“

Indy se natáhl a poklepal na zlatou zbroj dosud připojenou ke kostlivé paži. Nechyběl chránič lokte ani horní paže. Ukázal na všechny pozlacené pláty a přezky.

„To je jenom kov zbroje,“ vysvětlil. „Ta lebka ho přitahuje.“

„Křišťál není magnet, člověče.“

„Zlato taky ne,“ připustil Indy. Zachmuřeně si prohlížel lebku a znovu si ji přiblížil k nosu. *Co je to zač?*

Přistihl se, že se opět dívá do těch očí. I když ho stále bolela hlava, neuhýbal pohledem. Chtěl znát odpovědi na všechny otázky. Chtěl se dopídit jejích tajemství. Světlo vyzařovalo z očí lebky přímo na něj. Indy měl pocit, jako kdyby mu někdo propátrával reflektorem hlubiny mysli. V oné záři cítil ale ještě něco dalšího..., něco... něco, co měl takřka na dosah.

„*Hele...*“, ozval se za ním Mutt.

Indy ho sotva slyšel. Znělo to, jako kdyby na něj mladík volal ze dna studny.

„...*něco se dě...*“

Už je blízko... tak blízko. Stačí už jen okamžik.

„...*je, člověče. Země se chvěje. Musíme...*“

Do Indyho mozku se propaloval oheň. Už to skoro má...

„...*odtud sakra vypadnout! HNED?*“

Mutt popadl profesora za loket a strhl mu paži. Lebka vypadla z Jonesových prstů a přistála do hromádky měkkého písku. Prázdné oční důlky zářily směrem ke stropu. Jones se k němu prudce otočil. „Co si myslíš, že...“

Mutt před ním ustoupil. Profesorovy oči v temnotě žhnuly vlastním vnitřním plamenem. Mutt vyděšeně vrazil do Orellanova těla.

Jones zamrkal a přitiskl si konečky prstů k čelu, jako kdyby se snažil zahnat silnou bolest hlavy. Světlo v jeho očích pohaslo. Rozhlédl se a překvapeně povytáhl obočí. „Země... země se chvěje!“

„Človče, a co myslíte, že jsem se vám snažil říct?“

Na podlaze vibroval písek. Drobné kaménky poskakovaly a větší oblázky rachotily jeden o druhý. Kostí mrtvých chřestily, jako kdyby se bály.

Jones se obrátil k východu a ukázal paží. „Ven! Rychle!“

Mutt poslušně vykročil – ale podlaha se pod ním propadla a jeho nohy pohltila rozšiřující se puklina. S pronikavým zaječením sklouzl dolů spolu s kaskádou písku a kamenů. Zběsile hrabal rukama po nějaké opoře. Nahmatal cosi pevného a chytil se toho.

Jeho tělo se ale stále řítilo dolů. Byl oslepený a přidušený hlinou i pískem. Kašlal a plival. Vtom se jeho pád zarazil. S trhnutím znehybněl, visel za jednu ruku a pevně svíral prsty to, čeho se zachytil. Kolem něj proletěla poslední lavina oblázků a písku.

Mutt shlédl dolů – a zalapal po dechu.

Houpal se více než sto metrů nad povrchem pouště. Blesk znovu osvětlil linie na planině Nazca: pavouka, opici i ještěrku. Mutt od tohoto výjevu odtrhl oči a zhlédl.

Pohled mu oplácela rozšklebená lebka. Orellano. Mutt se chytil conquistadorova kotníku – nebo spíše spodního okraje jeho zbroje. Světlo petrolejové lampy ozařovalo Jonese, který pevně svíral zlaté pláty kostlivcových paží. Profesor očividně chytil Španělovu mrtvolu, když ji s sebou Mutt strhával do propasti.

Mutt se pokusil vytáhnout vzhůru.

Ze zbroje se uvolnily kousky Orellanovy kostry a řítily se dolů k poušti: stehenní kost, kotníky, žebra. Zbroj se vyprazdňovala. „Přestaň se tak cukat!“ vykřikl na něj Jones.

Muttova váha a zmítání rozšiřovaly otvor v podlaze pohřební místnosti. Padal kolem něj písek, kameny a další kosti. Zvedl hlavu. Celý skalní výběžek pukal a drolil se. K zemi se řítily velké kusy a po dopadu se tříštily.

Mutt se zoufale zahleděl profesorovi do očí. Srdce mu divoce bušilo.

„Zůstaň v klidu, chlapče. Vytáhnu tě nahoru!“

Zůstaň v klidu?

Odlomila se další část podlahy a kolem Muttovy proleťla sprška kamenů. Mutt si v ní všiml jakéhosi jasného záblesku, odrážejícího se ve světle lucerny. *Ta lebka...*

Mutt švihl nohama, zhoupl se a natáhl volnou ruku. Narážely do něj kameny, ale podařilo se mu nahmátnout padající lebku. Přitáhl ji k sobě a přitiskl si ji k hrudi jako fotbalový míč.

„Čemu jsi nerozuměl, když jsem ti říkal, aby ses přestal cukat?“ zavolal na něj Jones.

Mutt mu ukázal kříšťálovou lebku. „Říkal jsem si, že byste tohle chtěl zachránit!“ To Jonese umlčelo.

Profesor postupně vytahoval jeden kus zlacené zbroje po druhé a s nimi zvedal i Mutta. Dolů se sypaly další části kostry, ale zbroj vydržela. Konečně profesor s posledním heknutím vtáhl Mutta do pohřební komnaty. Kříšťálová lebka se vykutálela z mladíkova sevření. Udýchaný a zpocený, profesor ji popadl a schoval ji do vaku. Ukázal k východu.

„Jdeme! Rychle!“

Vyhrabali se na nohy. Jones se ponořil do nízkého tunelu jako první. Plazil se rychle chodbou, jako kdyby to dělal už mockrát. Mutt se neohrabane pustil za ním. Ucítil silný ořes a vzápětí se za ním ozvalo hromové zaburácení. Otočil se právě včas, aby spatřil, jak se celá pohřební místnost odlupuje od útesu a řítí se k zemi.

„Přestaň civět a pohni se, chlapče!“ zavolal na něj Jones.

Mutt pokračoval chodbou, jak dokázal nejrychleji. Těsně za nimi se odlamovaly další a další úseky výběžku. Mutt spěchal za profesorem, který ho pobízel ke stále větší rychlosti. Vzhledem k tomu, co se mu dělo za patami, Mutt žádné pobízení nepotřeboval.

Konečně dospěli ke konci tunelu a horečně se zhroutili pod zamračenou oblohou.

Profesor pomohl Muttovi vstát. Odpotáceli se o několik kroků od okraje útesu na pevnou zem. Výběžek se za nimi ustálil, i když se z něj nadále sypalo trochu písku a kamínků. Na východě konečně začalo svítat a černá obloha získávala růžovooranžový nádech.

„Dokázali jsme to,“ vydechl Mutt.

„Ano, dokázali,“ promluvil někdo.

Oba se otočili. Zpoza rohu drolící se hrobky se vynořily tři postavy. Dvě v uniformách a s puškami. Zase Rusové. Muž uprostřed měl na sobě khaki oblek a panamský klobouk se širokou krempou. Přivítal profesora vlídným úsměvem.

„Zdravím tě, Indy.“

„Macu...“

Indy neměl být překvapený, ale stejně ho přítomnost bývalého přítele udivila. Než mohli říct cokoliv dalšího, zaslechl Indy křupání oblázků pod těžkými botami. Otočil se po zvuku a spatřil, jak k Muttovi přistupuje plukovník Dovčenko a zasazuje mu obuškem ránu do týla. Mutt se skácel k zemi. „Ty parchante,“ zavrčel Indy.

Dovčenko ho s úšklebkem skopl k zemi a ohnal se po něm obuškem. Indymu před očima naskákaly hvězdičky. Padl na písčitou hlínu. Přitom se mu z vaku vykutálela kříšťálová lebka a zastavila se před ním tak, že si hleděli z očí do očí.

Dopadl na něj stín.

Dovčenko.

Rus zvedl náhrobní kámen a napřáhl se s ním nad Indyho hlavou. „Ne!“ vykřikl Mac. „Říkala, že ho chce živého!“ Dovčenko se na Indyho usmál a udeřil.

Indy sebou trhl, ale balvan narazil do země vedle jeho hlavy. Dovčenko odkráčel a bručel si přitom něco rusky. Indy mu nerozuměl, ale znělo to jako něco mezi výhrůžkou a příslibem.

Uvědomil si, že se opět soustředí na křišťálovou lebku. Vycházelo za ní slunce a prozařovalo ji prvními paprsky nového dne. Její oči se vpíjely do jeho. Indy viděl, jak se hluboko v nitru lebky něco hýbá... a natahuje se to po něm.

Otevřel oči ještě víc.

Vyplnil ho oheň.

Pak se k němu přiblížila něčí ruka. Zahlédl injekční stříkačku a ucítil štípnutí do krku. Ruka stlačila píst a Indymu se myslí rozlila temnota, která uhasila i plameny z lebky.

Napadla ho poslední myšlenka.

Už zase...

4. část

OHNIVÉ OČI

Iquitos, Peru

Vzbudilo ho zavřeštění opice.

Postupně se mu vracely pocity: bolest v ramenou, pach vlhké hlíny a vůně skořice, nepříjemný povlak na jazyku, bzučení komára, vlhkost vzduchu. Rozmazané zorné pole se pomalu usazovalo a opět rozostřovalo. Vojenské lůžko. Stanová tyč. Zavěšená svítidla.

Vnímal, jak mu někdo zvedá hlavu za vlasy. V hrdle ucítil palčivý oheň. Snažil se vymanit ze sevření, ale hlavu měl těžkou jako dělovou kouli. Zhlédl láhev s nápisem tištěným azbukou. Vodka. *Levná vodka*. Oheň dospěl do žaludku a roztekl se ke končetinám.

Znovu se pokusil pohnout a uvědomil si, že sedí přivázaný v křesle. Zatahal za provazy, které se mu zadíraly do zápěstí. Kolik uběhlo dní? Matně si vzpomínal na parní lokomotivu s nákladem, míhající se prales, cestu po řece.

Kde je?

Zvedl hlavu. Seděl v jednoduše zařízeném vojenském stanu čtvercového půdorysu a se stěnami zelenomodrého maskovacího vzoru. Ze všeho kolem čísel příslušnost k armádě. Za síťovinou okénka panovala tma. Je noc. Někde vlevo praskal oheň a ozařoval stěnu stanu, na kterou se promítaly pohybující se stíny. Slyšel zvuky zpěvu a pitky. Podle poskakování a víření stíny dokonce tancovaly. Nespoutané písně odhalovaly národnost oslavujících.

Rusové.

Objevila se před ním jakási postava. V jedné ruce držela židli a v druhé vodku. Oblečená do obleku barvy khaki, s holou hlavou a brunátným obličejem. Muž položil židli a sedl si na ni. Vodka si postavil na koleno, uhladil si knír a zamyšleně se zahleděl na zajatce.

„Mac...,“ procedil Indy zachmuřeně mezi zuby. Vybavil si, jak ho bývalý přítel přepadl na hřbitově Chauchilla. Probodával toho zrádce pohledem.

„Měl jsi štěstí, že jsem se tam objevil, Indy. Dovčenko ti chtěl rozdrtit hlavu. To je potřetí, co jsem ti zachránil život.“

„Rozvaž mě a já ti poděkuju.“

Mac se opřel a zhoupal se na židli. Přihnul si z láhve a povzdychl si. Zvedl jeden prst. „Proberme si to. Poprvé ti mířili do týla lugerem. Tak jsme se vlastně poprvé potkali, není-liž pravda?“

„Měl jsem situaci pod kontrolou.“

Mac vztyčil druhý prst. „Pak tu máme tu záležitost v Djakartě. Pamatuješ se na ty šipky zapomnění, které jsem ti vytáhl z krku?“

„Šipky zapomnění?“ Indy nakrabil čelo.

„Vidíš? Nevzpomínáš si!“ Mac zavrtěl hlavou. „Možná je to lepší. Věř mi, že jsi mým dlužníkem. Velkým dlužníkem!“

Indy se předklonil, jak mu to jen provazy dovolovaly. Tvář mu ztvrdla. „Když se z tebe po válce stal zrádce, kolik jmen jsi udal rudým? Kolik slušných lidí kvůli tobě zemřelo? Co dlužíš jim?“

Mac si vzdychl. „Mám dojem, že ti uniká celkový obraz, kamaráde.“

„Tyhle provazy nakonec odpadnou, soudruhu. A pak ti zlomím nos.“

„Soudruhu? Ty si opravdu myslíš, že mi záleží na vlajkách? Na uniformách? Na linkách na mapě? To všechno podléhá změně.“

„Jenom peníze ne.“

„Ba ne, Indy, i peníze. Ovšem *zlato*, to je tu napořád.“ Mac se nervózně ohlédl po kotoučovém magnetofonu. Kotouče se pomalu otáčely a zaznamenávaly každé pronesené slovo. Ztišil hlas a promluvil spiklenecky.

„A nejen zlato. Obrovské hromady zlata. Zapomeň na to, čím mi platí Rusové. To není nic ve srovnání s tím, co čeká v Akatoru. Znáš přece mýty. Celé město ze zlata. Po tom právě šli ti zatracení španělští dobyvatelé, u sta hromů. Budeme bohatší než Howard Hughes.“

Indy se usklíbl. „Krvavé peníze. Každický cent.“

Mac se naklonil ještě blíž. Teď už vyloženě šeptal. „Potřebuju, abys pochopil můj úhel pohledu, Indy. Zamysli se a vyber si dobře. Nezapomeň, stejně jako v...“

Za Indyho zády se rozhrnula stanová plachta a lampa zablikala. Dusné ovzduší stanu rozčeřil noční vánek. Někdo vstoupil.

Mac se naklonil Indymu k uchu. „...*jako v Berlíně*. Chápeš?“ Zrádce se napřímil a přivětivě se usmál.

Z pralesa k nim dolehl kašlavý skřek jaguára. *Panthera onca*. Ze závanu čerstvého vzduchu zachytil vůni *Victoria amazonia*, obrovského leknínu kvetoucího v noci. Všiml si třepotavého letu jasně žluté můry s dlouhým ocasem, kterou přilákala záře svítílny. *Argema mittrei*.

Indy na základě rozpoznaných druhů flóry a fauny v duchu odhadoval, kde přesně by mohli být.

Hluboko v peruánském deštném pralesi.

Jestli se nemýlí, dopravili ho někam k řece Ucayali, což znamenalo, že táboří na okraji nejneprobádanější oblasti džungle, kam se dosud odvážilo vkročit jen málo lidí a ještě méně se jich potom vrátilo. Proč tu jsou?

Vánek náhle ustal, jak někdo spustil stanovou plachtu. Tajemný návštěvník vstoupil zprava do Indyho zorného pole. Převlékl se z americké vojenské uniformy do jiné: šedivé, s černými botami a hranatým baretem. Ruská uniforma. Konečně přiznala barvu.

Jednu část původního oblečení si ovšem ponechala: opasek s rapírem, který se jí houpal nízko u pasu.

Irina Spalková.

Mac mírně kývl hlavou. „*Dobroj noci*, paní doktorko,“ řekl. „Přenechávám vám výslech vězně.“

Sotva si ho všimla, když proklouzl kolem ní, ale Indymu neušel Macův ustaraný pohled. Jakmile Brit odešel, Spalková pokročila dopředu s dlaní položenou na jílci rapíru.

„Doktore Jonesi, přežil jste, abyste nám znovu posloužil.“

Indy zachovával kamenný výraz. „Znáte mě. Udělám všechno, abych vám pomohl.“

Přimhouřila oči. „*Nyní se stávám Smrtí, Ničitelem světů*,“ Poznáváte ta slova, *da*? Pronesl je váš vlastní vědec, doktor Oppenheimer... poté, co vyrobil atomovou bombu.“

Indymu se vybavil hříbovitý oblak v nevadské poušti. „Citoval hinduistickou bibli.“

„Jednalo se o jaderné zastrašování. Ale tomu je konec. Nyní budeme mít novou zbraň my – a vy se budete bát.“

„Zbraň? Jakou zbraň?“

„Psychickou zbraň. Vstupujeme do období psychických válek, které uskuteční na tomto světě Stalinův sen.“

Indy se nad jejím blouzněním nasupeně zamračil. „Už chápu, proč Oxley vrátil tu lebku tam, odkud ji vzal. Určitě věděl, že po ní jdete.“

Spalková se usadila na Macovu židli. Zvedla jeho láhev vodky a nalila si skleničku.

„Můžete se mi vysmívat, doktore Jonesi, ale ta lebka není pouhé zpodobnění nějakého boha. Určitě jste to sám postřehl v okamžiku, kdy jste se na ni podíval – tu lebku nevytvořily lidské ruce.“

„A kdo ji tedy podle vás vyrobil?“

Spalková povytáhla obočí, jako kdyby chtěla říct: *Není to snad zjevné?* „No tak, dámo.“

Naklonila se ke straně a sňala přikrývku z vedlejšího lůžka. Byla přehozená přes známou věc: ocelovou rakev z Hangáru 51. Od jejího povrchu se odráželo světlo lucerny.

„Tohle tělo objevila vaše vláda v Novém Mexiku,“ pokračovala Spalková, „ale nebylo první. Už jsme provedli pitvu dvou podobných těl získaných z míst havárií v Sovětském svazu. Možná už jste slyšel o tunguzském výbuchu?“

Indy se narovnal. O tom opravdu slyšel. V roce 1908 se nedaleko sibiřské řeky Tunguzky zřítíl neznámý objekt. Srovnal se zemí na tři tisíce čtverečních kilometrů tajgy a při výbuchu se uvolnila energie tisíce jaderných bomb. Rusové prohlásili, že šlo o dopad meteoritu. Pravda byla očividně někde jinde.

Spalkové neušlo, jak Indy doširoka otevřel oči, a zvlnila koutky úst. „Legendy o Akatoru nelžou, doktore Jonesi. Z popisů v historických textech Mayů a Nazců je zřejmé, že dávní lidé takové město nedokázali ani pochopit, natož postavit. Jednalo se o sídlo vyšších bytostí, které disponovaly technologiemi, jaké nemáme ani dnes..., a také paranormálními schopnostmi, které převyšují vše na této planetě.“

„Určitě žertujete.“

Indy chtěl do svého hlasu vložit víc posměchu, ale usídlilo se v něm semínko obav. Pamatoval si na vlastní zběžnou prohlídku lebky. I po krátké chvilce věděl, že drží v ruce úžasný objekt. Artefakt byl vytvořen kolmo k přirozené ose krystalu, a přesto byl tak dokonale ohlazen, až na dotyk vyvolával dojem vodnatosti. Navíc oplýval precizně provedenými detaily.

Indy si musel přiznat, že tu lebku jistě vytvořil někdo, jehož schopnosti přesahovaly dovednosti moderních lidí.

Spalková si však stále v jeho tváři četla přetrvávající pochybnosti. „Proč tak tvrdohlavě odmítáte uvěřit vlastním očím? Tělo z Nového Mexika nám dalo novou naději. Provedli jsme pitvu.“

Indy se na ni ostře zahleděl. Cože provedli?

Pokračovala: „Na rozdíl od ostatních těl, která jsme našli, měla bytost z Nového Mexika kostru tvořenou čirým křišťálem. Včetně lebky, ačkoliv ta byla mnohem menší než tato. Možná je tělo z Nového Mexika vzdáleným bratrancem větší lebky, kterou jste objevil vy. Možná vyslali ty menší, aby našli Akator. Možná všichni pátráme po stejné věci. Jiné vysvětlení neexistuje.“

Indy zavrtěl hlavou. Do hlasu jí pronikla zarputilost spolu s vášnivým přesvědčením. „Ta lebka byla ukradena z Akatoru v patnáctém století konquistadory. Ten, kdo ji vrátí...“

„...*do městského chrámu, získá vládu nad její mocí,*“ dokončil Indy. „Tuhle pohádku už jsem slyšel taky, dámo. Jenže zapomínáte na jednu maličkost.“

„Na jakou?“

„Co když Akator neexistuje?“

Pokrčila rameny. „To je dobrá otázka, doktore Jonesi. Otázka, na niž se pokoušíme najít odpověď s vaším přítelem – doktorem Haroldem Oxleyem.“

„S Oxem? On je tady?“ Indy se narovnal ještě víc. Přikývla. „Je tu ale menší problém.“

Indy vyšel ze stanu a promnul si odřená zápěstí. Po obou stranách mu kráčeli dva Rusové v uniformách a nepřestávali na něj mířit puškami. Spalková se držela za ním s poloautomatickou pistolí zacílenou na jeho páteř. Nehodlali nic riskovat.

U východu ze stanu se Indy na kratičký okamžik zastavil, rozhlédl se a několika hlubokými nádechy čerstvého vzduchu se zbavil posledních pavučin omámení. Tábor obklopovala džungle a její větvoví se naklánělo nad otevřenou mýtinou. Vůně nočních květů a pach vlhké půdy se šířily větrem, který ševlel v listoví jako nějaký neviditelný lovec. Ze všech stran se ozýval bzučivý sbor hmyzu, podbarvovaný kvákáním několika žab. Všude kolem se tyčil prales, prastarý, věčný a tísnivý.

Na rozdíl od výjevu, který spatřil Indy před sebou.

Uprostřed ruského tábora plál obrovský oheň. Plameny šlehaly do výšky a chrlyly dým k hustému pralesnímu závoji. Po okolí tančily dlouhé stíny, které zatlačovaly prehistorické srdce deštného pralesa. K táboru vedla vyježděná cesta, na které stálo několik džípů, nákladních vozů a obří stroj se dvěma velkými vodorovnými pilovitými kotouči vpředu.

Indy přešel pohledem sílu ruských jednotek. Nevěstila nic dobrého. Bylo tu nejméně padesát vojáků: čistili si zbraně, kouřili a popíjeli. Mnozí se shromáždili kolem ohně, zpívali ruské písně a tleskali do rytmu.

Něco jako skauti ze Sovětského svazu.

„Tudy,“ pokynula Spalková.

Odvedla ho k ohni. Oba strážní je následovali.

Indy se neustále rozhlížel a hledal nějakou únikovou cestu z téhle šlamastyky. Vojáci se před Spalkovou rozestupovali, tišili se a cigarety zašlapávali pod botami. Indy si všiml strachu, s jakým všichni sledovali svou vůdkyni. Držela je pevně pod palcem.

Přešla tábor k ohništi.

Při jejím příchodu zpěv odumřel. Ti, kteří ji neviděli, spustili další píseň. Otevřela se jim stezka k plamenům. Spalková odvedla Indyho přímo k nim.

Kolem hučícího ohně stále tancovala osamělá postava. Jakýsi bosý muž, který vířil, skákal, máchal rukama a vykopával kolem sebe. Měl rozčuchané, mastné a dlouhé vlasy. Plnovous mu dosahoval až ke klíčnímu kostem. Na sobě měl otrhané pružované pončo, které pleskalo a vlálo. Na jeho kalhotách byly vidět bahnitě skvrny a díry s rozedranými okraji.

Skotačil kolem ohně, na chvíli se otočil tváří k Indymu – a vzápětí se znovu odvrátil. Měl propadlé líce, kostnaté tělo a vychrtlé končetiny. Indy ho přesto poznal.

„Oxi?“

To nemohla být pravda. Doktor Harold Oxley.

Muž na svoje jméno nereagoval a zase odtancoval, i když zpěv a tleskání ustalo. Indy se vydal kolem plamenů za ním. Pokoušel se spojit tohoto hubeného divocha

s upjatým profesorem, kterého znal, s mužem, který byl vždycky stejně škrobený jako jeho košile.

Indy přikročil k profesorovi a zastoupil mu cestu. „Oxi! To jsem já, Indy, vzpomínáš?“

Oxley změnil směr tance, aby se mu vyhnul. Pravou rukou mával do vzduchu, jako kdyby řídil nějaký imaginární orchestr. Očima ani na okamžik nepřestával tčkat do všech stran kolem sebe. Nakláněl hlavu, jako kdyby naslouchal nějakým vzdáleným hlasům, jež vnímal jenom on.

Indy chytil svého přítele za kostnaté rameno a přitáhl ho k sobě. Tiše a naléhavě zašeptal: „Jenom to předstíráš, víd’? Řekni mi, že ty rudochy jenom taháš za fusekli.“

Profesor se v jeho sevření zmítal a cukal, jak se mu snažil vysmeknout. Indy mu vzal bradu do dlaně, aby si natočil jeho hlavu k sobě, a i přes plnovous zaznamenal, jak je Oxova kůže horká. Profesor měl roztažené zorničky, přestože hned vedle vyzařovaly plameny jasné světlo. Přejel pohledem po Indym, ale v očích se mu nezablesklo žádné poznání.

Ze rtů mu splynulo několik nesouvislých slov. „*Očima, jež naposledy zřel jsem v slzách...*“

Indy jím jemně zatřásl. „Poslouchej mě. Jmenuješ se Harold Oxley.“

Narodil ses v Leedsu a nebyl jsi nikdy... nikdy...,“ prohlédl si ho od hlavy k patě, „nikdy takhle zajímavý. Chodili jsme spolu na Chicagskou univerzitu. Každé úterý jsme si dávali pizzu u Ginose. Jsem Indiana...“

Indy si povzdychl a zamrkal. Pokoušel se k tomuto pomatenému muži najít nějakou jinou cestu, a proto vyslovil jméno, o němž doufal, že osvěží Oxleyovu paměť. „Oxi! To jsem já! *Henry Jones mladší.*“

Oxley se mu vysmekl a odtancoval. Znovu pozvedl paži a jal se dirigovat svůj přízračný orchestr.

Indy se otočil ke Spalkové.

– Mezitím se k ní připojil i Mac, který stál vedle se založenými pažemi. V obličejí se mu usídlil ustaraný výraz plný obav. Dělal si ale starosti o Oxleye, nebo se jen bál, že mu vyklouzne kořist v podobě zlatého města?

Indy se obořil na Spalkovou: „Co jste s ním provedli?“

Spalková zavrtěla hlavou.

Odpověděl Mac: „Neudělali jsme s ním nic. Opravdu. To ta zatracená lebka.“

Spalková promluvila nezaújatým, chladným tónem: „Váš přítel je jako virgule, která nás dovede k Akatoru. Potřebujeme ale někoho, kdo nám bude dělat tlumočníka. Jeho mysl, jak se zdá...,“ pokrčila rameny, „...trpí jistým zatměním.“

Indym dopadla na rameno těžká dlaň. Vzhledem k její velikosti se ani nemusel otáčet. Musela patřit Dovčenkoví. Rus ho tvrdě stiskl a zaryl mu prsty až ke kosti.

Spalková se otočila na podpatku. „Doufejme, že vaše mysl je odolnější, doktore Jonesi.“

Vydala se k opačné straně tábora. Dovčenko smýkl Indym za ní. Dva vojáci s namířenými zbraněmi je následovali.

Celá skupinka se zastavila před největším stanem tábora, osvětleným září lucerny.

Spalková beze slova vstoupila dovnitř. Dovčenko Indyho napůl dotlačil, napůl dotáhl za ní. Indy se narovnal a zamračil se při pohledu na zařízení stanu. Zprvu se domníval, že se ocitl na stanici první pomoci. Po jedné straně stály vyrovnané lékařské přístroje, u druhé se nacházel stůl. Uprostřed však místo lůžka stálo u stanové tyče jediné křeslo s rovnými zády.

Od nohou a postranních opěradel visely kožené řemínky.

No *skvělé*...

Dovčenko ho vtiskl do křesla. Indy se pokoušel o odpor, ale v končetinách neměl po několika dnech strávených v omámeném spánku skoro žádnou sílu. I tak ho ale museli přidržet i další dva vojáci. Ještě chvíli se snažil vyškubnout z kožených pout, jimiž ho přivázali ke křeslu, ale vzápětí to vzdal.

Kupředu pokročil další voják v laboratorním plášti a nesl s sebou změř elektrických drátů. Přiblížil se k Indymu s jednoznačným záměrem.

„Jestli si myslíte, že vám něco řeknu...“, vyhrkl Indy a očekával nějaký typ mučení v elektrickém křesle.

Spalková přešla za něj, takže na ni neviděl. „Uklidněte se, doktore Jonesi. Čeká vás jen EEG.“

Elektroencefalograf? Proč mu chtějí vyšetřovat mozek?

Indy se na ni pokoušel otočit, ale další voják mu přidržel hlavu a technik mu připevnil elektrody ke spánkům, za uši a na čelo. Dráty vedly k jednomu z přístrojů. Technik stiskl vypínač a malá jehla začala na milimetrový papír rýsovat klikatou křivku.

Spalková se vrátila s dřevěnou truhličkou a postavila ji na vedlejší stůl.

Indy se k ní otočil i s dráty připojenými k hlavě.

Otevřela schránku a vyňala z ní předmět zabalený do stříbra. Odhrnula podivný kovový obal a objevila se velká křišťálová lebka. Plamen lucerny se zachvěl, jako kdyby křišťál na okamžik nasál světlo z místnosti. Lebka zazářila s nahromaděným světlem jasněji.

Spalková promluvila zády k Indymu. „Podle našeho nejlepšího odhadu křišťál lebky stimuluje nepříliš vyvinutý oddíl lidského mozku a otvírá určitý psychický kanál.“

Otočila se a pustila stříbrný obal na stolní desku. Okamžitě se k němu přesunuly kovové svorky a kapesní nůž. Spalková rusky vyštěkla na dva vojáky, kteří urychleně opustili stan.

Vrátila svou pozornost k Indymu. „Profesor Oxley se zbláznil poté, co příliš dlouho hleděl do jejích očí. Třeba k němu proniknete, až uděláte totéž.“

Indy si vzpomněl, jak se díval do očí křišťálové lebky na tom hřbitově. Vybavil si oslnivé světlo, které se mu vpalovalo do mozku. Část jeho osobnosti se při pomýšlení na nové setkání s oním pohledem otrásla odporem – ale druhá část po tom toužila. Nedokázal svou touhu potlačit. Dvakrát už ho přerušili. Dostal se tak blízko... měl na dosah jakési prozření.

„Co když odmítnu spolupracovat?“ zeptal se.

Stanová plachta se zvedla a dovnitř se vrátili dva vojáci. Tlačili před sebou kulomet se střelami kalibru 12 mm. Hlaveň namířili přímo Indymu na nos.

Indy musel uznat, že jde o docela účinný způsob, jak ho přimět k poslušnosti.

Vojáci ale zbraň sesadili z podstavce a vynesli ji ze stanu. Spalková přešla k podstavci, postavila na něj lebku a přesunula ji přímo před něj.

Vnitřní oheň v lebce plál o něco jasněji.

Její oči vyčkávavě žhnuly.

Indy nepřestával odvracet zrak. „Když tak dychtíte po rozhovoru s Oxem, proč se do ní nepodíváte sama?“

„Už jsem to zkoušela,“ odpověděla Spalková a v hlase jí zaznělo zklamání. „A neuspěla jsem. Totéž se stalo mnoha dalším.“

Luskl prsty a technik postavil židli vedle Indyho křesla. Posadila se na ni, natáhla se k Indyho obličejí a odsunula stranou několik drátů. Hřbetem ruky mu přejela po líci.

Indy cítil, jak ho k sobě lebka láká. Vnímal na tváři její pohled jako palčivé paprsky slunce.

„Přece se nebojíte, doktore Jonesi, nebo ano? Celý život jste trávil hledáním odpovědí...“

Odpověď. Lebka jako kdyby souzněla s tajnými přísliby.

„Pomyslete na pravdu, která se za těma očima skrývá.“

Indy mimovolně a pomalu otočil hlavu. Nedokázal si pomoci. Část jeho já se nechtěla zastavit. Pohnul očima a zahleděl se do toho žáru. Přes jasnou záři vycházející z lebky cítil, jak se mu rozšiřují zorničky. Rozbolely ho oči, které do sebe vpíjely více odražené záře.

Lebka vyplnila celé zorné pole.

Spalková mu šeptala do ucha: „V Akatoru takových lebek mohou být stovky, možná tisíce. Ten, kdo je najde, se stane pánem největší přírodní síly, jakou svět kdy viděl. Stane se pánem lidských myslí.“

Indy, oslněný jasem lebky, zahučel v odpověď: „Bud'te opatrná. Možná dostanete přesně to, o co žádáte.“

„Tak to obvykle chodí, doktore Jonesi.“

Vpalovalo se do něj stále více světla. Kdesi zdálky slyšel, jak technik něco varovně říká u přístroje na snímání EEG. Dokonce i slyšel škrábání jehly, která divoce poskakovala po papíře nahoru a dolů.

„Představte si tu moc,“ pokračovala Spalková. „Moc pohlédnout přes celý svět a poznat tajemství svých nepřátel. Vkládat myšlenky do hlav vašich vůdců a přikázat vašim vojákům, aby útočili podle *našich* rozkazů.“

Indy ji sotva vnímal. Mezery mezi jejími slovy vyplňovalo pouze světlo. Kdesi daleko škrábala jehla po papíře stále rychleji a zběsileji.

Cítil na uchu dech Spalkové. „Budeme naráz všude, neuchopitelní jako šepot. Vstoupíme do vašich snů a povedeme vaše myšlenky, až budete spát.“

Oheň přehlušil veškeré ostatní zrakové podněty. Zaplavil jeho lebku a zvyšoval svůj tlak. Svět se změnil v oslnivou výheň. A v oné výhni se něco pohnulo a vydalo se to směrem k němu.

Daleko, velice daleko kdosi varovně vykřikl.

V uchu mu nadále zněl ženský hlas jako neodbytné bzučení komára. „A nejlepší na tom je, že o tom ani nebudete vědět.“ Byl světlem. Už neměl jméno.

Z hlubin jeho nitra vyplul na povrch jediný rozkaz. Na ničem jiném nezáleželo. Ten rozkaz představoval jeho celý svět. ...*vrat' se*...

Zněl mu v hlavě stále silněji. Stal se jeho jménem, jeho úkolem. Pohnul rty, i když neslyšel, co říká. ...*VRATĚ SE*...

Někdo jiný ho ale zaslechl.

Mac obcházel kolem ohně s láhví vodky v levé ruce. Ruští vojáci zanechali slavení a na tábor doléhalo ticho pralesa. Za kruhem světla vyzařovaným plameny se prohloubily stíny. Zdálo se, že je z džungle pozorují neviditelné oči. Nebo šlo jen o Macovo vlastní svědomí.

Pomalou obcházel oheň a sledoval toho tancujícího hastraše. Nikdo mu to nepřikázal, ale nepřestával se starat o Harolda Oxleyho, jako kdyby byl jeho osobním opatrovníkem.

Pořád to je lepší, než být ve stanu se Spalkovou. Nijak netoužil přihlížet, co se tam děje. Věděl, co má Spalková s Indym v úmyslu. Stačilo, aby se podíval na poskakujícího pomateného a bláznivého Harolda Oxleye, a věděl, že Indyho čeká podobný osud.

Dokončil další okruh kolem ohniště a pohlédl k velkému stanu. Nervózně si pohládl knír. *Indy, proč sis nemohl hledět svého?*

Přitom roztržitě narazil Oxleyemu do zad. Profesor se zastavil a znehybněl. Poprvé za celý večer zůstal stát.

Asi mu konečně došla pára...

Profesor otočil hlavu k velkému stanu a naklonil ji, jako kdyby naslouchal. Pohnul rty. „*Vrať se...*“

„Oxley? Co se děje, starý brachu?“

Muž ho nevnímal. Na profesorově dosud prázdné tváři se rozlil zmatený výraz. Oči se mu zaostřily a ochablé rysy tváře se napjaly. Otevřel ústa a z nich splynulo jediné jméno.

„*Henry...*?“

Láhev vodky vypadla Macovi z prstů na zem. *Ach bože...*

Mac popadl profesora za ruku, odvedl ho ke kmeni stromu a přiměl ho, aby si sedl. Oxley poslechl a mnul si oči, jako kdyby se snažil plně probudit.

„Počkej tady, kamaráde.“

Mac se rozběhl přes tábor, strachem bez dechu. Když dospěl k velkému stanu, jeden strážný se ho snažil zarazit příkrým ruským povel, ale Mac ho ignoroval. Neměl čas na dohadování. Odhrnul plachtu a vrazil dovnitř. Už se chystal vykřiknout, co se stalo s Oxleyem, když tu si všiml Indyho.

Jeho starý přítel seděl připoutaný v křesle přímo proti té zatracené lebce. Tvář mu plála červenou září, divoce mu tepaly spánky a po tváři mu stékaly pramínky potu. Nejznepokojivějším výjevem ale byly krvavé slzy, které mu kanuly z obou očí.

„To stačí!“ zvolal Mac.

Všichni se k němu otočili.

Mac ukázal za sebe k ohništi. „Indy pronikl k Oxleyovi!“

Spalková vykročila kupředu. Spolu s technikem sledovala zběsilý pohyb jehly, která po milimetrovém papíře těkala tak rychle, že po sobě nechávala záznam sestávající z černé výplně. Mac věděl, že se jedná o přístroj EEG. Viděl dráty, které vedly k Indyho hlavě, a zíral na kmitající jehlu. Co se to v Indyho mozku děje?

Mac ukázal na Indianu. „Přestaňte! To stačí. Jestli zemře, nikdy se nedostaneme k Akatoru, pro Kristovy drahé rány.“

Spalková zaváhala. Přenesla pohled od EEG k vězni a v očích jí jasně svítila touha pokračovat. Pak ale mávla paží na jednoho z vojáků. Ten vyrazil kupředu a přehodil přes lebku kryt.

Indy sebou trhl, jako kdyby dostal elektrický šok, a z hrdla se mu vydralo zasípění, jako kdyby se vynořil z hluboké černé vody. Zakymácela se mu hlava. Krk měl jako z gumy a po tvářích mu stále stékala krev. Jehla konečně trochu zpomalila.

Spalková vzrušeně zvedla milimetrový papír se záznamem EEG. „Jeho vlny théta se dostaly úplně mimo graf. Je v plném hypnotickém stavu!“

Mac ji neposlouchal a přešel k Indymu. Je v *pořádku*? Podepřel mu bradu a zahleděl se mu do tváře. Indy měl bělma podlitá krví. Vypadala téměř odřená. Zorničky se rozrostly do ohromné velikosti, takže se v tuto chvíli ani nedala poznat barva jeho duhovek. Mac rozechvěle otřel krev z Indianových lící. Aspoň mu z očí přestaly vytékat další krvavé slzy.

Indy se na něj díval prázdným pohledem.

„Indiano?“

Spalková se připojila k Macovi. „Doktore Jonesi?“ Indy stočil oči jejím směrem. „Potřebuje lékařskou péči,“ řekl Mac.

Spalková ustoupila a pokynula Dovčenkovi. Ruský plukovník pokročil kupředu a začal Indymu rozvazovat kožené popruhy. Za chvíli mu osvobodil jednu paži.

Mac zůstal u něj a nakláněl se k němu. „Budeš v poř...“

Do obličeje ho zasáhla pěst. V nose mu vybuchla bolest. Mac odletěl dozadu a tvrdě dopadl na zem. Před očima mu tančily hvězdičky.

Indy, stále napůl připoutaný ke křeslu, si protřepal volnou ruku a propaloval Maca pohledem. Prázdný výraz nahradilo vztekklé rozhořčení.

Mac cítil na rtech chuť krve. Dotkl se prsty tváře a vnímal volný pohyb kostí. „Zlomil jsi mi nos!“

„Já tě varoval!“

Dovčenko přidržoval Indyho v křesle, ale oči mu hrály zlomyslným pobavením.

Spalkové to nijak legrační nepřipadalo. „To by stačilo.“ Ukázala ze stanu. „Doktore Jonesi, promluvíte si s profesorem Oxleyem a přemluvíte ho, aby nás zavedl k Akatoru, ano?“

Indy stočil pohled k ní. „*Nět*.“

Povzdychla si, jako kdyby od svého zajatce ani nečekala nic jiného. „Budiž. Zdá se, že potřebujete přesvědčit, doktore Jonesi.“ Na odchodu ze stanu ještě rozkázala Dovčenkovi: „Přivedte ho za mnou!“

Indy se sotva držel na nohou, když ho Dovčenko vyvlekl ze stanu na ohněm zalité otevřené prostranství tábora. V hlavě mu bušilo, jako kdyby se mu mozek snažil vycestovat ušima. Světlo plamenů ho štípalo do očí a měl potíže se zaostřením.

Chladnější noční vzduch ho nicméně trochu osvěžil. Zhluboka se nadechl a přitiskl si klouby prstů ke spánkům.

Nohy se mu pomalu zpevňovaly.

Dovčenko před ním zmizel v sousedním stanu a v další chvíli se znovu objevil se zmítající se a protestující postavou.

Indy spustil paže, když Dovčenko smýkl známým mladíkem v černé kožené bundě ke Spalkové a Macovi. *Mutt Williams!* Mladík si mnul zápěstí a s brunátnou tváří nasupeně zíral na vysokého Rusa. Měl pomačkané oblečení a prameny napomádovaných vlasů za ušima mu trčely v podivných úhlech.

Indy se pokoušel pochopit důvod jeho přítomnosti. Domníval se, že Rusové nechali Muttu v bezvědomí na hřbitově Chauchilla. Proč ho přivezli sem? Indy vrhl pohled na Maca – *ten chlapec s tímhle nemá nic společného*. Britský zrádce měl tolik slušnosti, že sklopil zrak k zemi.

Indy vykročil k Muttovi, ale Dovčenko mu svalnatou paží zablokoval cestu.

„Jsi v pořádku, chlapče?“ zavolal Indy.

Muttovi se chvěl hlas zlostí. „Nechali na tom hřbitově moji motorku.“ Indy se zamračil. „Ale tobě nic není?“

Muttovu tvář neopouštěl raněný, bolestný výraz. „Nechali tam moji motorku, člověče! Jak to mohli udělat?“

Přiblížil se voják, který nesl v náručí starobyrou truhlici z naleštěného růžového dřeva, šedesát centimetrů širokou a sto dvacet dlouhou. Celá schránka byla pokryta pozlacenými vyřezávanými ozdobami. Spalková k ní přešla a otevřela ji. Vnitřek truhlice byl vykládán tvarovaným hedvábím, jež chránilo tři krásné meče. Spalková tasila rapír z pochvy u pasu a jemně ho uložila na prázdné místo schránky.

Prohlížela si ostatní zbraně a každé se zamilovaně a zamyšleně dotýkala prsty než si vybrala nejtenčí a nejzlověstnější vyhlížející stříbrné ostří. Meč byl nejméně zdobený ale vypadal nejvražednější. Tuto zbraň ukuli k jedinému účelu.

Aby sekala do živé tkáně.

Spalková obratně švihla zápěstím a otočila se čelem k Muttovi. „Doktore Jonesi, budu vám muset dát lekci ze spolupráce.“

Mladík se díval na ostří a mimoděk ustupoval s pozvednutou paží. „Hele, počkejte! Nedělejte to! Ne!“

Indy v jeho hlase slyšel paniku, ale místo dalšího škemrání si Mutt jednoduše vytáhl hřeben ze zadní kapsy, rychle si jím projel vlasy, dokud neurovnal všechny vzpurné prameny, a narovnal se s vypjatou hrudí.

„Dobře, teď pokračujte,“ pravil Mutt a střelil pohledem po Indym. „Nic těm darebákům neříkejte!“

Indy se musel usmát. Co mohl dělat jiného? Ten chlapec má kuráž.

Obrátil se ke Spalkové a pokrčil rameny. „Slyšela jste ho.“

Spalková si podrážděně povzdychla a sklonila ostří k zemi. „Zjevně jsem si nevybrala správnou páku. Možná najdu nějakou účinnější.“

Otočila meč k Georgi McHaleovi. Indy se usmál ještě víc.

Tentokrát ne, dámo! Naložte si s tím parchantem, jak je libo!

Spalková se ale nezastavila u Maca a ukázala ostřím na dva strážné před malým tmavým stanem. „*Privedíte ženščinu!*“

Vojáci zmizeli uvnitř. Indy slyšel zvuky zuřivého zápasu. Ozval se hlas, vztekly, nebojácný... *a zatraceně povědomý,*

„DEJTE ODE MĚ PRACKY PRYČ, VY NEMYTÝ RUSÁCKÝ PŘÍŠERY?“

Indymu se sevřely útroby. To přece nemůže být pravda.

Vojáci ze stanu vyvlekli ženu, která proti nim divoce kopala nohama. Postavili ji mezi Spalkovou a Maca. Setřásla hlídače a narovнала si khaki vestu přes šmolkově modrou košili s dlouhými rukávy. I když byla starší – táhlo jí na padesátku nemohl si ji splést: ty tmavě hnědé vlasy, světlé pihy na nose, tmavě modré oči.

Ty oči...

Indy si je pořád vybavoval, jak vypadaly, když se poprvé setkali. Tehdy byla mladou ženou, která na něj hleděla s takovým ohněm a pobavením ze zadní řady přednáškové místnosti. Nejvíc ho na ní od začátku přitahovaly její oči... a tak to zůstane napořád. Marion Ravenwoodová.

Indymu se málem podlomila kolena, i když tentokrát nešlo o účinky křišťálové lebky. Zaplavily ho vzpomínky: na její nezbedný úsměv, když ho poprvé zatáhla v univerzitní knihovně do drobné komůrky..., na kouřovou vůni jejích vlasů před vyhořelým Raven Saloonem v Nepálu..., na chuť jejích rtů, když se poprvé políbili... a nakonec i na zlostné, raněné zklamání v jejích očích po poslední hádce.

Během krátké doby, kterou strávili spolu, Marion dokázala, že umí být vášnivá i vzteklá, velkorysá i vyčítavá. Kombinovala v sobě měkké křivky s ostrými rohy.

Není divu, že ji miloval.

Není divu, že spolu nevydrželi.

Nyní jí v očích plál známý oheň –, dokud si nevšimla Indyho. Pak z nich vyšlehla ještě plamennější záře. „To je dost, že ses ukázal, Jonesi!“

Mutt se k ní taky otočil a překvapeně vykulil oči. „Mami!“

Marion se obrátila k mladíkovi. „Drahoušku! Co tady děláš?“

Indy hleděl střídavě na Mutta a na Marion. Měl pocit, jako kdyby dostal ránu pěstí do žaludku. Jeho zmatek vyjádřilo jediné slovo. „Mami?“

Nikdo ho neslyšel. Mutt se pokusil přejít k Marion, ale Dovčenko ho chytil za límec a nepouštěl ho. „Zapomeň na mě, mami!“ vykřikl mladík. „Jsi v pořádku?“

Indy zavrtěl hlavou a už tak pohmožděným mozkiem mu projela další vlna bolesti. „Marion je tvoje matka?“

Pořád na něj nikdo nedbal. Marion vyčítavě namířila na Mutta prst. „Mladý muži, zcela jednoznačně jsem ti nakázala, abys sem nejezdil.“

Indy to musel vyslovit ještě jednou, hlasitěji. „*Marion Ravenwoodová* je tvoje matka?“

Marion se po něm podrážděně ohlédla. „Proboha, Indy, není to tak těžké.“

„Já jen, nikdy jsem..., chci říct, nemyslel jsem si, že bys...“

„Pokračovala v životě po tom, co jsi odešel? To ses přepočítal, přítelíčku.“ Indy pozvedl ruku. „Tak jsem to...“

„A mohla bych dodat, že jsem vedla docela spokojený život.“

„To je skvělé, já jen...“

„Vlastně docela *hodně* spokojený život,“ řekla a podtrhla svoje tvrzení prudkým příkývnutím.

Indy cítil, jak mu stoupá krevní tlak. „To já taky, Marion!“

Založila si ruce v bok. „Jo? Pořád za sebou zanecháváš lidské trosky..., nebo už jsi šel do penze?“

„Proč, hledáš si chlapa na rande, děvče?“

Marion k němu výhrůžně vykročila, ale strážný ji popadl za loket, Mac se na ni po straně široce usmíval.

Indy po něm loupł očima, „Na co tak vejráš, chlape?“

Marion zápasila s vojákem, který ji držel. „Pusťte mě, ať můžu jednu vrazit tomu zatracenému...“

Indy na ni zíral. „Proč se na mě tak zlobíš?“

„Kolik jsi měl času?“ Další slova jí odumřela v hrdle, když jí Rus přitiskl k hlavě hlaveň pistole.

„Tak dost,“ vyštěkla Spalková. „Doktore Jonesi. Vy nám pomůžete.“

Pokynula vojákovi, ať schová pistoli, a pozvedla meč. Namířila jej přímo na Marion. Špička ostří se ocitla dva centimetry před Marioniným levým okem.

„Bude stačit jednoduché ano, doktore Jonesi.“

Indy si zachmuřeně povzdychl. „Ach, Marion. Musela ses dát chytit?“

„Od tebe to sedí!“ Mlčky na sebe hleděli. Jako za starých časů.

Indyho odvedli před namířenými zbraněmi k táborovému ohni. Mutt šel s ním, zatímco Marion zůstala se strážnými u stanů jako pojistka Indyho spolupráce. Indy měl na toho mladíka tisíce otázek. Chtěl znát všechny detaily Marionina života, ale Dovčenko pleskl Mutta do týla pokaždé, když se chlapec pokusil promluvit.

Spalková mířila rapírem Indymu na záda.

Přesto ho naplňovala nevysvětlitelná lehkost a naděje.

Je tady Marion Ravenwoodová. Nemluvil s ní už několik let. Přesto, jakmile ji spatřil, měl pocit, že od jejich rozchodu neuběhl žádný čas. Připadal si znovu mladý, jako během jejich dřívějšího vztahu. Ještě teď mu srdce tlouklo silněji, méně ho bolel kyčel a pohmožděniný ho tolik netrápily.

Indy si však zároveň uvědomoval i nebezpečí, jemuž všichni čelí.

Marionin život závisí na tom, co dokáže zjistit od Oxleye. Případné selhání Spalková pomstí na Marion. Něco takového Indy nemohl připustit.

Spatřil před sebou Oxe, jak sedí na kmeni stromu u ohně. Profesor civěl do plamenů. Vypadal snad ještě hubenější než prve a choulil se ve svém ponču jako vetchý stín muže, kterým kdysi býval.

Muttovi profesorův žalostný stav také neunikl. Mladíkova tvář se zvrásnila obavami a starostmi. „Člověče, co se mu stalo?“

Tím si vysloužil další rázný pohled od Dovčenka.

„To ta křišťálová lebka,“ odpověděl Indy a propaloval vysokého Rusa pohledem.

MLátí Marionino dítě!

Indy dospěl k ohni a sedl si vedle Oxe. Jeho přítel už aspoň vypadal klidněji. Dokonce si nasadil khaki klobouk ozdobený několika barevnými pery. Tato zvláštní volba oblečení dělala Indymu starosti. Oxley, kterého znal, dával přednost buřinkám, kostkovaným čepicím a při formálních příležitostech dokonce cylindrům. Profesorovým tělem projelo zachvění a špičky per se zahoupaly. Oxleyova pravá ruka se trásla a nadsakovala mu na koleni jako jakýsi pozůstatek dřívějšího křepčení.

Přesto se Oxley podíval na Indyho a zakalené oči mu prosvítily poznání. „Henry Jones mladší!“

„Správně, Oxi!“

Indym se rozlila vlna úlevy. Mac měl pravdu. Ox je zpátky! To musel té ruské lekové královně přiznat. Spalková se nemýlila v tom, co jeho přítele vytrhne z poblouznění. Doufal, že všechno nakonec dopadne dobře.

Dva vojáci přinesli kotoučový magnetofon, aby nahráli každé slovo nadcházející rozmluvy. Spalková očividně nehodlala propást nic důležitého. Nebo se možná jednalo o nějakou formu vedení záznamů či osobní deník o jejich zdejších výkonech.

Za Indym oslovil Mac jiného vojáka. „Jen abyste věděli, sázím tři ku jedné, že ten Američan zjistí, kde leží Zlaté město.“

Indy ho ignoroval a soustředil plnou pozornost na Oxe. Přestože ho jeho přítel poznal, pořád vypadal docela popletený a zmatený. „Poslechni, potřebujeme...“

Profesor horlivě popadl Indyho za paži. „Henry Jones mladší!“

Ajéje.

Indy střelil pohledem po Muttovi a znovu se zadíval na profesora. I mladík měl oči přimhouřené neblahým podezřením.

Oxleyovy prsty se na jeho paži sevřely pevněji. „Henry Jones mladší!“

„To už jsme si ujasnili, Oxi.“

Indy pátravě hleděl do Oxleyova obličeje. Něco tu nesedělo. Profesor byl zpátky, ale ne úplně. Indy v přítelových očích četl frustraci – profesor balancoval na okraji šílenství a snažil se najít nějaký most do bezpečí.

Z Oxleyových úst se vyřinula záplava slov: „*Položte jejich spravedlivé ruce na zlatý klíč... tak otevřete Palác věčnosti.*“

Indy se tomu pokoušel porozumět. „Palác...?“

Do řeči se vmísila Spalková, která mu prkenně postávala za zády. „Cituje z Milтона. Tohle už říkal.“ V hlase jí znělo zklamání... spolu s něčím výhrůžnějším. „Co to znamená?“

Indy se zhluboka nadechl. To netušil. A na zodpovězení této otázky při tom závisel Marionin život. Potřeboval víc informací.

„Harolde, poslouchej mě. Potřebuju, abys mi prozradil, jak se dostaneme k Akatoru... *A-ka-to-ru*. Rozumíš mi? Musíš mi to povědět, jinak zabijí Marion.“

„*Očima, jež naposledy zřel jsem v slzách... zde ve snové říši smrti.*“

Oxleyův stav se zhoršil. Jeho pravá ruka sebou divoce škubala. Za jak dlouho začne znovu poskakovat kolem ohně?

Indy ho chytil za zápěstí ve snaze tomu zabránit. „Oni zabijí Abnerovu holčičku, Oxi. Vzpomínáš si na Abnera... a na jeho dceru Marion, vid?“

Oxley v zoufalství nakrabatil obočí. „*Oči, jež naposledy zřel jsem...*“

Indy mu stiskl chvějící se zápěstí. „Jak se tam dostaneme, Oxi? Musíš mluvit konkrétněji.“

Cukání v profesorově ruce jen zesílilo a přilákalo Indyho pozornost. Držel profesorovu ruku ve své a všiml si, že Oxleyovy prsty jsou pevně sevřené, jako kdyby v nich něco třimal. Indy si vybavil jeho tancování kolem ohně, při kterém mával vychrtlou rukou ve vzduchu, jako kdyby dirigoval orchestr. I přitom měl stisknuté prsty.

Indy sklopil zrak.

On se nepokoušel o žádné dirigování. On něco *psal* do vzduchu... a nyní i na svoje koleno. Indy se obrátil na Spalkovou. „Sežeňte mi papír a tužku!“ Vykřikla rozkaz a během několika vteřin jeden z vojáků přiběhl s požadovanými věcmi.

Indy jednou rukou otevřel zápisník na prázdné stránce a přistrčil ji pod Oxleyovy cukající se prsty. Do pevně sevřených prstů mu zasunul pero.

Oxley se okamžitě pustil do psaní a na stránce se objevily první inkoustové tahy, které se postupně měnily v hrubý náčrt. Zdálo se však, že profesor nevěnuje pozornost tomu, co dělá. Ani se na papír nedíval. Nepřestával hledět na Indyho.

„Henry Jones mladší.“

„Správně, Oxi.“

Profesor se k němu naklonil blíž a spiklenecky ztišil hlas. „*Třikrát spadne. Dolů.*“

„O tom nepochybuji,“ řekl Indy a soustředil se na Oxleyovu kresbu. Profesor dokončil jeden obrázek – *vlny nebo oceán*. Indy otočil na prázdnou stránku a kreslení pokračovalo. *Dvojice zavřených očí*.

Spalková mu nahlížela přes rameno. Vrhla na Indyho pohled, v němž se zračilo neochotné uznání, a znovu se podívala na vznikající obrázek. „Automatické psaní! To mě mělo napadnout.“

Oxley čmáral stále rychleji a v mžiku vyhotovil tři další náčrty.

Slunce s klenutým obloukem přes oblohu.

Had s kmitajícím jazykem.

Obzor za horami.

Chvění ruky se zpomalilo a vzápětí profesorovi vypadlo pero z ruky. Spalková si prohlížela pokreslené stránky. „Co to je?“ zeptala se. „Nějaké piktografy?“

„Ne!“

Indy se na kmeni pohnul a sáhl si do kapsy bundy. Nahmatal pomačkané papíry. Pořád je měl u sebe – stránky, které vytrhl z knihy ve své domácí knihovně. Vytáhl je a rozprostřel si je na koleně. Porovnal Oxleyovy obrázky s tím, co bylo vytištěno na těchto listech.

Slovník mayských symbolů.

Rychle se ponořil do práce. Ocítl se ve svém živlu. Sklonil se nad znaky a úplně zapomněl na svoje okolí. „Jsou to ideogramy! Útržky mayského jazyka. Myslím, že se mi je podaří přeložit.“

Marion seděla s rukama složenýma na skládacím stolku. Po obou stranách měla strážné s pistolemi v rukou. Ty zbraně nebyly nutné. Rozhodně nikam neuteče bez svého syna.

Hleděla k plamenům ohniště.

Neměl sem jezdit.

Myslela na Mutta, ale očima sledovala druhého muže.

I ze svého místa rozeznávala jeho postavu, jež se rýsovala na pozadí ohně. Na hlavě měl nezbytný plstěný klobouk. Přejela pohledem po jeho ramenou a po soustředěně skloněné hlavě. Pamatovala si všechny ty pozdní večery. Ležela v posteli a on seděl za svým stolem, kde studoval při světle svíčky nějakou starožitnost, či si četl v jakési tlusté bichli. Čekala, až přijde za ní do postele, bez ohledu na to, jak dlouho to trvalo. Nakonec sfoukl svíci, svlékl si šaty a vklouzl pod příkrývku vedle ní.

Ona se k němu otočila a políbila ho, aby mu připomněla, že život není jen samá historie a že existuje i přítomnost, která na něj právě čeká.

Tak to chodilo den po dni.

Každou noc.

Jednoho večera ale nepřišel vůbec domů. Pak znovu.

Ona stejně pořád čekala.

Nakonec jí zbyla jen prázdná polovina postele. Tehdy pochopila pravdu..., jako ji chápala i dnes. Ten muž má jedinou lásku. A ona tou láskou není.

Potom přestala čekat a otočila se k němu zády. Našla si slušného muže, domov, rodinu. Vzali se. Prožila příjemný život: narozeninové svíčky, rozbitá kolena, vánoční stromčky, dlouhé letní prázdniny a ještě delší zimní večery, kdy měla někoho v náručí.

Pak jí toho muže vzala válka – sfoukla ho jako jednu z oněch svíček, a ona zůstala ve tmě a prázdnotě.

Zbýval jí jen syn, jasná jiskřička v temnotě.

Když teď hleděla k táborovému ohni, jeho plameny rozdmýchaly v její hrudi uhlík hořkosti. Znovu se objevil v jejím životě. Po tolika letech. Dívala se k ohni a uvědomila si bolestnou pravdu.

I když pokračovala ve svém životě, malá část její osobnosti – pohřbená hluboko v srdci – na něj nikdy nepřestala čekat. Zároveň jí došlo, o jak klamnou naději se jedná.

Přenesla pohled na Mutta. Už není tou lehkomyšlnou mladicí, která po sázce dokázala upít každého chlapa, až spadl pod stůl. Je z ní matka, kterou život a zodpovědnost překovaly v rozumnou bytost. Je načase odložit stranou takové dívčí fantazie.

Přesto se jí oči pořád stáčely k Jonesovi.

Pálilo ji srdce – nikoliv vášní, ale zlostí.

Na Jonese i na sebe.

Čekání už bylo dost.

Mutt seděl na kmeni vedle Jonese, který pracoval na svém překladu. Na východě se objevily první červánky s příslibem svítání.

Díval se na Oxovu tvář. Tohle nemůže být tentýž člověk, jako ten, který ho učil jezdit na kole, kdo mu pomáhal vybrat smoking na školní ples a kdo ho poslouchal hluboko do noci, když se nedokázal bavit se svou matkou. Byl pro něj něco jako druhý otec.

Mutt se natáhl a stiskl profesorovu rozechvělou ruku. Oxley se mu ale vytrhl. Mutt se naklonil kupředu a snažil se navázat oční kontakt.

„Oxi?“

Profesorovy zarudlé oči se ani nepohnuly. Zdálo se, že si vůbec neuvědomuje přítomnost chlapce, kterého pomáhal vychovávat. „No tak, Oxi,“ prosil Mutt. „Podívej se na mě, člověče.“ Už ztratil jednoho otce ve válce. Nemohl přijít o dalšího. Pořád žádná odpověď, žádné poznání, nic.

Mutt si otřel zvlhlé oči. „Prosím, Oxi... Potřebuju tě, člověče. Já... mám tě moc rád.“

To Mutt ještě Oxleyovi nikdy neřekl, i když šlo o člověka, který vyplnil prázdnotu v domě i v srdci po otcově smrti. Neměla by láska hojit všechny rány?

Oxley nadále civěl do plamenů. Zřejmě nikoliv.

„Myslím, že to mám!“

Indy se narovnal a prohrábl se papíry. Postupně zvedl jednotlivé obrázky.

„*Vlnky* znamenají vodu. *Zavřené oči* jsou spánek. *Slunce s obloukem přes oblohu* představuje běh času. *Obzor a had* mají symbolizovat rozlehlost a řeku.“

Spalková nechápavě potřásla hlavou.

Indy pomalu spojil kresby dohromady, jako když se sestavuje obrázková skládačka. „Voda a spánek. Běh času. Velká řeka.“ Otočil se ke Spalkové a zamával jí papíry před očima. „Nerozumíte? Jsou to pokyny k cestě!“

Povytáhla obočí.

Indy vyskočil na nohy. „Potřebuju mapu!“

„Tudy,“ ukázala Spalková.

Pokynula všem, aby se zvedli. Všichni, včetně Oxleye a Mutta. Dovčenko a strážní už dohlédli na bezodkladné splnění rozkazu.

Skupina přešla tábor k místu, kde vojáci drželi na mušce Marion. Seděla sklesle na židli u stolu. Indy už k ní vykročil, ale Marion ho zpražila tak ohnivým pohledem, že raději znovu ustoupil. Její výraz ovšem zjhl, když se zadívala na svého syna.

Mutt k ní přistoupil, objal ji a zaujal ochrannou pozici vedle ní. Evidentně nehodlal dopustit, aby jí někdo ublížil. A podle toho, jak po něm loupl očima, se to týkalo i Indyho.

Jeden voják zašel do sousedního stanu a za chvíli se vynořil se srolovanou mapou. Rozložil ji na stůl a zatížil rohy kameny.

„Plánuješ dovolenou, Jonesi?“ zeptala se Marion.

„Jen hledám nějaké místo, kde nebude plno turistů.“

„Slyšela jsem, že v tuhle roční dobu je moc krásně v pekle. Možná by ses měl vydat tam.“

„Tam už to znám, zlato. Stačí si vzpomenout na ten rok, co jsme strávili spolu.“

Marion raněně přimhouřila oči. Indy hned svých slov zalitoval, ale už je nemohl vzít zpátky. Ztuhly jí rysy. V duchu si vynadal. Co to dělá?

Spalková je přerušila plesknutím dlaně o mapu. „Takže kam máme jít, doktore Jonesi?“

Indy se znovu zaměřil na momentální úkol a sklonil se k mapě, aby dokázal přečíst jednotlivé názvy. *Proč je tisknou s tak zpropadeně malými písmenky?* Nápisy se slévaly do rozmazaných šmouh. Jestli má rozlousknout tuhle hádanku, potřebuje vidět všechny podrobnosti. Vzdal se, sáhl do kapsy a nasadil si brýle na čtení.

„Úžasné,“ poznamenala Marion s pohledem na jeho bifokály.

Do tváře se mu nahrnula krev, a tak se raději věnoval mapě. „Tou velkou řekou musí být Amazonka,“ řekl a přejel prstem po jejím klikatém toku. Opravdu připomínala hada. „Ale nejsem si jistý, co znamená *voda* a *spánek*!“

Spalková se k němu připojila. Jejich ramena se dotýkala, jak se oba skláněli nad mapou. Poklepala prstem. „Tady, Řeka Sono. To je portugalské slovo pro *spánek*. Tady se vlévá do Amazonky.“

Indy vzrušeně přikývl. „To musí být ono!“

Marion se po straně jízlivě ušklíbla. „Já věděla, že to vy dva dáte dohromady.“

Indy ji neposlouchal a soustředil se cele na hádanku. „Chce, abychom nějakou dobu – to je ten běh času – cestovali po řece Sono, dokud se nespojí na jihovýchodě s Amazonkou. Dál nevím.“

Indy se narovnal a v duchu si promítl všechny obrázky. Co tu přehlíží? Možná něco z těch dvou veršů, jež Oxley citoval. Jenže co?

Očima, jež naposledy zřel jsem v slzách...

Snová říše smrti...

Znovu se zahleděl na mapu. „Ta trasa je určitě správně. Vede do neprozkoumané oblasti pralesa. Vidíte, že tu je na mapě naznačeno jen několik hrubých...“

Stůl se náhle prudce zvedl a udeřil Indyho i Spalkovou do tváří. Indy se zapotácel, ale udržel se na nohou. Spalková padla na Dovčenka a oba se zhroutili k zemi.

Z opačné strany stolu se na něj hrdě zazubil Mutt.

„Honem pryč!“ zaječel a škubnutím postavil Marion.

Než stačili vojáci zareagovat, matka se synem proběhli mezi dvěma stany a zamířili do džungle.

Indy neměl na vybranou.

Otočil se, popadl Oxleye za opasek a vyrazil sprintem za Muttem a Marion.

Za zády se mu ozvala střelba, která kolem něj trhala na kusy listy vegetace a zaháněla ho hlouběji do pralesa.

Proklínal Muttovu zbrklou akci.

Jedná bez rozmyslu.

Jaká matka, takový syn.

Mutt prchal po úzké pěšince vyšlapané divokými zvířaty a vedl ostatní pryč od tábora. Pleskaly ho mokré listy a zachytával se o visící liány. Prodírali se do hustší džungle. V patách se jim ozývala palba a ruské rozkazy vojáků. Ve větroví nad hlavou jim vylo nějaké zvíře jako škrčené kotě a protestovalo proti jejich průchodu. Něco ho štíplo do krku. Pořád utíkal a ztěžka oddychoval. Pod závojem stromů byl těžký vzduch, tak hutný, že se skoro ani nedal dýchat.

Přesto se nezastavoval.

Té úzké stezky si všiml už dřív. Netušil, kam vede, ale dokud míří pryč od ruského ležení, hodlal po ní pokračovat. Neustále svíral matčinu ruku ve své.

Za ním se prodíralo něco těžkého. Slyšel hlasité nadávky a supění. Riskoval pohled přes rameno a spatřil zpoceného, brunátného Jonese. Jednou rukou si přidržoval klobouk a druhou za sebou táhl Oxleye.

„Harolde!“ vykřikl Jones. „Pro rány boží, dělej!“

Pod nohama měli stále silnější vrstvu bahna, které se jim lepilo na boty a zpomalovalo jejich postup. Mutt zabral o něco silněji, ale bláto s ním nepřestávalo bojovat.

Dohonil je Jones, který zpola nesl a zpola vlekl Oxe. Byl úplně rudý v obličeji, a nikoliv pouze od tělesné námahy. Dospěl k Muttovi a dusal vedle něj.

Oslovil ho nekompromisním a nesmiřitelným hlasem: „Chlapče! Co to sakra mělo znamenat? Jak tě to napadlo?“

„Oni se nás chystali zabít!“

„To nevíš jistě!“

„Kluci,“ ozvala se Muttova matka a pokusila se vkročit mezi ně. „Možná bychom raději měli...“

Mutt se odmítl nechat uchlácholit. „Někdo musel něco udělat!“

„Stačilo by něco míň dramatického!“

„Aspoň jsem měl nějaký plán!“

Proletěla mezi nimi kulka a zakousla se do listů husté pralesní vegetace.

„Jak už jsem říkala,“ zopakovala Marion o něco hlasitěji, „asi bychom měli sejít z té stezky.“

Zatahala Muttu za paži a odvěkla ho z pěšiny dolů z příkré úzké strže. Jones s Oxleyem se sklouzli za nimi. Zastavili se až na dně. Rokle ústila do hustého hájku obřích stromů s otevřeným prostranstvím uprostřed.

Jones k němu ukázal.

Spěšně se vydali k mýtině. Muttova matka, Jones i Oxley, kterého odváděli za sebou, se schovali za vysoké trnité křoviny.

Mutt se zdržel vzadu a vrátil se o několik kroků nahoru, aby viděl na vrchní stezku. Ukryl se za silným kmenem obrovského stromu. Ozvěnou k němu doléhaly výkřiky, hrozby a příležitostný výstřel z pušky. O chvíli později se za záhybem pěšiny vynořil oddíl ruských vojáků. Mutt ztuhl. Vojáci zpomalili – vzápětí však

pokračovali dál a pryč. Po půl minutě jejich hlasy odezněly, udušené hustým pralesem.

Mutt vydechl úlevou a vydal se k prostranství. Tiše promluvil: „Myslím, že jsme je set...“

Nikdo tu nebyl, jen hustá stěna podrostu.

Zrychlil. „Mami?“ zavolal potichu a protáhl se na mýtinu.

Oxley si sedl na zem a odlamoval trny z keřů. Za ním stáli uprostřed prostranství Jones s Muttovou matkou, po kolena zapadlí do písčité půdy a s rozpaženými rukama, jako kdyby jen pracně drželi rovnováhu.

Nedávalo to smysl.

Vykročil k nim.

„Stůj!“ zavrčel na něj Jones.

„Nechod' sem!“ varovala ho matka.

Mutt přihlížel, jak oba poklesli hlouběji – nyní jim písek dosahoval po stehna.

Jones naléhavě zasykl mezi sevřenými zuby: „Nehýbej se, Marion. Pohyb vytváří prostor a prostor způsobuje další zapadnutí.“

Mutt postával na kraji prostranství a nevěděl, co má dělat.

Jeho matka se mračila nad svou obtížnou situací. „Myslím, že se mi podaří odsud dostat, když...“ Pokusila se zvednout jednu nohu, ale podařilo se jí jen klesnout hlouběji.

„Nech už toho!“ napomenul ji Jones. „Bojuješ proti vysavači. Je to jako se snažit zvednout auto. Zůstaň v klidu.“

„Nehýbej se, mami!“ zavolal na ni Mutt.

Stála s rozpaženými rukama a sotva pohnula rty. „Dobře. Jsem v klidu.“ Ponořila se hlouběji. „Jsem v klidu a stejně to nepomáhá.“ Mutt se rozhlédl. „Co to je? Tekutý písek?“

Jones podrážděně odpověděl: „Co dneska učí ve školách?“ Mávl rukou po písku kolem sebe. „Tohle je jáma vyplněná suchým pískem. Tekutý písek je bahno, hlína a voda a díky své tekutosti není tak nebezpečný, jak by sis mohl...“

Marion ho pleskla do ramene. „Jonesi! Pro Kristovy drahé rány, tady nejsme ve škole!“

„Nehýbej se, Marion. Nemáme se čeho bát, pokud tu není...“

Náhle mezi nimi vybuchl gejzír písku, jehož sprška doletěla až k Muttovi. Vyplivl písek z úst a protřel si oči. Jeho matka a Jones už zapadli téměř po prsa.

„...vzduchová kapsa,“ dokončil Jones mrzutě. „Která se právě propadla,“ Mutt nemohl déle čekat. Rychle se zamyslel a věděl, že oba mají jedinou šanci, jak se z té pasti dostat živí. Nesnášel pomýšlení, že tu musí matku nechat, ale neměl jinou možnost. „Vydržte! Najdu něco, čím vás vytáhnou!“ Zmizel v tmavé džungli.

„Chlapče!“ zavolal za ním Jones. „Vrat' se!“

Mutt už ale proběhl listovím a ztratil se jim z očí. Indy slyšel, jak v lese doznívají jeho kroky. Co si ten kluk myslí? I bez Rusů tu číhají stovky smrtelných nebezpečí. V hustém pralese se může ztratit i zkušený cestovatel. A ten mladík nemá ani kompas.

Indy si něco zahučel pod vousy a ohlédl se po ženě vedle sebe. „Rozhodně je to tvůj syn, Marion. Do všeho se pouští zbrkle a bez rozmyslu.“

Nedal Marion šanci k odseknutí a zavolal na Oxleye, který seděl na kraji mýtiny, žvýkal jeden z trnů a spokojeně se díval před sebe. „Oxi, proboha, neseď tam jako pecka! Potřebujeme pomoc!“

Profesorův kalný zrak se soustředil na ně. Přitáhl si klobouk s peřím pevněji na hlavu. „Pomoc?“

Správně, Oxi... došlo ti to.

„Harolde, potřebuju, abys...“

Oxley se bez dalšího slova otočil, prodral se přímo přes trnité křoví a zmizel. *Super.*

Indy slyšel, jak se Oxley vzdaluje džunglí v opačném směru než prve ten mladík. Zavrtěl hlavou a ponořil se o další dva centimetry do písku. Proč ho jenom lidé neposlouchají?

„Dobře,“ řekla Marion, a vytrhla ho tak ze zadumání. S mírně provinilým výrazem mávla za Muttem. „Připouštím, že je občas trochu impulzivní.“

Natočila se k Indymu více čelem a povytáhla obočí. „Mám pocit, že znám ještě někoho podobného.“

Narovnal si na hlavě klobouk. „No, impulzivnost asi není ta nejhorší vlastnost pod sluncem,“ připustil. „Mohl...“

Vybuchl další gejzír a zasypal je dusivým pískem. Indy se rozkašlal. Když se prach usadil, viděl, že už vězí v písku až po podpažní jamky. Písek mu vyvíjel tlak na hrudník a ztěžoval dýchání. Podle Marionina nepřirozeného výrazu trpěla stejným problémem. Z očí podrážděných štiplavým pískem jí vytékaly slzy.

Indy nevěděl, co by měl udělat ani co by jí měl říct. Pokusil se ji uklidnit a namáhavě ze sebe vyrazil: „Drž paže... nad povrchem... ten kluk se vrátí, chyt’ se...“

Otočila se k němu. Viděl v jejím výrazu novou emoci: jakousi něhu. Najednou si uvědomil, že ty slzy nebyly od písku v očích, „Indy, Mutt je...“

„...fajn kluk, Marion... Já vím... Měla bys mu přestat vyčítat, že nechal školy...“

„Chtěla jsem říct něco jiného... Mutt je...“

„To je v pořádku, Marion... Všichni nejsou stavění na studia...“ Něhu v jejích očích nahradila zlost. „Indy!“ vyštěkla na něj, aby si získala jeho plnou pozornost. „Mutt... se jmenuje *Henry*!“

Indy se pokoušel natočit krk tak, aby na ni viděl lépe. „Henry?“

„Je to tvůj syn, Indy.“

Najednou měl pocit, že se někam propadá – a nemělo to nic společného s okolním pískem. „Můj syn?“

„Henry Jones III.“

Indy odvrátil pohled. Vnímal, jak se mu v hrudi dme vztek. Nedokázal ho potlačit. Teď nebyla vhodná chvíle na výčitky, zejména ohledně takového tématu, ale musel to ze sebe dostat.

Znovu se na ni podíval. „Proč jsi ho sakra nedonutila, ať dokončí tu školu?“

Než stačila odpovědět, přistálo mezi nimi něco dlouhého, hnědého a těžkého. Dopad vrhl Indymu do tváře další dávku písku. Rozkašlal se, plival kolem sebe a snažil se dostat písek z očí. Sotva dokázal udržet otevřená víčka. Z očí se mu řinuly slzy a rozmazávaly jeho zrakové pole.

Dopadla sem snad větev z nějakého stromu?

„Chyťte se!“ *zaječel* na ně hlas z okraje prostranství.

Poznal mladíkův hlas..., hlas svého syna. Vrátil se! Na druhou stranu by ho to nemělo tak překvapovat. Mutt je přece jeho synem, odštěpkem starého křemene.

Marion se chytila rozmazaného předmětu a pevně se ho držela. Indy se snažil zvednout paže natolik, aby na něj také dosáhl. Už se po něm natahoval – když tu se konec větve zvedl a zasyčel na něj.

Honem ucukl. „Ha!“

To není větev.

Jde o obřího hada!

„Zbláznil ses?“ zařval na Muttu.

Panika mu zaostřila zrak. Mohutný had byl silný jako jeho předloktí. Vlnil a svíjel se přímo před ním. Dosahoval až k Muttovi na okraji písečné jámy. Na Indyho zíraly černé oči s výhrůžností vlastní celému řádu. Had vyplazoval jedovatě červený jazyk, který dosahoval plných třicet centimetrů před šupinaté čelisti.

Marion se ho nepřestávala držet. „Tak už se chyť, Indy!“

„Vždyť je to *had*!“

Mutt ho slyšel. „Žádné strachy! Je to jenom užovka!“

Indy na něj chtěl ukázat, ale neodvažoval se k němu přiblížit. „Užovky nejsou takhle obrovské!“

„Tahle je! Měli byste vidět velikost některých mravenců, na které jsem narazil – byli jako moje ruka.“

Obří mravenci? Ten mladík měl zjevně v zásobě spoustu divokých historek.

„Kromě toho ani není jedovatý,“ ujišťoval ho Mutt dál.

Indy nechával paže v bezpečné vzdálenosti od hada. „Dones něco jiného!“

„Co třeba?“

„Já nevím, nějaké lano nebo tak něco!“

„Člověče, tady není žádný supermarket. *Tak už se chyťte!*“ Indy se pokusil pohnout nohou. „Třeba se mi podaří dosáhnout na dno.“ Marion se otočila a zahleděla se na něj, jako kdyby se zbláznil. „Tady žádné dno není. Udělej, co Mutt říká... *a chyť se!*“

„Myslím, že už jsem ho nahmatal špičkou palce.“ Marion s Muttem na něj oba vyjeli: „*JONES!*“

Mutt se díval, jak se Jonesova tvář krabatí nechutí. Jones se natáhl po hnědé užovce, zavřel oči a odvrátil tvář.

Mutt měl pořád druhý konec hada přehozený přes rameno. Přikrčil se a zapřel nohy o kmen stromu. Pamatoval si na profesorův popis síly, s jakou je do sebe písek nasává.

Jako když se člověk snaží zvednout auto.

Třeba se mu je nepovede vyzvednout, ale aspoň zabrání tomu, aby neklesali hlouběji. Jones se uprostřed mýtiny naposledy otrásl a objal hada pažemi. Užovka se omotala kolem jeho předloktí. Profesor se viditelně zachvěl.

Ted' stačí, aby Mutt...

Jeho myšlenky přerušil hlasitý zvuk.

V jámě vytryskl další mohutný gejzír, který dosahoval až k větvoví stromů. *Zkolabovala další vzduchová kapsa.*

V tom okamžiku si Mutt vzpomněl na jinou profesorovu lekci. Písečnou kapsu tvoří prázdný prostor.

Mutt se ho rozhodl využít. Zatímco se k zemi snášel písek, zabral plnou silou nohama a trhl za hadí tělo. Ramena ho páčila námahou, chvěla se mu kolena –, ale náhle se mu podařilo zlomit odpor. Ustupoval od písečné jámy a opíral se přitom chodidly o kameny a stromy.

Jakmile se vzduch pročistil, spatřil svou matku a Jonese, jak leží na jedné hromadě na okraji jámy. Pustil hada a přiběhl k nim.

Matka se posadila a pohladila šupinaté hadí tělo. Jones otevřel oči a ucukl před ním. Začal si horlivě otírat dlaně o kalhoty a ve tváři se mu zračila kombinace hrůzy a hnusu.

Had, nyní volný, se obrátil a odplazil se do džungle. V mžiku zmizel v podrostu.

Mutt se tyčil nad Jonesem. „Tarantule a štíří vám nevadí..., a jeden malý had.“

Jones ukázal rozechvělou paží za plazem. „Na tom hadovi nebylo nic malého, chlapče.“

Mutt zavrtěl hlavou. „Jste pěkně divnej.“

Všechny najednou přimrazilo na místě praskání větví.

Trnitým křovím vpadl na otevřené prostranství Ox s úsměvem od ucha k uchu.

„Oxi!“ řekl Mutt.

Vzápětí se za profesorem objevili vojáci s namířenými puškami. Rozestoupili se do stran, aby pustili Spalkovou a toho chlápka s britským přízvukem a rozbitým nosem.

Brit si odfoukl, narovnal si panamský klobouk a zeptal se: „Proč musíš všechno dělat tak složitě, Indy?“

Oxley napodobil Britovo gesto a upravil si vlastní klobouk s pery. Hrdě řekl: „*Pomoc!*“

Jones se po něm podíval. „Jo, to je skvělé, Harolde.“

Spalková si je prohlížela s nečitelným výrazem ve tváři. Pokynula vojákům, aby je zvedli na nohy. „Zdržování už bylo dost,“ promluvila a ukázala zpátky k táboru. „Musíme se vydat na cestu. Uvidíme, jestli jsou vaše domněnky ohledně mapy správné, doktore Jonesi.“

Jones se na ni jenom mračil.

Spalková přejela pohledem Mutta a poté jeho matku. „Už kvůli nim byste se měl modlit, aby správné byly.“

Zatímco se konvoj připravoval na cestu do pralesa, plukovník Dovčenko sledoval, jak ta žena cvičí s rapírem.

Irina Spalková stála stranou od všech ostatních, svlečená do přiléhavé košile a volných kalhot. Vyčistila si kousek místa za stanem, kde se domnívala, že má plné soukromí. Dovčenko na ni ale viděl ze stínu džungle dobře. Opřel se paží o kmen stromu. Panovalo tu dusné horko a zdejší prales byl příliš hustý – nijak nepřipomínal březové háje a mrazy jeho sibiřského domova. Pro tuto chvíli si ale Dovčenko nepřál být nikde jinde.

Spalková pozvedla rapír k nosu v němém pozdravu. Boky měla natočené rovnoběžně s linií útoku, kolmo k ramenům. Učinila výpad dopředu a máchlá mečem v záblesku oceli. Její pohyb byl tak rychlý, že ostří zbraně na okamžik vypadalo spíše jako fata morgana než jako skutečnost. Aniž by se byť jen na zlomek vteřiny zastavila, otáčela se, uskakovala a oháněla se rapírem, to vše s ladností té nejlepší ruské baletky a s divokostí i vychytralostí zkušené bojovnice.

Dovčenko zadržel dech. Přitahovalo ho to k ní, ale zároveň se jí bál.

Cvičila celých deset minut. Nezastavovala se a zkoušela různé výpady; plynule přecházela od jednoho k druhému. Dovčenko o šermu mnoho nevěděl. Jednou se ho pokusila učit, aby měla s kým trénovat, ale vzdal to. Nedokázal poznat *coup d'arret* od *moulinetu*.

V tuto chvíli ale na tento sport hleděl s němým obdivem.

S nefalšovaným obdivem.

Přiléhavou košili Spalkové promáčel pot, který dodával její pokožce žhavý lesk. Pod látkou se rýsovala každíčka křivka a vyboulénina. Na celém těle jí hrály štíhlé, vypracované svaly.

Pokračovala v šermu proti imaginárnímu soupeři.

Dovčenko ale tušil, že nebojuje jen proti prázdnému vzduchu. V jejích očích viděl, že kolem sebe vidí plno duchů ze své minulosti. Navíc věděl, že Spalková zároveň vyzývá na souboj vlastní stín, aby něco dokázala sama sobě. Jednalo se o pohyb v kombinaci s pevnou vůlí, oděné do fyzické podoby.

Kromě toho dělala ještě jednu věc.

Připravovala se na to, co je bezprostředně čekalo.

Dovčenko se otočil a zahleděl se přes šířku konvoje do tmavého pralesa. Bude to obtížná cesta. A mají svoje rozkazy. Nesmějí selhat.

5. část

DO SRDCE PRALESA

Hluboko v Amazonii...

Irina Spalková seděla vedle řidiče v prvním džípu, který se kolébal a nadskakoval cestou džunglí. Řidič byl mladý Ukrajinec s tmavými vlasy i očima, ne o mnoho starší než byla ona, když utekla z malé horské vesničky, jež představovala její domov.

Za nimi následoval celý ruský konvoj. Skládal se z dvanácti vozidel a šedesáti mužů. Jediný stroj, který postupoval před prvním džípem, byl vůz přezdívaný *mulčovač*. Pohyboval se na tankových pásech a nesl před sebou dva ohromné vodorovné kotouče pil, které se s řevem otáčely a prořezávaly cestu podrostem i kmeny deštného pralesa. Stroj chrлил oblaka výfukových plynů a jeho řidič seděl vysoko v kabině na zádi.

Za konvojem tak zůstávala stopa v podobě poražených stromů a uježděného bahna, ale vzhledem k regenerační schopnosti džungle tato stopa zmizí během několika sezon. Prales je jako živoucí organismus, který ve svém temném srdci pohlcuje vše, včetně šlepků lidských vetřelců.

Nebo v to alespoň Irina doufala.

Někde před nimi pod liánami a listím určitě leží proslulé město Akator. Jednalo se o cíl celého konvoje, ale – což bylo ještě důležitější – i o její vlastní.

Zatímco postupovali pomalu kupředu, obrátila Spalková svou pozornost k vaku z hrubé pytloviny, který měla na klíně. Vyzvedla si jej z uzamykatelné skříňky vzadu v džípu. Pod zámkem sice byl vak ve větším bezpečí, ale nemohla ho tam nechat. Chtěla ho mít neustále co nejbližší u sebe. Rozvázala ho a nahlédla dovnitř. Uctivě vytáhla kříšťálovou lebku a sevřela ji v dlaních.

V grošovaném světle pod baldachýnem pralesa kříšťál jasně jiskřil, jako kdyby v jeho nitru zuřila miniaturní elektrická bouře. Pozvedla lebku tak, aby se mohla zahledět do jejích očí. Vzpomněla si na údaje z EEG doktora Jonese: došlo u něj k nervové stimulaci nezměrné intenzity. Také si pamatovala na krvavé slzy, které se mu řinuly po tvářích.

Přesto necítila žádný strach. Oxley i Jones měli netrénované, nezkušené myslí. K ovládnutí oné moci, k otevření brány k rozsáhlým vědomostem bude třeba mimořádně ukázněného a spořádaného mozku.

Kolem ramene se k lebce dychtivě natáhla něčí paže. Odstrčila ji pryč. Na zadních sedadlech seděl Harold Oxley s Georgem McHalem. I doktora Oxleye, stejně jako ji, přitahovala síla lebky. Na rozdíl od ní ho ale ta síla přemohla a zlomila.

Pozvedla si lebku k očím a znovu se do ní upřeně zahleděla v pokusu napojit se na onu moc. Odstúpila řev motorů, skřípění brzd, cvakání převodovky a neustálé kvílení kotoučů pil prořezávajících se džunglí. Upadla do polovičního tranzu. Už vyzkoušela všechny meditativní stavy a každé duševní cvičení. Studovala u těch

největších mistrů jógy a u těch nejlepších parapsychologů. Když se ale zadívala do křišťálových očí, viděla jen čirý křišťál a mihotavé odrazy světla.

Proč ke mně nepromlouváš?

Džíp najel na pařez a nadskočil do vzduchu. Lebka se jí zakymácela v prstech a Spalková ji málem upustila. S bušícím srdcem si ji přitiskla k břichu. Rychle ji uložila zpátky do vaku a zavázala ho. V duchu se vyplísnila za svou pošetilost. Té lebce se nesmí nic stát. Zejména když už jsou takhle blízko. Zachovala se neopatrně – ale záhada lebky jí nešla z mysli, vrtala jí v hlavě a oslovovala ji šeptem položenými otázkami.

I teď toužila tu lebku znovu vytáhnout.

U ramene se jí ozval něčí hlas: „Ta lebka má svoji osobnost, co?“

Otočila se k Georgi McHaleovi. Brit se předkláněl ze zadního sedadla. Za ním pokračovala krátká korba plná vojáků.

McHale kývl k vaku v jejím klíně. „Je pěkně vybírává v tom, koho osloví, vidíte?“

„Zas až tak vybírává očividně není.“ Spalková se ohlédla po ubohé vychrtlé trosce, která kdysi byla profesorem. Zdálo se, že doktor Harold Oxley ztratil zájem o lebku a se zakloněnou hlavou sledoval, jak mezi větвовým tančí ranní slunce.

Zklamaně zaťala ruku v pěst. Taková moc. Hleděla na pomateného profesora. Proč si lebka vybrala jeho? Potřebovala někoho silnějšího, někoho s trénovanou myslí. Proč neoslovila ji?

Spalková věděla, že nesmí selhat – ani ne tak kvůli Sovětskému svazu, jako kvůli sobě. Vyrostla v pověřčivé ukrajinské vesnici, kde se jí ostatní stranili kvůli jejím darům. Nejmnějši urážka, kterou ji častovali, zněla *čarodějnice*. Vesničané vyloučili ze své společnosti celou její rodinu. A když začala pitvat drobná zvířata v dětském pokusu porozumět životu a biologii, začala se jí bát i její vlastní matka. Jakmile byla dost stará, utekla z hor i z rodné vesnice. Věděla, že odpovědi nenajde mezi takhle omezenými lidmi, a proto se pustila do širého světa.

Po celý život se pokoušela hledat odpovědi na otázku, *kým je, čím je, i proč je*.

Tady v jihoamerickém pralese se konečně blížila řešení.

Nedopustí, aby ji kdokoliv zastavil.

Opřela se a zahleděla se před sebe. Mulčovač se nadále probíjel do srdce temné džungle. K zemi se zřítíl mohutný strom, od něhož se rozprchly opice a rozletěli ptáci.

McHale ale ještě nedomluvil a naklonil se mezi Spalkovou a řidiče. Ukázal na pytlavinový vak.

„Co ta lebka? No tak, je to jen pomůcka, ne? Lidé se do ní zadívají, upadnou do tranzu, autohypnózy nebo něčeho podobného. Ale mimosmyslové vnímání? To se mi vůbec nezdá.“

„Proč ne?“ zeptala se. „Telepatie existuje i u lidí, byť v méně vyvinuté formě.“

„Žertujete? Vy si o sobě myslíte, že máte parapsychologické schopnosti?“

„Vám se nikdy nestalo, že jste zvedl sluchátko a zjistil jste, že osoba, které jste se chystal volat, už je na lince? Jde jenom o náhodu? Nebo o jakousi formu přenosu... biopřenosu?“

„Říká se tomu štěstí. Věřte mi. O štěstí vím skoro všechno. Většinou ho sám nemám.“

„A co pouto mezi matkou a dítětem? Vyslali jsme pod hladinu ponorku s novým vrhem králíčků. Matka zůstala na břehu a králíci byli jeden po druhém zabiti.“

„Dámo, potřebovala byste si najít nějaké jiné hobby.“

Mávla nad jeho poznámkou rukou. Věda není pro choulostivé citlivky.

„Při zabití každého mláděte se na záznamu EEG samice objevila okamžitá reakce.“ Ohlédla se na něj. „Existuje organické spojení mysli a těla, které sdílejí všechny živé organismy. Kdyby se nám podařilo ovládnout kolektivní mysl...“

„No dobře!“ Zvedl ruku. „Nechme toho teoretizování. Vsaďme se – dostanu dvakrát tolik nebo nic, jestli uhodnete, co si teď myslím.“ Naklonil se k ní ještě blíže a zadíval se jí do očí.

Pobaveně povytáhla obočí. „K tomu nepotřebuji parapsychologické schopnosti, pane McHale.“

„Kromě toho! No tak, pobavte mě. Právě myslím na jednu otázku. Jak zní odpověď?“

Zahleděla se mu hluboko do očí. Povšimla si potu na jeho čele a mírně rozšířených zorniček. Chtíč, starosti, úzkost. Neustále přítomné lidské emoce. Podívala se hlouběji. Jeho samolibý úsměšek pohasl. Vstoupila do něj. Začal se odtahovat – reflexivní reakce na nebezpečí.

Chytila ho za týl a přidržela si ho před sebou. Přitáhla ho ještě blíže a nořila se do jeho nitra. Když promluvila, její rty se téměř dotýkaly jeho.

„Odpověď na vaši otázku zní: *Jestli budu mít sebemenší dojem, že je to třeba.*“

Vychutnávala si momentální hrůzu v jeho očích. Pustila ho a McHale se od ní odtáhl na zadní sedadlo. Něco si přitom zamumlal.

Řidič se po ní ohlédl a zeptal se jí se silným ukrajinským přízvukem: „Co to bylo za otázku, soudružko plukovnice?“

Spalková odvětila: „Chtěl vědět, jestli mu mám v plánu podríznout hrdlo, až dorazíme do Akatoru.“

Řidičovy prsty se křečovitě sevřely na volant. Odvrátil se od ní, ale Spalková zahlédla, jak se pohnuly jeho rty. Splynulo z nich jediné bezhlesé slovo v ruštině.

Čarodějnice.

„To nemyslíš vážně!“ vykřikl Mutt.

Marion věděla, že to pro něj bude šok, ale musela mu to říct. A vzhledem k tomu, že byl svázaný naproti svému otci – a nikdo z nich nemohl utéct –, připadalo jí to jako vhodná chvíle, zejména v jejich nepříjemné situaci.

Vrhla postranní pohled po okolí.

Všichni tři byli uvězněni v zadní části posledního nákladního vozu konvoje, překryté plachtou. Seděli na lavicích a všichni byli připoutáni k ocelové konstrukci korby, kterou sdíleli s několika bednami popsanými azbukou a jedním velkým ruským plukovníkem jménem Dovčenko, který měl v klíně položeného kalašnikova.

Marion seděla vedle Indyho, který vypadal, že je mu celá konverzace nepříjemná a působí mu bolest. Mutt na tom na protější lavici byl patrně o něco lépe.

Otec a syn.

Jsou tu všichni pohromadě jako šťastná rodinka.

Mutt se pořád vztekal. „Můj otec byl Brit. Pilot RAE Válečný hrdina.“ Zuřivě si změřil pohledem Indyho. „Ne nějaký učitel ve škole.“

Marion počkala, až se její syn bude muset nadechnout. „Ne, drahoušku. Colin byl tvým nevlastním otcem. Začali jsme spolu chodit, když ti byly tři měsíce. Byl to dobrý člověk, ale ne tvůj otec.“

Indy se narovnal a otočil se k ní. „Počkat. Colinem myslíš Colina Williamse? Toho sis vzala? Vždyť jsem vás představil já!“

Dovčenko vedle Muttu obrátil nad tím rodinným melodramatem oči v sloup.

Marion na tom nezáleželo. „Víš, Indy, mám pocit, že ses vzdal práva hlasovat o tom, koho si smím vzít, když ses mě rozhodl opustit týden před plánovanou svatbou.“

Indy se trochu zklidnil. „Nemohlo to fungovat, Marion. Oba jsme to věděli. Kdo by si chtěl vzít člověka, který je věčně někde v trapu?“

„Já jsem chtěla!“ Marion se zlomil hlas a v duchu si za to hned vynadala. Takovou emoci si od ní nezaslouží. Očividně netušil, jakou bolest jí způsobil. „A ty bys o tom věděl, kdyby ses mě zeptal.“

Dovčenko zvedl samopal a udeřil pažbou o lavici. „Zavřete zobáky!“

Všichni se po něm ohlédlí a odmlčeli se – ale pak se znovu otočili k sobě.

Indy pokračoval: „Na co jsem se tě měl zeptat? Jestli chceš strávit většinu života sama?“

„Napadlo tě někdy, že by se mi třeba líbil ten mír a klid?“

„Tobě?“

„Ano, mně. Nic jsi nevěděl. Proč sis se mnou nepromluvil?“

„Protože jsem nikdy nevyhrál ani jednu z našich hádek.“

„To má být omluva, Indy? Není moje chyba, že mi nestačíš.“

Indy se opřel a mimoděk si srazil klobouk do očí. Setřásl ho zpátky do původní polohy. „Nechtěl jsem tě ranit, Marion.“

„Tak to se ti moc nepovedlo. Nepřemýšlel jsi někdy o tom, proč s tebou Ox přestal mluvit? Vyčítal ti, žeš ode mě utekl.“

Mutt dupl nohou. „Necháte toho, vy dva?“

Dovčenko souhlasně přikývl.

Indy se zamračil a trhl bradou k Muttovi. „Jo, Marion, nenuť ho, ať poslouchá, jak se taťka s mamkou hádají.“

Mutt se snažil vyškubnout z pout. „Ty nejsi můj taťka, jasný?“

„Jistěže jsem, chlapče. A mám pro tebe novinku – vrátíš se do školy!“

Mutt ohromeně vytřeštil oči. „Cože? Kam se podělo to tvoje – *jestli tě to baví, nenech si do toho od nikoho mluvit?*“

„Tehdy jsem nebyl tvůj otec.“ Indy se znovu zakabonil na Marion. „Mělas mi říct, že čekáme dítě. Měl jsem právo to vědět.“

„Jistě si vzpomínáš, že jsi po našem rozchodu zmizel.“

„Napsal jsem ti.“

„Po roce. To už byl Mutt na světě a já jsem byla vdaná.“

„Tak proč ses mi to obtěžovala říkat teď?“

„Protože jsem si myslela, že umíráme.“

Dovčenko se vymrštil na nohy a z úst mu splynul dlouhý proud ruských kleteb. Marion sice slovům nerozuměla, ale i tak se jí zarděly uši. Rus odložil samopal na zem a přešel k hromadě hadrů, které začal smotávat. Zjevně se jim chystal dát roubíky.

Indy spěšně promluvil, aby měl poslední slovo. „Neboj se, Marion. Ještě pořád můžeme zemřít.“

Dovčenko se vrátil se stočenými hadry. Nejprve přistoupil k Marion, které dal jako gentleman přednost. Sklonil se k ní...

Čímž poskytl Indymu dokonalou příležitost, aby se na lavici zaklonil a kopl ho oběma botami přímo do obličeje.

Dovčenko se s heknutím otočil a svalil se k Muttovi na opačné straně.

Ten už ale byl také připravený.

Zasáhl plukovníka jako předtím Indy – vykopl jako klokan a obě těžké motorkářské boty udeřily Dovčenka do brady. „Je tvůj,“ vykřikl Mutt, když se Rus znovu zhroutil k Indymu.

Indy uštědřil plukovníkovi ještě jeden kopanec snožmo.

„Čím jsou větší,“ zahučel Indy.

„...tím tvrději dopadnou,“ dokončil Mutt.

Dovčenko se zakymácel a padl v bezvědomí na podlahu.

Indy zavolal na Muttu. „Pořád ještě máš vystřelovací nůž, který sis na tom hřbitově zastrčil do boty?“

Mutt se zazubil.

Indy mu úsměv oplatil. „Tomu říkám hodný chlapec.“

Indy se naklonil s nožem k Marion. Musel se natáhnout za ni, aby dosáhl na provazy. Pouta byla naolejovaná a kladla odpor. Piloval je s tváří těsně u její.

Bože, voní tak krásně.

Vanilkou a kořením.

Promluvila a její dech ho pošimral na uchu. „Nebyla jsem jediná, kdo pokračoval s vlastním životem.“

„Jak to myslíš?“

„Donesly se mi o tobě různé zvěsti, Jonesi. Během let jsi měl plno žen,“ Nepřestával přezívat provazy. „Pár. Ale všechny měly stejný problém.“

„Jo, a jaký?“

S posledním zabráním pouta povolila. Marion měla volná zápěstí. Narovnal se a zadíval se jí do očí. Neviděl žádný důvod, proč by měl lhát. „Nebyly jako ty, zlato.“

Marion zajiskřily oči a její výraz se nepatrně, dráždivě změnil do náznaku úsměvu. Přiblížila se k němu a jejich rty se téměř dotkly...

Pak ale Indy koutkem oka zpozoroval bednu s povědomým armádním nápisem.

Výborně!

Prudce vstal a vykročil od Marion. Mutt stál na stráži nad Dovčenkem, který pořád ležel jak široký tak dlouhý na podlaze. Indy prošel kolem mladíka ke krabici.

„Jonesi?“ ozvala se Marion.

Bedna byla dlouhá. Zvedl víko a modlil se, aby pod ním nenašel prázdný prostor. Skvělé.

Hleděl na černou vojenskou ocel zabalenou do slámy. Zvažoval svoje možnosti a přejížděl prsty po povrchu zbraně. O chvílku později mu rty zvlínil úsměv. Tohle bude fungovat. Potřeboval ale výhodnější místo.

Zvedl oči k plátěné střeše nákladního vozu.

Jistě ho udrží.

S cvaknutím otevřel nůž.

Je načase, aby se pustil do práce.

Mutt přidržoval sloupec beden pod Jonesem. „Opatrně, člověče!“

Jones se krčil na vrcholu, zatímco nákladní vůz poskakoval po nerovném terénu pralesa. Obezřetně se narovnal. „Nedělej si o mě starosti.“

„To si nedělám. Mluvil jsem o svém noži.“

Jones se na něj zamračil a natáhl se k plachtě nad sebou. Jednou rukou se chytil vzpěry a druhou bodl nožem směrem vzhůru. Ostří projelo plachtou. Jones se nepouštěl vzpěry a prořízl v silném materiálu dlouhý otvor. Jakmile byl hotový, zavřel nůž a hodil ho dolů Muttovi.

„Jako nový, chlapče.“

„To doufám.“

Jones ho ignoroval, znovu se narovnal a prostrčil hlavu otvorem. Zatímco se soukal na střechu, Mutt se naklonil, aby probodl pohledem svou matku, která podpírala ramenem druhou stranu sloupce beden.

„On?“ zeptal se.

Provinile pokrčila rameny. „Uvidíš, že si k tobě najde cestu.“ Povzdychl si. „Mohla jsi mi to říct, mami.“

„To jsem měla, drahousku. Promiň.“

Přistoupil k ní. Objala ho paží a společně zaklonili hlavy. Hleděli ke stropu, po němž se plazil stín směrem k přední kabině. Jones. Jeho otec.

Mutt zavrtěl hlavou.

Společně překročili nehybné tělo ruského obra a postupovali pod Jonesovým stínem. Korbu od přední kabiny oddělovaly ocelové dveře. Nechtěli použít plukovníkův samopal, protože jakékoliv výstřely by přilákaly nechtěnou pozornost k jejich útěku.

Jonesův stín nad jejich hlavami se na okamžik zarazil na okraji plachty a vzápětí zmizel.

Následoval trhavý zvuk a zadunění.

Malým okénkem v ocelových dveřích Mutt viděl, jak Jones propadl plachtovinovou střechou a zřítíl se přímo na řidiče. „Dokázal to...“ vydechl Mutt.

Nákladní vůz sebou smýkl ke straně a odhodil je k levé postranici.

„Drž se!“ vykřikla na něj matka.

Drž se? Vždyť ještě pořád letí vzduchem!

Najednou se vůz prudce zastavil. Zaskřípal kov a ozvalo se tříštění dřeva. Jeho i matku tento náraz mrštil kupředu ve stejném okamžiku, kdy se otevřely ocelové dveře. Proletěli jimi přímo do přední kabiny.

Mutt se udeřil o palubní desku a matka přistála na sedadle pro spolujezdce.

Mutt s nosem u čelního okénka spatřil, že nabourali do stromu. Vedle něj zrovna Jones kopnutím rozrazil postranní dveře a vystrčil ven bezvědomého řidiče. Poté usedl na uprázdněné místo, zařadil zpátečku a přidal plyn. Nákladní vůz se kymácivě rozjel. Jones otočil volantem, pohnul řadicí pákou a vyrazil kupředu za mizejícím konvojem.

Mutt se narovnal.

Jones měl ve tváři nelítostný a odhodlaný výraz.

Muttova matka se z druhé strany na Jonese usmála. „To bylo dobré.“

Jones pokrčil rameny. „Ještě z toho nejsme venku, zlato.“

Mutt s hrůzou těkal očima z jednoho na druhého.

Tohle že jsou jeho rodiče?

Indy zařadil trojku a hnál nákladní vůz za konvojem. Řada ruských vozidel se táhla pralesem v dlouhém oblouku za prvním strojem, který se dvěma kotoučovými pilami prokousával džunglí. Zatímco se Indy blížil k zadní části konvoje, studoval svoje protivníky.

Jednu věc musel Rusům nechat. Byli připraveni na každou eventualitu, kterou jim deštný prales mohl přichystat. Mezi džípy a nákladními vozy převážejícími vojáky jela dvě podivně vyhlížející vozidla s podvozky vytvarovanými jako těžké přívěsné čluny na kolech. Zjevně se jednalo o jakési obojživelné stroje a měly být použity k překračování řek. Mac jim říkal *kachny*, ale tihle ptáci měli zuby. K přídí každého vozidla byl přimontovaný kulomet.

Indy se ale nepřestával soustředit na kouřící a ječící stroj v čele kolony.

Mulčovač.

Dva masivní vodorovné kotouče prořezávaly širokou cestu džunglí, dostatečně velkou, aby je mohl sledovat celý konvoj. Původně šlo o hrubou, zarostlou stezku vhodnou pro koně nebo pěší cestovatele. Probíhala podél široké řeky. Bez mulčovače by kolona neměla šanci projet.

Což vniklo Indymu nápad.

Přimhouřenýma očima se zadíval na tento první stroj.

„Jaký máš plán, Jonesi?“ zeptala se ho Marion z místa spolujezdce.

Naklonil se nad volant, soustředil se a v duchu počítal. Jeho plán byl velice jednoduchý: „Získat zpátky Oxleye, dostat tu lebku a dorazit do Akatoru dřív než oni.“

Marion zazněl v hlase známý sarkasmus. „Ach, a to je všechno?“

Konvoj před nimi dospěl k ostré zákrutě říčního toku a řada vozidel se roztáhla podél tohoto oblouku.

To by mělo stačit, ale musí si pospíšet.

Indy se zvedl. „Převezmi řízení, Marion!“

Proklouzla k němu a chytila volant. Indy se otočil a vyhnul se Muttovi, který se přesunul na místo spolujezdce. Indy zamířil do zadní části vozu. Podlaha se mu kymácela pod nohama, ale Marion vyrovnávala vozidlo, jak na nerovném terénu mohla nejlépe.

Mutt se jí zeptal: „Co bude dělat teď?“

„Zlatíčko, nemyslím, že plánuje tak daleko dopředu.“

Indy na ně nedbal a přispěchal k bedně, již předtím objevil. Dovčenko pořád ležel stranou v bezvědomí na břiše a hlasitě chrápal zkrvaveným nosem.

Indy rozhrnul slámu a vytáhl metr a čtvrt dlouhou tubu z černé oceli. Těžká zbraň mu na tváři vykouzlila ponurý úsměv. Z její hmotnosti čerpal naději. Na boku pancéřové pěsti byl vyražený sovětský symbol: srp a kladivo. Zbraň už v sobě měla nabitý šedesátimilimetrový granát.

Zvedl ji a přenesl ji jako beranidlo do přední kabiny. Když s ní vstoupil, Mutt vytréštil oči.

Indy pokynul výbušnou hlavicí zbraně. „Trošku se posuň, synku.“

„Tak mi neříkej!“ Ale mladík se přimáčkl k opěradlu.

Nakonec se Indymu podařilo vymanévrovat neskladnou délku pěsti z postranního okénka. Druhý konec zbraně se houpal Marion pod nosem.

Indy vyrovnal pancéřovou pěst na rameni a prohlížel si terén. V duchu odhadoval možné dráhy. Kolona pokračovala v pomalé a opatrné cestě kolem říční zákruty. Jejich nákladní vůz byl úplně vzadu, zatímco první člen konvoje – Indyho cíl – už oblouk dokončil.

V tuto chvíli se tedy obě vozidla nacházela na opačných stranách zákruty.

Což znamenalo, že byla přímo proti sobě.

Namířil na cíl. Měl jediný plán, jedinou naději a jedinou ránu. Pokud vyřadí mulčovač z provozu, uvízne konvoj v pralese, Indy počkal, až se mohutný stroj doplazil přímo do vlasového kříže v hledáčku zbraně. Musí si být svou ránou jistý. Druhou příležitost už nedostane.

Během míření ještě promluvil: „Možná byste si měli zacpat...“

Mimoděk se mu zachvěl prst. Jeho slova přerušila hlasitá rána. Čelní sklo popraskalo. Ze zadního otvoru pancéřové pěsti se vyhrnul kouř a nad říční hladinou se svistem proletěl granát, rovně jako šíp.

Indy se zvoněním v uších proklel nedočkavý prst. Na druhou stranu to možná dopadlo dobře...

Přihlížel, jak střela míří přímo k prvnímu vozidlu. V následující chvíli mulčovač vybuchl. Do vzduchu vyšlehly plameny a po okolí se rozletěla hlína spolu s kouřícími troskami. Kusy stroje vystřelily vysoko mezi stromy.

Konvoj se zastavil a jednotlivá vozidla do sebe narazila v klasické řetězové havárii. Indy se rozhlížel dýmem a vzápětí zpozoroval automobil, který postupoval hned za mulčovačem. Džíp Spalkové. Na jeho zadním sedadle viděl Oxleye.

„Indy!“ zaječela náhle Marion hrůzou.

Irina Spalková zírala na explozi před sebou.

Jednu chvíli se mohutný stroj prokousával pralesem kolem říční otočky, v další vyletěl v plamenech do vzduchu. Oba pilovité kotouče se odtrhly od nosné konstrukce. Jeden odletěl kupředu, s hlasitým břinknutím narazil do balvanu a zmizel mezi stromy. Druhý zamířil přímo k jejich džípu.

Vyděšeně zalapala po dechu a přikrčila se, stejně jako řidič vedle ní. Kotouč je ale těsně minul, přeletěl nad jejich hlavami a pokračoval dál.

Za letu rotoval a sledoval svou smrtící dráhu ke konci kolony. Tam si Spalková povšimla něčeho podezřelého. Z kabiny posledního nákladního vozu stoupal dým a k tomuto vozidlu zároveň směřovala sotva viditelná kouřová stopa po střele. Zuřivě zařala ruku v pěst. Překvapivý útok stoprocentně přišel právě z tohoto vozu. A v takovém případě existovalo jediné vysvětlení.

Doktor Jones.

Projela jí divoká zuřivost. Ta se ale právě tak rychle změnila v pobavené uspokojení, když spatřila, pod jakým úhlem letící kotouč vykružuje svou trajektorii. Mířil přímo na...

„K zemi!“ vykřikla Marion a strhla Indyho i Mutta dolů.

Koutkem oka ještě zahlédla stříbrný lesk kotouče, který se hnal přímo k nim. Padla na Indyho a svého syna, aby je ochránila, a sama si zakryla hlavu pažemi.

Vozidlem otřásl silný úder doprovázený drásavým skřípěním trhané oceli. Snesly se na ně konfety z rozcupované střešní plachty.

O vteřinu později bylo po všem.

Marion si smetla kousky látky z obličejů a narovnála se. Užasle se rozhlédla po výjevu, který se jí naskýtal. Pražila na ni oslepující sluneční záře. Kotouč odřízl celou horní část nákladního vozu.

„No to je síla,“ ulevil si Indy.

„Síla to teprve bude,“ zamumlala Marion.

Spalková bezvýrazně přihlížela, jak kotouč pily odděluje střechu Jonesova vozu. O chvílku později se v přední kabině napřímilo několik postav. Viděla Jonese, tu ženu i toho mladíka. Byli naživu.

Sevřela prsty na jílci rapíru a postavila se. „Jed’!“ přikázala řidiči džípu a ukázala paži k hrubé pralesní stezce za doutnajícími troskami mulčovače. „Pokračuj v cestě!“

Motor džípu zaburácel s vrčením, které plně odráželo její náladu, a Spalková se přehoupala přes opěradlo na zadní sedadla. Dopadla mezi McHalea a doktora Oxleye.

„Hlídejte tu lebku!“ vykřikla na McHalea a pokračovala na zadní korbu džípu. „Závisí na tom váš život!“ Vojáci vzadu jí uhýbali z cesty.

Dvěma kroky nabrala dostatečnou rychlost, aby se odrazila a dopadla na kapotu džípu za ní, přikrčená jako nějaký pralesní panter. Řidič druhého džípu na ni hleděl s otevřenými ústy.

Přeskočila čelní sklo, popadla poloautomatickou pušku opřenou o přední sedadlo a pokračovala dozadu. S vražedným zaujetím pozvedla zbraň k rameni. Nic ji nezastaví. Nikomu nedovolí, aby ji připravil o lebku.

Džíp pod jejíma nohama zpomalil, ale ona zaječela na řidiče: „Jed’ dál! Sleduj první džíp!“

„Jed’!“ vykřikl také Indy na Marion, která právě zařadila rychlost.

V kabině se pořád vznášel štiplavý kouř po odpálení granátu. Marion sešlápla plyn a nákladní vůz se pomalu rozjel po hrbolaté cestě k hromadně havarovaným vozidlům. Indy si přelezl na místo spolujezdce a odtrhl uvolněný kus zničené střechy. Prohlížel si zbytky kolony. Na opačném konci konvoje si všiml dvou džípů, které zrovna projížděly kolem trosek mulčovače a vydávaly se do džungle.

Spalková se pokouší uniknout s Oxleyem a tou lebku.

Navíc si Indy uvědomil další potíž. Hromadná havárie jim blokuje cestu. Jejich nemotorný nákladní vůz tudy nemůže nikdy projet. Některá z menších vozidel už se pokoušela vyhnout uvízlým nákladákům a následovat první džípy.

To mu vnušlo nápad.

Marion dospěla k jednomu ze zvláště tvarovaných obojživelných strojů, který se také snažil osvobodit. Indy se zadíval na kulomet připevněný na předí vozu.

Zavolal na Marion a ukázal k člunovitému dopravnímu prostředku. „Zastav vedle něj!“

Přikývla a přidala plyn. Hluk jejich motoru přilákal pozornost posádky kachny.

Řidič vykřikl a bouchl pěstí do volantu. Druhý voják se natočil s puškou v ruce.

Na to si nech zajít chuť, brácho.

Jakmile se oba vozy ocitly vedle sebe, Indy se chytil okraje střechy, odrazil se a proletěl otevřeným okénkem u spolujezdce. Dopadl přímo mezi překvapeného řidiče a druhého vojáka.

Chytil hlaveň pušky a zatáhl – jen aby s ní vzápětí udeřil kupředu. Dřevěná pažba zasáhla ruského vojáka do nosu.

Vojákův prst se zachytil na spoušti a z pušky vyšlehla krátká dávka. Náboje prosvíštěly kolem Indyho ucha a zakously se do boku vozidla.

Indy se ustaraně ohlédl po nákladním voze. Neměl se čeho bát. Mutt se vykláněl z okénka kabiny bez střechy. V ruce třímal kus větve, s níž se v další chvíli ohnal a zasáhl řidiče obojživelné kachny do hlavy.

„To nebylo špatné, chlapče!“ pochválil ho Indy.

Probudily ho výstřely.

Dovčenko v zadní části nadskakujícího vozu zasténal a sedl si. Odstrčil si z nohou spadlou bednu. Nad sebou spatřil větve stromů. Zalévala ho sluneční záře. Nedávalo mu to smysl. Trvalo mu několik omámených vteřin, než mu došlo, že zmizela střecha.

Rusky zaklel. Nevěděl sice, co se stalo, ale věděl, komu má dávat vinu. Jonesovi.

Dovčenko se postavil, zavrával a potácivě se vydal k protržené části plachty na boku vozu. Otvorem spatřil toho Američana v jedné z ruských kachen. Jones právě vyhazoval bezvládného řidiče a mával na nákladní vůz.

Dovčenko se pokoušel pochopit, co se tu děje.

Vtom se z přední kabiny nákladáku přehoupala do kachny další postava. Dovčenko poznal toho mladíka.

Otočil se a vydal se dopředu. Uvolněnými ocelovými dveřmi, které se otvíraly a zase zavíraly, se mu naskytl přerušovaný výhled do kabiny. Řidič se vysunul od volantu na místo pro spolujezdce. Štíhlá postava a tmavé vlasy neponechávaly žádné pochybnosti ohledně jeho totožnosti.

Marion Ravenwoodová.

Nákladní vůz, který teď nikdo neřídil, se stočil ke straně. Dovčenko se zapotácel a chytil se hromady beden. Slyšel výkřik, jak se ta žena vymrštila za svým synem z okénka. Venku zaburácel motor obojživelného vozidla, které se odpoutalo od boku neřízeného nákladního auta.

Dovčenko se vrhl ocelovými dveřmi do přední kabiny.

Popraskaným okénkem ke své hrůze spatřil, že se vůz řítí přímo proti kmenu mohutného stromu. S divoce bušícím srdcem skočil k volantu a vši silou ho strhl. Nákladní vůz se naklonil ke straně a provedl ostrou otočku po dvou kolech. Minul strom o necelých třicet centimetrů a vzápětí dopadl zpátky na všechna čtyři kola.

Se zaskřípěním brzd nákladák zpomalil. Nemohl pokračovat dál. Cestu blokovaly trosky konvoje. Byl uvězněn za ním.

Američan před ním uháněl v ukradeném obojživelném vozidle. Kachna se proplétala mezi uvíznutými vozy jako motorový člun mezi skalisky. Dovčenko sledoval, jak prudce sleduje zákrut cesty.

Křečovitě sevřel prsty na volantu.

Ještě není po všem.

Indy projel kolem doutnajícího vraku mulčovače, aniž by zpomalil. Cesta se zužovala v zarostlou křivolakou stezku s divokou vegetací a zrádnými kmeny spadlých stromů. Bylo by šílenství tudy pokračovat v tak rychlé a zběsilé jízdě.

Indy ale přesto tiskl pedál plynu k podlaze. Neměl na výběr. Bylo třeba zachránit Oxleye a Indy nehodlal nechat Spalkové v rukách ani křišťálovou lebku. Kromě toho...

Od zádi džípu se odrazila salva střel.

...ho pronásledoval džíp s ruskou posádkou.

Indy ještě přidal plyn a ostře vytočil zákrutu na cestě. Zadní kola ujela smykem do strany, ale podařilo se mu je vyrovnat. Za zatáčkou ovšem čekala další. „Držte se pevně!“ vykřikl na Marion a Mutta a strhl volant. Znovu prudce zabočili, tentokrát po dvou kolech. „Myslím, že se o mě pokouší mořská nemoc,“ postěžoval si Mutt. „Teď ti nemůžu zastavit, chlapče!“

Za zatáčkou následoval rovný úsek. Na jeho opačném konci Indy spatřil unikající džíp, který vzápětí zmizel za ohybem. Znovu přišlápl plyn k podlaze.

Kachna se prodírala podrostem, který jí dosahoval až k bokům. Jako kdyby křižovali zelený oceán. Spalková sice získala náskok, ale Indy měl oproti prvním dvěma džípům výhodu, že využíval jimi proražené cesty.

Prosvištěl rovným úsekem a do následující zatáčky vjel příliš rychle. Setrvačnost je vyhodila z prokletěné stezky. Zápasil s řízením, aby nevrátil bokem do husté pralesní vegetace. Levou stranou se otfeli o strom.

Mutt mimoděk vyjekl, ale v dalším okamžiku nebezpečí pominulo.

Indy vrátil vozidlo do středu cesty.

Vřítel se do další zákruty a spatřil oba džípy přímo před sebou. Stezku blokoval spadlý strom, který Rusové právě pomalu objížděli.

Indyho kachna se pohybovala příliš rychle na to, aby se jim stačil vyhnout. Mířil přímo k oběma džípům. Srážka byla nevyhnutelná.

V zadním vozidle se navíc vztyčila jakási postava a namířila na ně zbraň.

Spalková.

„K zemi!“ vykřikla Marion.

Indy se sklonil v okamžiku, kdy čelní sklo roztříštila salva kulek. Poslepu strhl volant doleva a kachna se stočila z přímé linie palby. Za sebou zaslechl výkřiky a opatrně se ohlédl.

Džíp plný Rusů, který je pronásledoval a střílel po nich, smykem projel poslední zatáčku a dostal se do linie střelby. Několik vojáků zasáhly náboje a neovladatelný vůz narazil do zádi džípu Spalkové. Plukovnice vyletěla ze svého místa přes kapotu džípu a prorazila tělem čelní sklo.

Indy se narovnal a prudce vyrazil kupředu. Střelil pohledem do zpětného zrcátka.

Spalková se zvedla na nohy a zlostně se za nimi dívala. Indy se zazubil a přidal plyn. Vedoucí džíp nadskočil a jeho motor zařval o něco hlasitěji. Dokončil objíždku padlého stromu a pokoušel se ujet. *To se ti dneska nepodaří,*

Indy stočil kachnu doprava a vyrovnal ji bok po boku s džípem. Oxley seděl na zadním sedadle, ale korba byla plná ruských vojáků. „Převezmi zase řízení!“ vykřikl na Marion. „Aby se z toho nestal zlozvyk, Jonesi!“

Indy už ale byl v pohybu. Pokrčil nohy a počkal, až se ocitnou pod nízko visícími větvemi. Do vozidel naráželo listoví stromů a bičovalo je. Indy využil momentálního zmatku a skočil.

Dopadl vedle řidiče druhého vozu. Nakrátko zahlédl na zadním sedadle Oxleye, obklopeného z obou stran vojáky – všiml si ho především proto, že na něj profesor dobrosrdečně zamával.

Indy mu však pozdrav nemohl oplatit a místo toho se vrhl k řidiči, kterého udeřil loktem do obličeje. Jakmile Rus pustil řízení, Indy jednou rukou popadl volant a druhou se ohnal opačným směrem.

Zasáhl pěstí pasažéra, který se zrovna zvedal. Muž se zhroutil tváří na palubní desku, schoulil se v prostoru na nohy a přitiskl si dlaň k obličeji. Promluvil mezi prsty.

„Ksakru, zase jsi mi zlomil nos!“

Byl to Mac.

Indy ovšem řešil jiné potíže. Natahoval se po něm řidič a zaútočili na něj i vojáci zezadu. To našťěstí zároveň znamenalo, že se ničeho nedrží. Džíp najel na zarostlý ležící kmen.

Vojáci vyletěli vysoko do vzduchu.

Indy otočil volantem a strhl džíp ke straně – vojáci s divokým jekem popadali do okolního podrostu.

Indy stále držel jednou rukou volant a klesl na místo řidiče. Pohled do zpětného zrcátka odhalil, že Oxley nadále spokojeně sedí na zadním sedadle. Zrovna držel paže nad hlavou. Vzápětí mu do nich přistál pytlavinový vak, který letěl vzduchem jako před chvilkou vojáci. Profesor ho bezpečně chytil a Indy zahlédl ve vaku záblesk čirého křišťálu.

Ta lebka!

Jeho pozornost přilákal pohyb na vedlejším sedadle. Mac se soukal z nožního prostoru.

Indy napráhl paži a chystal se mu uštédřit další ránu.

Mac se rychle znovu přikrčil a pozvedl k Indymu prázdné dlaně. Vykřikl: „INDY! Poslouvej mě, ty zabeďněče! Pracuju pro CIA!“

V kachně mezitím Mutt pokračoval v prohledávání vozidla. Pátral po zbraních..., jakékoliv.

„Podívej se dozadu!“ zavolala na něj matka.

Mutt se otočil, naklonil se přes opěradlo sedadla a rozhlédl se po zadním oddíle. Na podlaze si všiml známé truhly z růžového dřeva.

Natáhl se k ní, rozeplnul přezky a zvedl víko. Z hedvábím vykládaného nitra truhly se na něj v mihotavém svitu slunce stříbrně zalesklo několik mečů.

„Co to děláš?“ zeptala se ho matka zpoza volantu.

Sáhl po jílci rapíru a odpověděl:

„Jenom si hledám nějakou činnost.“

„CIA? Macu..., ty?“ Indy nedokázal v hlase potlačit nedůvěřivost.

„Jo, ty pitomče!“ Mac na něj nasupeně hleděl z místa pro spolujezdce a držel si ruku před nosem. „V tom stanu jsem to na tebe skoro křičel. Řekl jsem přece: *Jako v Berlíně!* Pamatuješ? Hned jak ses tam vzbudil!“

Indy se zamračil. Vzpomínal si, jak se k němu Mac naklonil, když do stanu vstoupila Spalková, a spiklenecky mu zašeptal do ucha.

...jako v Berlíně. Chápeš?

Tehdy nic nepochopil, a nyní ostatně taky ne.

Mac si podrážděně povzdychl. „Co jsme byli v Berlíně, kamaráde?“ Povytláhl na Indyho obočí. „No přece dvojité agenty, ne?“ Indy se zamyslel a vykulil oči.

To je pravda! Předstírali, že jsou nacisté, aby získali kód k enigmě, Mac pokračoval v obhajobě. „A myslíš si, že se generál Ross v Nevadě ocitl čistě náhodou, aby ti pomohl? To já ho poslal, Indy! Je to kontrolní agent.“

Indymu v hlavě vířilo plno myšlenek, jak se snažil přehodnotit poslední události, aby zapadaly do tohoto odhalení. Než ale mohl dospět k nějakému závěru, z ničeho nic se u nich objevil džíp Spalkové, prorazil si cestu podrostem a srovnal jízdu vedle nich. Spalková stála vzadu a křičela na Indyho něco rusky.

Zamračil se. Proč na něj ječí v ruštině?

Vtom ve zpětném zrcátku pozoroval nějaký pohyb. Za zádi džípu se vysunula hlava osamělého vojáka, který se jich držel jako klíště. Zdálo se, že všichni Rusové neodletěli do džungle.

Voják se vytáhl do vozu a vrhl se kupředu k zadnímu sedadlu. Udeřil Oxleye a srazil ho k zemi. Popadl vak, který se vykutálel na sedadlo.

Ne!

Voják zvedl trofej a spodním obloukem ji hodil Spalkové. Chytila vak s vítězoslavným výkřikem. Její džíp zpomalil a zůstal vzadu. Měla, co chtěla.

Voják za Indym se vztyčil s dlouhou zoubkovanou dýkou v ruce, ale Mac ho udeřil přímo do nosu. Voják odletěl dozadu a tentokrát definitivně vypadl z vozu.

„Bolí, co?“ vykřikl za ním Mac. Narovnal se na sedadle a povytáhl jedno obočí. *Vidíš?*

„Proč jsi mi to neřekl, Macu?“ obořil se na něj Indy.

„Co jsem měl podle tebe udělat? Napsat si to na zadek?“

Indy se na starého přítele usmál. „Na to je tam místa víc než dost.“

Spalková položila lebku do zadní části džípu, vytrhla rapír z pouzdra a soustředila se na ujíždějící vozidlo. A doktora Jonese.

Už měla toho Američana dost. Vyštěkla rozkaz na řidiče, který okamžitě poslechl, přišlápl pedál plynu a vyrazil podrostem za prchajícím protivníkem. Brzy bude po všem.

Když dohonili Američanův vůz, napřáhla paži k smrtící ráně – vtom však ucítila mravenčení v týle, které pro ni signalizovalo nebezpečí. Otočila se a o krok ustoupila.

Špička rapíru jí prořala košili a způsobila krvavý šrám přes trup. Vzhledla k útočníkovi.

„Ty!“

Mutt Williams balancoval na kymácející se zadní polovině kachny. Obojživelné vozidlo je nenápadně dojelo z druhé strany. Odrazila mladíkovo ostří vlastním výpadem.

Přestal se krýt – a Spalková okamžitě zaútočila. Už jí docházela trpělivost s neustálými zdržením, zejména v podobě dotěrných mladíků. Mutt ale její výpad odrazil jediným pohybem zápěstí, který prozrazoval určitou zkušenost. Zapotácela se.

Nemohoucnost jen předstíral... To bylo chytré.

Získala ztracenou rovnováhu a zadívala se přes mezeru mezi jedoucimi vozy na svého oponenta s nově nabytým respektem. Vyzývavě na ni zakýval mečem. Chtěl souboj.

Budiž.

Oba šermíři si přes propast mezi vozidly vyměnili sérii prudkých výpadů, útoků, ran a odražení. Mladík doplňoval svoje umění o taneční pohyb nohou známý jako *flèche*, francouzský termín pro šíp. Působivé. Obzvláště na jedoucím autě. Zaváhala a mladík okamžitě využil příležitosti, aby se odrazil zadní nohou a vrhl se na ni.

Zablokovala jeho úder.

Nestoudný kluk.

„Bojuješ jako všichni mladí,“ zavolala na něj. „Rychle začít, rychle skončit. Skutečný mistr si vychutnává potěšení z dlouhé přehledy.“

Zlostně si ji změřil pohledem. „Mluvíme ještě pořád o šermování?“

Jakmile se k sobě vozy dostatečně přiblížily, oba šermíři na sebe se zábleskem oceli znovu zaútočili. Mutt skočil kupředu a opřel se každou nohou o jedno auto. Pokračovali v šermování. Ocel bříkala o ocel. Bojovali, zatímco mladík nejistě balancoval mezi vozy. Nebyl tu žádný prostor k manévrování. Záleželo jen na šermířských schopnostech.

Útok a prudký výpad.

Odražení.

Coupé následované arremtem a bon temps...

Mladík se pokusil zachytit její meč, ale Spalková se tomu vyhnula dokonalým *derobementem*. Vyrazila k protiútoky a bodla ostrým kupředu. Odrazil její výpad a odhodil ji dozadu, ale vozy se od sebe začaly vzdalovat a roztahovaly mu nohy.

Pobaveně se zarazila. „Obdivuji mysl mladého muže. Je tak otevřená – a tím rychle prohospodář veškerou energii.“

Připadalo jí nevhodné, aby ukončila zápas, když je její sok tak znevýhodněn, ale musela řešit naléhavější problémy. Rozmáchla se k smrtící ráně, kterou měla v úmyslu vést přímo mladíkovým srdcem.

V poslední vteřině se ale obě vozidla opět přiblížila, mladík vyskočil vysoko do vzduchu a otočil se. Její rapír minul cíl a proťal jen prázdný prostor. Spalková ztratila rovnováhu a řítila se kupředu – k mezeře mezi džípem a kachnou. Jediný způsob, jak se vyhnout smrticímu pádu pod kola, představoval skok na sousední vůz. Padla po hlavě na zadní sedadlo kachny.

Její oponent si nevedl o nic lépe. Mladík přistál v jejím džípu a zhroutil se obličejem na sedadlo. Vyměnili si místa. Posadila se právě včas, aby viděla, jak se Mutt škrábe na nohy s mečem v ruce. Druhou rukou zvedl pytlavinový vak s křišťálovou lebkou.

Obral ji o její trofej.

Ne!

Marion viděla, jak její syn skočil do vedlejšího džípu. „Mutte!“ zavolala na něj. „Vrať se sem!“

Ruský voják za volantem džípu hmátl poslepu dozadu a podařilo se mu chytit Muttu za límec. Strhl jejího syna dolů. Džíp zpomalil, zatímco se obojživelné vozidlo stále řítilo plnou rychlostí kupředu.

V obavách o synův život se Marion otočila – a zachránila si vlastní kůži. Opěradlem jejího sedadla prošel meč a zabodl se do místa, kde ještě před chvilkou seděla.

Spalková.

Marion se tak soustředila na Muttu, že úplně zapomněla na ruskou černou pasažérku.

Dupla na brzdu. Kachna se prudce zastavila a Ruska setrvačností vyletěla ze zadního sedadla, roztrhla čelní sklo a s prázdnými rukama se skutálela po ploché kapotě vytvarované jako příď člunu.

Od pádu z vozidla ji uchránila jediná věc: přimontovaný kulomet.

Ruska se ho chytila a otočila hlavě o sto osmdesát stupňů.

Přímo proti Marion.

Spalková ihned vypálila salvu, kterou rozbila zbytky čelního skla – ovšem Marion se sklonila pod palubní desku a stiskla pedál plynu. Kachna opět rychle vyrazila kupředu.

Spalková ztratila náhlým zrychlením rovnováhu, přestala tisknout spoušť a křečovitě se držela podstavce kulometu.

Marion opatrně pozvedla hlavu – a viděla, že se obojživelné vozidlo řítí přímo k zádi druhého džípu. Spatřila Muttovy ohromením vyřeštěné oči. Když Marion před chvílí dupla na brzdy, džíp se prohnal kolem nich.

Řidič stále zápasil s jejím synem. Místo aby Marion zpomalila a pokusila se vyhnout srážce, ještě přidala plyn. Muttovi její manévr neušel, rozmáchl se vakem a udeřil řidiče křišťálovou lebkou do zátylku. Voják ochabl a džíp rázem zpomalil. Marion neměla čas zareagovat.

Kachna narazila do zadní části vozu před ní.

Spalková znovu vyletěla kupředu a tentokrát dopadla na zadní sedadlo džípu.

Hned vedle...

„Mutte!“

Úder srazil Mutta k zemi, když tu zaslechl matčino *zaječení*.

Otočil se právě včas, aby viděl, jak se na něj vrhá Spalková. Vyhrabal se na nohy a uhnul. Vak svíral za zády a pozvedl druhou paži s výhrůžně zaťatou pěstí. Přišel o meč, ale nehodlal odstoupit z boje.

Spalková vyštěkla na omámeného řidiče ruský rozkaz a voják znovu šlápl na plyn. Poté obrátila svou pozornost cele na Mutta a hleděla na něj přes opěradlo zadního sedadla.

„Dej mi tu lebku,“ oslovila ho s ledovým varováním v hlase. „Třeba najdu nějaké použití pro šikovného mladíka, jako jsi ty.“

„To zrovna, dámo.“ Napřáhl pěst.

Bez jediného dalšího jízlivého slova zaútočila salvou kopů a úderů klouby prstů. Mutt se snažil její výpady blokovat, ale uspěl jen částečně. Ta Ruska zjevně ovládala bojová umění. V hlavě se mu rozezněly zvony z jedné rány do spánku a projela jím náhlá zlost. Už ho unavovalo, jak si z něj všichni dělají boxovací pytel. Se zavřením zahájil protiútok. Bude muset její převahu v obratnosti vyrovnat hrubou silou.

Uhodil ji do boku vakem s lebkou a širokým rozmachem jí uštědřil úder přímo na čelist. Padla dozadu, ale ještě ho přitom stačila kopnout do břicha. Hekl, vrhl se na ni, popadl ji za vlasy a vrazil jí obličej do opěrky hlavy na předním sedadle.

Zdálo se, že se jejich šance vyrovnaly.

Dokud...

Když se k němu otočila a narovнала se, rozepruly se jí na blůze dva horní knoflíčky.

Muttova koncentrace povolila... jen na zlomek vteřiny. Na chvilíčku sklopil pohled o něco níž. Nakonec byl taky jen muž.

Spalková toho ihned využila a zasáhla ho pěstí do tváře. V posledním okamžiku se pokusil uhnout, ale byl příliš pomalý. Klouby prstů mu narazily do oka a roztrhly mu kůži. Po tváři se mu vyřinula krev.

Spalková se usmála nad jeho omámeným výrazem. „Poprvé?“ zeptala se, dvojsmyslně a svůdně. „Myslím tvoje zranění.“

Muttovi se do tváře nahrnula krev a zuřivě zaútočil. Vztek mu dodával sílu. Spalková ale jeho reakci předvíдалa a obratně bojovala proti jeho divokosti. Mutt se s ní nemohl rovnat a klesl zpátky do zadního oddílu džípu. Přiblížila se k němu.

„Chceš-li zvítězit v takovém boji, musíš zachovávat vyrovnanost,“ zašeptala k němu. „Nejde ani o sílu, ani o šikovnost, ale o *vyrovnanost*!“

Pustila se do něj plnou silou a zasypala ho údery. Jeden kopanec zasáhl Mutta přímo do hrudi a odhodil ho dozadu. Mladík přepadl a z rozhozenýma rukama vyletěl z ujíždějícího džípu. Spalková vymrštila ruku a vytrhla mu ještě z prstů vak s křišťálovou lebkou.

Ne!

Mutt jí v tom ale nemohl nijak zabránit. Řítil se k zemi a očekával tvrdý dopad do podrostu. Místo toho se ocitl na ocelové kapotě druhého džípu, který se hnal těsně vedle prvního.

Otočil se a za volantem spatřil známou tvář.

„Tati?“

„Musíš se pořád dostávat do problémů, chlapče?“

Mutt si všiml i Oxleye, který se ze zadního sedadla klidně rozhlížel po okolní scénérii. Z místa vedle řidiče se zvedl ten chlápek jménem Mac a nabídl Muttovi pomocnou ruku při přelézání čelního skla.

Džíp zpomalil.

Mutt se ale otočil kupředu a ukázal za prchající Spalkovou.

„Na co čekáš, člověče?“ zaječel na Jonese. „Ujíždí nám s tou lebkou!“

„Je to můj syn,“ zamumlal si pro sebe Jones a šlápl na plyn.

Mutt se krčil na kapotě jako živoucí dekorace. Větvení stromů tu dosahovalo níž a listy ho šlehalo do obličeje. Zvedl paži, aby se chránil před nepřestávající palbou. Otočil hlavu a ohlédl se dozadu. Viděl, jak za nimi jede jeho matka v obojživelném vozidle a pokouší se je dostihnout.

Mutt se trochu nadzvedl, aby na ni zamával a pobídl ji k většímu spěchu.

To byla chyba.

Kolem paže se mu ovinula visící liána a strhla ho z kapoty. Ze rtů se mu vydral výkřik a v dalším okamžiku se zhoupł vysoko do koruny stromu. Svět se změnil v rozmazané odstíny zeleně.

Dorazil k nejvyššímu bodu dráhy a už se připravoval, jak se zřítí vstříc smrti, když tu přistál na tlusté větvi. Dopadem si vyrazil dech. Ztuhl a v návalu adrenalinu roztáhl paže, aby udržoval rovnováhu. Křečovitě sevřel prsty.

Dole se oba džípy řítily dál bez něho.

Otočil na svém bidélku hlavu.

Pohled mu oplácelo padesát malých obličejů.

Vyděšeně zaječel.

Z padesáti obličejů splynul podobný skřek. Opice.

Rozprchly se od něj a přesakovaly z liány na liánu. Jejich úprk větvením vnukl Muttovi nápad. Proč by se nepřizpůsobil místním zvyklostem?

Chytil se sousední liány a škulb s ní, aby otestoval její pevnost. Držela. Spokojeně ji sevřel ještě silněji a odrazil se od větve.

Letěl vzduchem za opicemi, napodoboval jejich rytmus i pohyby, houpal se z liány na liánu a následoval je.

Vydal se se smečkou podivných bratrů za prchajícími vozy.

„Nepronásledovali jsme prve my ji?“ zeptal se Mac.

Indy se zakabonil a ohlédl se. Před chvílíčkou dohonil džíp té Rusky, ale zarostlá stezka se náhle zúžila, jedna strana se změnila v příkrou strž, a Indy se musel spěšně zařadit před Spalkovou, aby se vyhnul smrtícímu pádu. Oba vozy se nyní hnaly po okraji propasti. Pod koly se jim drolily kusy skály. Indy koutkem oka zahlédl ostré útesy a zpěněnou vodu kdesi hluboko dole.

Momentálně se ocitl v nevýhodné pozici – nejenže musel prorážet cestu mezi padlými kmeny a kameny, ale Spalková do něj mohla zezadu vrazit a shodit ho ze skalní stěny.

Očividně to došlo i jí.

Prudce přidala plyn a blížila se k nim.

„Možná bychom ji měli pustit před sebe,“ poznamenal Mac. „Dámy mají přednost a tak dále.“

„Nepotřebuju, aby mi někdo kibicoval ze zadního sedadla.“

„Já nejsem na zadním sedadle.“ Mac se vyklonil přes dveře a pohlédl na útesy hluboko pod sebou. „I když bych tam byl docela rád.“

Nemohli jet o nic rychleji, a Indy tedy nemohl nijak zabránit tomu, aby do nich Spalková zezadu najížděla. Zápasil s volantem a snažil se je udržet na pevné zemi. Zadní kola dostala smyk. Jedno z nich se ocitlo nad propastí a volně se protáčelo ve vzduchu.

„No tak, no tak,“ opakoval Indy.

Džíp Spalkové znovu přidala plyn a chystal se je srazit dolů. Byli tu jen oni dva. Zbytek kolony nechali za sebou. Marion zpomalila, aby se porozhlédla po Muttovi ve větvích. Snad ho našla a oběma se podaří uniknout. Indy měl v úmyslu udělat totéž.

Trhl řadicí pákou a horečně se snažil dostat od okraje srázu. Motor se zastavil. *Ke všem čertům.*

Ohlédl se přes rameno a spatřil, jak se Spalková za volantem usmívá. Její džíp poskočil kupředu, nabíral rychlost a řítil se přímo na ně.

Indy znovu nastartoval, zařadil jedničku a dupl na plyn. Kola zabrala a odlomila kus skalního okraje. O kousek dál odpadl větší kus skály, který Spalkovou přiměl, aby na okamžik opustila svou smrtící trasu. Zpomalila, objela rozpadající se úsek a znovu šlápla na plyn. Teď už ji nic nemohlo zastavit.

Náhle se na ni zřítíl velký předmět ze stromu, který se skláněl nízko nad stezku, Indymu neunikla vlající motorkářská bunda. To je jeho syn!

Mutt dopadl na Irinu Spalkovou a srazil ji z místa řidiče. Nikým neovládaný džíp se stočil přímo k okraji srázu. „Mutte!“ zařval Jones.

Proč na něj dneska pořád všichni hulákají?

A obzvlášť rodiče?

Mutt věděl, co dělá. *Tedy, víceméně.*

Jednou rukou strhl volant, a uchránil tak vozidlo před pádem do propasti. Druhou rukou popadl pytlavinový vak a zvedl ho ze sedadla, na které se zakutálel.

Vrhl se po něm voják ze zadního sedadla – ale Mutt nepřišel sám. Z korun stromů sesákaly opice. Rozzlobené opice. Nikdo si nebude dovolovat na jednoho z jejich středu. Se vzteklými skřeky se pustily zuby i drápy do ruských vojáků.

„Díky, *amitos!*“ zavolal na ně Mutt.

Stoupl si na sedadlo a přelezl čelní sklo na přední kapotu. Džíp mu zpomaloval pod nohama a on se přesunul kupředu. Jakmile se ocitl dostatečně blízko, odrazil se a přeskočil do Jonesova džípu.

Ruský vůz ale ještě úplně nezastavil a řukl do nárazníku prvního automobilu. Náraz stačil k tomu, aby se Jonesův džíp dostal na pevnější zem.

Prudce vyrazili kupředu.

„Zbláznil ses, chlapče?“ vyčinił Jones svému synovi. „Od tebe to sedí!“

Mutt klesl na zadní sedadlo vedle Oxleye a pohladil ho po koleni. Oxley hleděl na dárek, který mu Mutt donesl. Profesor jemně zvedl vak, podíval se dovnitř a se spokojeným úsměvem vytáhl lebku, která se jasně rozzářila v mihotavém slunečním světle.

Dokázali to.

Mutt se ohlédl dozadu – zrovna v okamžiku, kdy se za volantem zvedala Spalková. Napřáhla paži, v níž držela rapír – ten, který vypadl Muttovi z ruky, když se zřítíl do jejího džípu. Vrhla zbraň jako oštěp, který zamířil přímo k otcově zátylku.

Mutt vyskočil, aby ho zaštitil vlastním tělem.

Jestli má někdo Jonese zabít, rozhodně to nesmí být ona!

Oxley však jen pozvedl lebku vysoko do vzduchu. Trasa rapíru se změnila. Kov zbraně přitahovaly zvláštní hypermagnetické schopnosti lebky. Vzápětí rapír přistál se zvonivým úderem k boku křišťálu.

Indy se ohlédl, aniž si byl vědom toho, jak těsně unikl smrti. „Oxi, přestaň si s tím hrát, než někdo přijde k úrazu.“

Džíp Spalkové zaburácel a vydal se po cestě za nimi.

Ještě to neskončilo.

O kilometr a půl dál pokračoval Dovčenko v jízdě nákladním automobilem s odkrojenou střechou.

Seděl za volantem a příkrčeně sledoval stopy unikajících Američanů. Rty měl sevřené do tenké čárky a z očí mu šlehalý ledové blesky.

Cestou sbíral jednotlivé vojáky a budoval z nich jednotku, která nabývala na síle jako bouřková fronta. Podobně jako bouře si také Dovčenko hledal vlastní trasu, bez ohledu na vyjeté koleje.

Jakmile shromáždil dostatek mužů, opustil dosavadní klikatou trajektorii a zamířil přímou cestou přes panenskou džungli za Jonesem. Otřel si zpod nosu kapku krve. V mysli měl jedinou utkvělou představu.

Ten Američan bude pykat.

Indy ujížděl podél srázu. Propast po pravé straně už ale nebyla tak příkrá. Čím dál častěji spatřoval na jejím dně zpěněnou vodu. Roklí se hnala divoká řeka.

Stežka před nimi náhle odbočila od strže a začala prudce stoupat. Indy přidal plyn a vyjel po ní. Nevěděl, co ho čeká na opačné straně hřebenu, ale věděl, koho má v zádech. Občas zaslechl příležitostnou ozvěnu výstřelu. Naživu je udržovaly jen zatáčky na cestě.

Indy měl ovšem zároveň dojem, že je Spalková pronásleduje s jistou dávkou opatrnosti. Už se je nepokoušela srazit do propasti. I výstřely měly spíš výstražný charakter. Nemohla si dovolit, aby se jeho džíp zřítíl ze skály, protože u sebe měli předmět, který Spalková rozhodně nechtěla shodit do řeky.

Indy pohlédl do zpětného zrcátka. Oxley držel křišťálovou lebku v klíně, jako kdyby houpal na kolenou dítě. Profesorovi se po tváři rozlil blažený a spokojený úsměv. Pro tuto chvíli je lebka ochraňuje před hlavním náparem hněvu Spalkové. Ta Ruska je ale nikdy nepřestane pronásledovat, dokud nezíská nazpět to, co jí vzali.

Jejich jediná naděje spočívala v tom, že ji setřesou někde v pralese.

Indy přišlápl pedál plynu k podlaze. Vůz vyrazil kupředu ještě rychleji. Na vrcholu hřebene se vznesl několik desítek centimetrů do vzduchu v další chvíli tvrdě dopadl, až se všichni zakymáceli.

Když vyrazili po opačném svahu hřebene dolů, naskytl se Indymu výhled, který nedával žádný smysl.

Přes celou šířku stezky se před nimi tyčila hora volné hlíny a písku. Jako kdyby doprostřed džungle přijely složité náklady stovky vozů.

Nemohl zabrzdit včas.

Džíp dospěl k okraji svahu a vystoupal do jeho poloviny, než mu začali prokluzovat kola, od nichž odletoval uvolněný materiál. V mžiku zapadli po nápravy a motor zhasl.

V náhlém tichu se za nimi ozvalo burácení druhého motoru.

Indy se ohlédl k linii hřebene.

„Vystupovat!“ vykřikl.

Všichni otevřeli dvířka a začali klouzat ze svahu dolů, Mac pomáhal Oxleyovi, který svíral pytlotinový vak s lebkou. Indy popadl Mutta za loket a popoháněl ho dolů z podivné hory.

Nestihli to.

Nad hřeben náhle vylétl džíp Spalkové. Určitě se pohybovala přinejmenším dvakrát rychleji než Indy. Vozidlo proplachtilo vzduchem a dopadlo přímo na vrchol hory, kde znehybnělo, rovněž uvězněné až po nápravy.

Indy se nezastavoval a pobízel ostatní k rychlejšímu tempu.

Mutt ukázal pod nohy. „Říkal jsem ti, že tady jsou obří mravenci!“

Indy se zamračil, ale podíval se naznačeným směrem. Pod nohama jim proběhli dva ohnivě červení mravenci, dlouzí jako jeho natažené prsty.

Přenesl pohled od jejich obrovských kusadel k písečné hoře za nimi. Náhle pochopil, do čeho narazili, a smýkl Muttem ještě rychleji. Divoce zamával na Maca a Oxleye.

„Utíkejte!“

Irina Spalková se na vrcholu kopce napřímila za volantem, pořád ještě zpola omráčená nárazem. Zápasila se šokem a zahájila eskymáckou techniku hlubokého dýchání, aby se soustředila na situaci, v níž se ocitla. Ohlédla se a spatřila kousek pod sebou Američanův džíp.

Také si všimla prchajícího doktora Jonese a ostatních.

Zdálo se, že panikaří.

A mají k tomu důvod.

Obrátila se k vedlejšímu vojákovi. Sténal a mnul si čelo, na kterém už natékala boule v místě, kde se udeřil o palubní desku. Bude to muset zvládnout sama.

Vytáhla mu z opasku pistoli, se kterou se otočila za prchajícími zajatci. Natáhla paže a sevřela pistoli oběma rukama. Zadržela dech, znehybněla a pečlivě zacílila.

Zamířila přímo na doktora Jonese.

Už si nemusela dělat starosti s tím, že by ho – a tedy i lebku – nechtěně srazila do řeky. Ze svého výhodného místa je zastřelí jednoho po druhém a pak si vyzvedne křišťálovou kořist.

Jako kdyby na sobě cítil její pohled, doktor Jones se najednou zastavil a otočil se jejím směrem. Jejich oči se střetly.

Sbohem, doktore Jonesi.

Než však mohla vystřelit, na hlavní pistole se objevila hmyzí hlava o velikosti vlašského ořechu, zastínila jí výhled a zamávala dlouhými tykadly. Spalková sebou vyděšeně trhla a přihlížela, jak ten tvor vylézá v celé kráse.

Jednalo se o gigantického zrzavého mravence.

Ohromeně stiskla spoušť a kulka se neškodně zaryla do listové džungle. Hluk výstřelu ji překvapil – a mravence také. Hmyz vyběhl přes zbraň a zakousl se jí do palce. Bolesti zalapala po dechu.

Rozmáčkla mravence o dveře džípu a postavila se na předním sedadle. Objevili se další obří mravenci, kteří vylézali z průduchů a hemžili se kolem pedálů. Jejich přílivová vlna v džípu pomalu stoupala k ní.

Spalková přeskočila čelní sklo a přistála na kapotě. Všude kolem se z písku vynořovali noví a noví mravenci. Nalevo od ní jich otvor na vrcholu hory chrllil tisíce. Vypadali jako zčeřený příboj kusadel, který se rozléval směrem k vozidlu. Předcházel je závan nepříjemného pachu, který se linul z temné chodby.

Spalková ten pach dobře poznala. Zkažené maso.

Potrava.

Tihle mravenci jsou masožraví.

Voják usazený na předním sedadle džípu náhle zařval bolestí a ohnal se rukou po obličeji. Bolest mu vrátila plné vědomí. Půlku tváře mu zakrývali pobíhající

mravenci a ke krku mu stékala krev. Horečně se pokoušel uniknout, otevřel dveře a vypadl do písku.

To byla chyba, která zpečetila jeho osud.

Přes tělo se mu okamžitě převalila přílivová vlna mravenců.

Lezl kupředu, poslepu a s nelidským jekem.

„Je to obří mraveniště!“ vydechl Indy a postrčil je všechny dolů ze svahu. „Zatracená práce,“ zasténal Mac.

U úpatí mraveniště se Indy otočil. Spatřil, jak Spalková stojí na kapotě džípu. Kolem ní se čerilo rudé moře, které rychle stékalo dolů jako vroucí vulkán, hladový a zlostný.

„Siafu,“ zahučel Indy.

Mutt se po něm ohlédl.

„Mravenčí vojáci,“ vysvětlil Indy a spěchal s ostatními pryč. „I malí dokážou ohlodat maso z kostí. Musíme se dostat k řece.“

Indy už se s těmito mravenci setkal v džunglích střední Afriky a Asie. Jejich kolonie čítaly i dvacet milionů jedinců, a jakmile se daly do pohybu, představovaly nezastavitelnou sílu. Z cesty jim utíkala všechna ostatní pralesní zvířata. Dokonce i takoví tlustokožci jako sloni před nimi prchali.

A to se jednalo jen o drobné bratrance zdejších oblud.

Indy se ještě jednou ohlédl přes rameno. Spalková se na vrcholu mraveniště stále nepohnula. Stála jako socha v přesně stejné pozici. Jejich pohledy se nad smrtícím mořem střetly. Indy vnímal její nenávist a touhu ho zabít. Dokonce v jedné ruce držela pistoli, namířenou na něj – ale netroufala si vypálit.

Nemohla vystřelit, pokud chtěla zůstat naživu.

Rána by přilákala agresivní mravence přímo k ní. Měla jedinou šanci – že znehybní a nedá najevo žádné známky nepřátelství. To se Indymu hodilo.

Momentálně mu od ní nic nehrozilo. Odvedl ostatní k sousednímu hřebeni. Museli si pospíšet. Mac a Mutt mezi sebou vlekli Oxleye. Na vrcholku hřebene se Indy ohlédl po bouřlivém červeném moři. Kolonie dospěla k úpatí mraveniště a pokračovala překvapivou rychlostí do svahu za nimi.

Indy se znovu otočil kupředu. „Rychleji!“ vykřikl.

Zatímco utíkali dolů z hřebene, zaslechli jakési podivné, zesilující vrčení. Nejprve se Indy domníval, že jde o hukot řeky, ale zvuk přicházel ze špatného směru. Rozhlédl se po nebi.

Blíží se snad bouře?

Jakmile dorazil k úpatí hřebene, objevila se před ním odpověď. Z temné džungle napravo od něj vyrazilo mohutné vozidlo s houkajícím klaksonem.

Byl to ten poškozený ruský nákladní vůz s oddělenou střechou.

Vozidlo jim zatarasilo cestu a zaskřípěly brzdy. Smykem se vyhnulo pádu do propasti a s posledním zarachocením zastavilo. Z výfuku mu stoupala oblaka dýmu. Zablokovalo jim únikovou trasu k řece.

Dveře řidiče se otevřely a ven vyskočila známá mohutná postava.

Plukovník Dovčenko.

Rus se vyřítil rovnou na Indyho jako neovladatelná lokomotiva, s tváří zrůzněnou vztekem a pomstychtivostí.

Indy se oddělil od ostatních, aby odlákal plukovníka stranou, a zavolal na Maca a Mutta. „K řece! Utíkejte dolů k řece!“

Oxley přikývl a okamžitě padl na zem. Tělem zalehl pytlovinový vak se svým pokladem.

Mutt se ho pokoušel zvednout na nohy.

Indy věděl, že mladík profesora neopustí. Vykřikl na Maca a ukázal ke strži. „Dostaň toho kluka k řece.“

Mac kývl, popadl Mutta za loket a vši silou ho vlekl ke srázu. V další chvíli do Indyho narazila lokomotiva.

„Pusťte mě, člověče! Musím se dostat k Oxovi!“

Mutt zápasil, ale postarší Brit byl silnější, než vypadal, i když se možná jednalo jen o sílu vybuzenou hrůzou. Mutt s ním přesto bojoval. Bez Oxleye nikam nepůjde.

Mac nakonec ukázal k sousednímu hřebenu. Za pár chvil je zaplaví mravenci, kteří už proudili přes vrchol a hnali se dolů. „Blíží se společnost, kamaráde! Nikomu nepomůžeš, když se z tebe stane mravenčí žrádlo. Chápeš? Oxleye nech na starost Indianovi.“

Mutt zaváhal.

„Možná o tom ještě nevíš, kamaráde, ale tvůj táta už se dostal z horších situací, než je tahle.“

Mutt se otočil právě včas, aby spatřil, jak Dovčenko zasáhl Jonese pěstí do břicha takovou silou, až jeho otce zvedla do vzduchu.

Mac tahal Mutta kupředu. „No dobře, možná ne z horších. Jestli z toho ale někdo dokáže vyvážnout, je to právě Indiana.“

Mutt se konečně podvolil.

Spolu se vrhli dolů ke strži. Byl tu ale jeden problém. Nákladní vůz.

Blokoval jim cestu a mířily z něj na ně hlavně zbraně. Vojáci je nehdlati nechat uniknout. Mac s Muttem se pokusili zahrnout doleva, ale burácející vůz napodobil jejich manévry a držel je v šachu.

Mutt se ohlédl ke svahu.

Valila se k nim mravenčí armáda.

Mají odříznuté ústupové cesty.

Mac se zachmuřil. „Vypadá to, že Indy bude muset zachránit i nás.“

Marion přejela celou situaci jediným rychlým pohledem.

Motor obojživelného vozidla bublal naprázdno. Zajela s ním do stínů, když z pralesa vyrazil ruský nákladní vůz.

Ten parchant určitě jel přímou trasou. Nikdy nevěř, že komouš bude hrát podle pravidel.

Už si netroufala čekat ani o vteřinu déle.

Přímáčkla pedál plynu k podlaze a kachna poskočila kupředu. Namířila před přesně mezi ruské vozidlo – a svého syna.

Jak doufala, její náhlé objevení zastihlo vojáky ve voze nepřipravené. Navíc řídila jeden z jejich strojů. Rusové váhali dost dlouho na to, aby se postavila mezi jejich zbraně a Mutta.

„Nastupte si!“ zavolala na Mutta a Maca.

Rusům konečně došlo, že k nim Marion nepatří, a zahájili palbu. Zvuk střelby byl ohlušující.

Marion se krčila za volantem. Kulky se odrážely od obrněného boku vozidla. Mutt s Macem se, kryti trupem kachny, vsoukali dovnitř a padli na podlahu.

„Musíme se dostat k řece, mami!“ vykřikl Mutt.

„To mám v úmyslu, ale nejdřív...“ Marion zařadila zpátečku, „...zajedeme pro tvého otce a Oxleye.“

Ozval se Mac: „Marion, Indy nám přikázal, abychom utíkali k řece bez něj. Dupla na plyn. „Myslíš, že jsem někdy poslouchala Jonesovy příkazy?“

Indyho bolelo celé tělo od hlavy k patě. Nezbyvalo snad žádné místo, které by ještě Dovčenko mohl pohmoždit. Rozhodně už byl pěkně naklepaný pro mravenčí armádu. I když sám Dovčenka také několikrát zasáhl, zdálo se, že si z jeho úderů plukovník nedělá víc, než kdyby ho Indy jen přátelsky poklepával po zádech.

Před chvílí se k Indymu donesly zvuky střelby. Báł se ohlédnout.

Pak zaslechl Marionin výkřik a věděl, že je všechno v pořádku.

Oxley stále ležel na břiše a objímal pažemi křišťálovou lebku. Nedaleko za ním se blížila řeka rezavých mravenců, která mířila přímo k profesorovi.

Indy manévroval tak, aby ho každá Dovčenkova rána či kopanec posunovala blíž k Oxleyovi. Musí svého přítele zvednout ze země.

Dovčenko na něj skočil. Krvácel jen z kloubů prstů a Indy měl temné podezření, že většina té krve ani není plukovníkova.

Rozmáchl se proti Dovčenkovi, ale ten mu bez námahy srazil paži stranou. Následoval prudký výpad pěstí, který zasáhl Indyho přímo do hrudi. Indy odletěl dozadu a dopadl těsně vedle Oxleye.

„Henry Jones mladší,“ řekl Ox a hleděl na něj s vítězoslavným úsměvem naotech.

Indy hekl – nic jiného ze sebe nedokázal vypravit. Přejel si dlaní po prsou. No dobře, tak Dovčenko našel další část těla, kterou mu může zhmoždit. Měl pocit, jako kdyby mu ten úder zasáhl přímo srdce. Namáhavě se postavil a ohlédl se přes rameno. Jak blízko jsou ti...? ...a *jejda*...

Mravenci proudili už jen několik metrů od nich a mířili přímo na ně. Neexistovala možnost, jak odtud včas zmizet, ale Indy to musel zkusit.

Shýbl se a zvedl Oxleye. Profesor se mu vymanil, setřásl ho a místo toho zvedl křišťálovou lebku do ostrůvku sluneční záře. Lebka jasně zažhnula.

Řeka mravenců se rozdělila na dvě ramena, jako kdyby se ostýchala před světlem lebky, a ponechala je na ostrůvku uprostřed. Nebyli tu ale sami.

Dovčenko zařičel a vrhl se na ne jako býk.

Tentokrát byl Indy připravený. Už měl toho ruského plukovníka dost. Obrátil se k němu čelem, chvíličku počkal a sklonil se pod jeho dlouhými pažemi.

Indy využil jeho setrvačnost, nabral ho na rameno a přehodil ho daleko za sebe. Tentokrát dopadl tvrdě na záda plukovník.

Doprostřed mravenčí řeky.

Pozvedl se na lokty, ale během několika vteřin ho hmyz zcela zaplavil. Z hrdla se mu vydralo jediné pronikavé zařvání, ale v další chvíli ztratil hlas, protože se mu mravenci nahrnuli do otevřených úst, do nosních dírek i do uší. Padl zpátky na zem a svíjel se pod masou mravenců v tiché agónii.

Vzápětí jeho tělo začalo klouzat pryč.

Nejprve se Indy domníval, že se Rus plazí, a užasl nad jeho vitalitou. Pak si ale všiml, že se plukovníkovo tělo vznáší několik centimetrů nad zemí. Zamířilo k

mraveništi, unášeno na hladině hmyzího moře. Očividně zazněl gong k večeři. Dnes bude hostina. V podobě ruského menu.

Marion spěšně couvala.

Ve zpětném zrcátku viděla, jak Indy zvedá Oxleye v náručí. Profesor před sebou držel křišťálovou lebku. Indy, prohnutý pod Oxleyovou tíhou, pomalu vyrazil k Marion. S každým krokem se mu mravenci rozdělovali kolem nohou, jako kdyby byl Mojžíš a překračoval zrovna Rudé moře.

Ona sama neměla takové štěstí, stejně jako ostatní.

Mravenci pokryli celou plošinu jedinou souvislou vrstvou. Zaplavili všechno, co jim stálo v cestě, včetně ruského nákladního vozu a menšího obojživelného vozidla.

Mutt s Macem ječeli a pleskali po sobě.

Několik mravenců pobíhalo Marion po nohách.

Z nákladního auta vyskakovali ruští vojáci a prchali s provazy a horolezeckým náčiním ke srázu. Snažili se uniknout mravencům a evidentně dostali stejný nápad jako oni.

Dostat se k vodě.

Konečně došla k Indymu. „Potřebuješ svézt, cizince?“ zeptala se, ale měla co dělat, aby z hlasu potlačila ulehčení.

Indy byl potlučený, samá modřina a krvácel. Přesto od něj čekala nějaké břitké odseknutí, ale on se jen vyčerpaně usmál. To ji vyděsilo víc než cokoliv jiného.

„Díky, Marion.“

Podal Oxleye Macovi a vlezl si na místo vedle řidiče. Jakmile si sedl, potají natáhl ruku, nahnal její prsty a stiskl je. Toto soukromé gesto trochu rozechvělo ledovou hrůzu, jež jí svírala srdce. „Kam teď, krásko?“ zeptal se.

Marion zapnula stěrače a smetla mravence lezoucí po čelním skle. Uklidněně a sebevědomě sešlápla plyn a zamířila přímo ke srázu.

Jakmile si Indy všiml směru jejich jízdy, zmáčkl jí křečovitě prsty. „Zlato, musíš zastavit, jinak spadneme z útesu.“

„To mám právě v úmyslu, Jonesi.“

Otočil se k ní. „To je hodně špatný úmysl. Nech mě řídit!“

Marion ho poctila jedním ze svých lehkovážných úsměvů, jaké u ní kdysi vídal až příliš často. Zároveň vyřkla slova, která tento úsměv obvykle doprovázela: „Důvěřuj mi!“

Přidala plyn a vyřtila se kupředu ještě rychleji. Ruští vojáci uhýbali do obou stran. Nedbala na ně a mířila přímo ke srázu. V další vteřině přeletěli přes okraj.

Spalková poslouchala křik, který se k ní nesl zpoza sousedního hřebenu, ale zůstávala klidná. Čekala dokonale nehybná na kapotě džípu, využívajíc postupů vyvinutých nepálskými mnichy, jimiž ovládala rychlost srdečního tepu a dechu i tělesnou teplotu. Učili ji, jak dosáhnout stavu *nicoty*.

A právě to nyní chtěla.

Stát se ničím, tak, aby si jí nikdo nevšiml.

Zatím ji mravenci opravdu ignorovali.

Počkala, dokud se nevyhrou ze svého hnízda. Po čase se řeka hmyzích těl vytékající z otvoru na vrcholu mraveniště ztenčila v pouhou stružku. Spalková věděla, že se jí nabízí jediná šance, než se kolonie zase vrátí, a dala se do pohybu. Opatrně se přesunula k okraji kapoty. Vyzkoušela volný písek a hlínu – nejprve jednou nohou, pak i druhou.

Nic na ni nezaútočilo.

Uspokojeně a s velkou obezřetností se vydala přes mraveniště. Zlehka našlapovala a pomalu klouzala dolů ze svahu. Neustále přitom ovládala svoje dýchání a rozhlížela se po mravenčím vojsku. Jakmile se trochu vzdálila od vchodu do mraveniště, zrychlila a spěchala k úpatí hory.

Po chvilce dospěla na pevnou zem, zastavila se a zvažovala nejlepší únikovou trasu. Zpoza hřebene se stále ozývaly výkřiky. *Tudy ne*. Otočila se k jeku zády a přešla k džungli. Věděla, kterým směrem teče řeka, a vydala se k ní. Odsunula strach a pochyby do pozadí a držela v mysli jediný cíl.

Připojí se ke svým mužům.

Pak najde doktora Jonese.

Když se kachna vznesla nad propast, Indy sevřel jednou rukou Marioninu dlaň a druhou kliku u dveří.

Vozidlo vystřelilo do vzduchu a zdálo se, že v něm na zlomek vteřiny nehybně visí – pak se začalo volným pádem řídit dolů. Kolem se rychle míhala stěna srázu s vojáky, kteří se po ní spouštěli s pomocí provazů. Indy přiškrceně vykřikl: „*Marion!*“

V dalším okamžiku kachna v polovině pádu do něčeho narazila a prudce se zastavila. Indyho mrštila setrvačnost kupředu a ušetřila mu prudkou ránu do čela o palubní desku.

Co to sakra...?

Omámeně se znovu narovnal a vyklonil se ze dveří. Přistáli snad na nějaké skalní římsě? Pod sebou ale spatřil větve s listy a někde hluboko pod tím divokou vodu omílající ostré kameny. Otočil se zpátky ke skále a s otevřenými ústy se zadíval na Marion. Uvědomil si, kam dopadli. Ze skalní stěny vyrůstal strom jako olistěná chytačova rukavice.

„Strom?“ vyhrkl. „Ty jsi přistála na zatraceném stromě?“

Marion pokrčila rameny a přidala plyn. Kola se roztočila ve vzduchu a začala z větvi strhávat listy. „Všimla jsem si ho, když jsem jela pro vás. Tady ta skála není tak vysoká!“

Indy zaklonil hlavu. Je *dost vysoká na to, aby mě ten let připravil o dobrý rok života.*

A to ještě nejsme v bezpečí.

Blížili se k nim ruští vojáci, kteří se spouštěli po lanech.

A za nimi se hemžili mravenci, kteří postupovali ze skalní stěny jako šarlatový vodopád.

„Tady nemůžeme zůstat!“ vykřikl Indy, aby přehlušil řev túrovaného motoru.

Kachna se naklonila ke straně, jak se pod její vahou prohnuly větve. Za zadními koly se ze stěny srázu vytrhlo několik mohutných kořenů, které spustily drobnou lavinu kamenů. Strom se pomalu ohýbal a vozidlo se naklánělo čím dál víc.

Dolů, dolů, dolů...

Všichni zadržovali dech a přihlíželi, jak je míjí první vlna Rusů. Vojáci jejich kachnu ignorovali. Instinkt přežití přehlušil starou nevraživost. Mravenčí kolonie je vzápětí následovala. Seshora se s jekem zřítilo jedno tělo, pokryté mravenci od hlavy k patě.

Po celou dobu se kachna pomalu nahýbala předí dolů, až se ocitla téměř ve vertikální pozici.

Přes čelní sklo Indy pod sebou spatřil písečný břeh omývaný prudkou řekou. Nebyl už o moc níž. Od přídě vozu zbývalo k zemi vlastně jen několik metrů. Strom povoloval stále víc a těžiště kachny se konečně pohnulo. Začali sjíždět po nakloněném kmenu. Větve se lámaly a odpadávaly. Listy se snášely do písku. Kachna je měla co nevidět následovat. „Držte se!“ zvolal Indy.

Varování nebylo třeba. Strom se stále nakláněl, kachna klouzala níž a níž a o chvíli později se přední kola dotkla písku. Vzápětí bezpečně sjeli na pláž, prakticky bez jediného nárazu.

Rusové, kteří se shromáždili pod srázem, zírali s otevřenými ústy na jejich podivné přistání. Přesto ale pomalu zvedli pušky a namířili na ně.

Jakmile však kachna sjela ze stromu a přestala ho zatěžovat svojí velkou hmotností, kmen se prudce narovnal a větve pleskly o skalní stěnu jako obrovská plácačka na mouchy. Přitom srazily z provazů dva ruské vojáky.

Ještě horší ale bylo, že smetly i mravenčí armádu.

Kousající roj dopadl přímo na civějící ruské vojáky, kteří okamžitě zapomněli na zbraně. Když se obojživelné vozidlo rozjelo po písku a ponořilo se do vln, pronásledovaly je jen výkřiky a skučení.

Ve vodě kachna prokázala oprávněnost své přezdívky a s pohupováním plavala po hladině. Popadl ji prudký proud a odnášel ji do bezpečné vzdálenosti od dvou bojujících vojsk: mravenčího a ruského.

Dokázali to.

Indymu pořád bušilo srdce přemírou adrenalinu, ale na tváři se mu rozlil široký úsměv.

Oxley ukázal po proudu a chvil se vzrušením. Zjevně byl z jejich těsného a překotného úniku stejně rozrušený jako Indy. „Cesta dolů!“ křičel profesor. „Cesta dolů!“

Člun se otáčel kolem své osy a zdálo se, že Marion nemá pod kontrolou ani celkový směr jejich plavby. Otáčela volantem na jednu a vzápětí na druhou stranu. Nic se však nedělo. Nadále je unášel proud.

„Cesta dolů! Cesta dolů!“ opakoval Oxley a důrazně máchal paží kupředu. Druhou rukou pevně svíral křišťálovou lebkou.

Indy se podíval naznačeným směrem. Aspoň je proud žene právě tam. Poklepal příтели na rameno. „Vždyť tam máme namířeno, kamaráde. Uklidni se.“

Mac přiměl Oxleye, aby se opřel, a sám se naklonil kupředu. Ukázal na palubní desku a oslovil Marion: „Přepněte tuhle páčku, má drahá, a dokonáte zázračnou přeměnu z řidiče auta na pilota motorového člunu.“

Marion po něm střelila pohledem přes rameno, ale poslechla a palcem přepnula příslušnou páčku.

Naskočil nový motor. Sedadlo pod Indym se rozechvělo. Vyklonil se přes dveře a sledoval, jak se kola zasunují do boků lodi. Za záďí se začala čerit voda od lodního šroubu.

Marion s jednou rukou na volantu vyrovnala jejich rotaci a zazubila se na Indyho. Pokrčil rameny. Proti jeho vůli to na něj udělalo dojem.

Zezadu ji pochválil Mutt: „Hezky, mami!“

Indy se k ní znovu natáhl a sevřel prsty kolem Marioniny volné ruky. Pevně ji stiskl. Tentokrát ji nepustí. Teď už ne.

Motorový člun pomalu splýval po širším úseku řeky a Mutt se na zadním sedadle pohodlně opřel. Seděl s nohama opřenýma o dvířka a se zkříženými kotníky.

Hleděl sice k řece, ale koutky očí pozoroval Jonese. Když otočil hlavu, přistihl ho, jak se na něj dívá z místa vedle Marion. „Co je?“ zeptal se.

„Viděl jsem tě se Spalkovou.“ Jones naznačil rukou výpad mečem. „Takhle ses naučil šermovat ve škole?“

Mutt pokrčil rameny. „Další zbytečnost.“

„Nejsem si jistý, jestli bych to označil za zbytečnost.“

Jeho matka, která bezpečně prováděla člun středem řeky, hrdě dodala: „Byl šampion v šermu dva roky po sobě, ale pak ho vyhodili, protože si sázel na zápas.“ Propálila ho pohledem přes rameno.

„Cože?“ zvolal Indy. „A za to ho vyhodili? To je ostudné!“

Mutt se napřímil a bodl se palcem do hrudi. „Sázel jsem na svoje vítězství a vydělal jsem balík. Co je na tom špatného?“

Mac ho poplácal po zádech. „Jen do toho!“ Pak se k němu Brit naklonil a dodal vážnějším tónem. „Něco jsi ale přece jen udělal špatně, mladý muži.“

„Co?“

„Vždycky měj něco v záloze. Pro případ, že přijdeš o hlavní zdroj příjmů.“

Mutt se nad tou radou zamyslel a pomalu přikývl. *To dávalo smysl. Být připravený na všechny eventuality.* Proč ho to nenapadlo samotného?

Jones na předním sedadle obrátil oči v sloup a vypadalo to, že chce něco říct, ale loď se náhle začala chvět a kymácet. Všichni ztuhli a očekávali to nejhorší.

„Je tu čím dál prudší proud,“ varovala je Marion.

Mutt se nadzvedl, pátravě se zadíval kupředu a ukázal. „Támhle to bude ještě horší, ale nevypadá to tak zle. Zvládneš to, mami.“

Matka ho pohladila po ruce a usmála se na něj. Navedla člun do klidnější vody, ale i tady řeka plynula rychleji a kachna uháněla jako o závod.

Mac se naklonil vedle Muttu a nabídl Marion k potřesení svoji ruku. „Mimochodem, já jsem George McHale. Omlouvám se za první dojem, který jsem na vás udělal. Ve skutečnosti jsem dvojitý agent a docela příjemný člo...“

Jones mu odstrčil ruku. „Nech ji být, ano?“

„Co se čílíš?“

Jones na něj zlostně hleděl. „Nemysli si, že jsem si nevšiml, jak se na ni usmíváš, kamaráde. Jako kdyby sis přilepil rty k zubům.“

Vtom ale dorazili do prudší vody, o které mluvil Mutt. Na prvním víru se před lodí zvedla vzhůru a vzápětí na okamžik klesla pod hladinu. Zalila je řeka.

Mutta zasáhla do obličeje vodní stěna a srazila ho k zemi. Měl plná ústa vody. Kašlal, plival a pokoušel se zvednout. Když se kachna vyrovnala, zjistil, že sedí v kaluži vody na podlaze člunu. Přesedl si na vyšší místo, když tu ucítil v ruce palčivou bolest. Vytáhl paži z vody a spatřil, jak mu z jednoho prstu visí ryba s duhovým břichem. Znechuceně s ní zaklepal.

„Fuj!“ vydechl. „Piraňa!“

Ostatní také vykřikli.

Mutt mávl paží přes bok člunu a ryba odletěla do řeky. Přitiskl si krvácející ruku k hrudi.

Ostatní nepřestávali ječet.

„To je dobré, nic mi není!“ ujistil je.

Nikdo se ale nedíval na něj. Všichni zírali kupředu a jeho matka soustředěně točila volantem.

Mutt se zvědavě nadzvedl a podíval se po proudu. Vytřeštil oči, jakmile spatřil, co jeho společníky tak vyděsilo. Pár metrů před nimi řeka končila – prudkým vodopádem.

Oxley vedle něj vzrušeně vykřikl: „Třikrát padne!“

Matka sice nepřestávala bojovat s řízením, ale neměli šanci se z této situace vymanit. Motor pracoval na plné obrátky, lodní šroub se zakusoval do vln, ale kachna se přesto řítila kupředu, poháněná silným proudem.

Nemohli uniknout a Mutt se připravil na pád.

Spalková stála se zbytkem shromážděných ruských sil na břehu řeky. Zrovna sem po příkré stezce svázeli tři vozidla. Prohlížela si svoje muže, kteří nyní podléhali přímo jejímu velení. Plukovník Dovčenko se během pronásledování někde ztratil. *Zbývá jich tak málo.*

Tři čtvrtiny jednotky – nejlepších mužů z ruských Speciálních sil – zničila žena, chlapec a starý archeolog. Zavrtěla hlavou nad nemožností posledních událostí. Zároveň ale akceptovala realitu. Bude pokračovat kupředu. Nepřátelé jsou na řece. Nemá jinou možnost, než postupovat podél toku a dohonit je.

Jakmile vozy dorazily k ní, neztrácela ani vteřinu. Vykročila k prvnímu z nich a nastoupila. „Nasedat!“ vykřikla na svoje vojáky.

Řeka je dovlekla přes okraj vodopádu.

Indy se křečovitě držel madel a zapřel nohy, zatímco se kachna řítila volným pádem dolů. Útroby se mu svíraly. Chvilí to vypadalo, že je křik drží ve vzduchu a že jsou nadnášeni čirou hrůzou – pak obojživelné vozidlo dopadlo do vody, ponořilo se hluboko pod hladinu, ale rychle se zase vzneslo.

To nebylo tak špatné.

Indy vyplivl vodu a vydechl úlevou – dokud nezpozoroval druhý vodopád těsně před nimi. Jejich člun, nesený divokým proudem, už k němu zamířil. „Cesta dolů!“ vykřikl Oxley ze zadního sedadla.

Opět se ocitli ve vzduchu a Indy cítil, jak se mu loď propadá pod nohama. Zlomek vteřiny se vznášel nad sedadlem a vzápětí člun opět narazil na vodní hladinu. Setrvačnost přimáčkla Indyho dolů a převalila se přes něj voda, která ho málem vyplavila z člunu.

Chytil se držadla na dveřích.

Ohlédl se po ostatních. Všichni vypadali otřeseně, ale jinak v pořádku. Oxley se narovnal. „Cesta dolů!“

„Buď v klidu, Oxi,“ řekl Indy. „Chtěl jsi, abychom pluli po řece, ne? *Tříkráte padne?*“ Oxley se předklonil a horečně ukázal. „Cesta dolů, cesta dolů...“ Mac se pohnul. „On neukazuje na řeku, Indiano.“

Indy už sám viděl, že se Mac nemýlí. Ox ukazoval ke břehu, k cestě, která serpentinami klesala ze svahu vedle vodopádů. *Cesta dolů.*

Zároveň si Indy všiml několika vozů, které opatrně sjížděly dolů. Ta nákladní auta a džípy okamžitě poznal. Rusové. „A hrome.“

Marion se na něj podívala. „Copak?“

Indy si uvědomil svoji chybu. „Cesta dolů není přímo v řece, ale vedle ní. A navíc máme společnost.“

Ohlédl se na Oxleye. Profesor se celý chvěl a trásl. Indy připisoval jeho stav rozrušení. Nyní znal pravdu.

Nešlo o vzrušení, ale o děs.

Aniž by se otočil, slyšel, co je čeká.

Vzdálené dunění, rostoucí na intenzitě.

Třetí vodopád.

Indy se obrátil čelem k hrůznému osudu. Celá řeka přetékala přes okraj skály. Za ní nebylo vidět ani známku nějakého pokračování toku. Jen samá obloha.

„Nedokážeme to,“ zahučel Indy. „Ne ve člunu.“

„Indy?“ Marion zněly v hlase obavy z toho, co se chystal navrhnout.

Indy se otočil k ostatním. „Jakmile přepadneme přes okraj, musíme všichni opustit loď. Vyskočte z člunu! To je naše jediná šance!“

Všichni na něj ohromeně třeštili oči, ale Indy věděl, že to pochopili. Obrátil se kupředu a připravil se na nevyhnutelné, zatímco se loď hnala k propasti.

Nikdo neječel – to, co je čekalo, překonávalo nejhorší noční můry. Všichni zadrželi dech a v další vteřině člun vystřelil do volného prostoru. Příd se naklonila dolů. Opět spatřili řeku, v nemožné hloubce pod nimi. Indy věděl, že mají jedinou naději. „**SKOČTE!**“

6. část

ZTRACENÝ CHRÁM

Indy se rozháněl rukama a kopal kolem sebe. Ztratil veškeré ponětí o tom, kde je nahoře a kde dole, ale instinktivně se pokoušel dostat ze tmy do světla. Posledním zuřivým tempem se dostal nad hladinu. Vynořil se a mohutně zalapal po dechu. Jeho návrat do světa přivítal ohlušující potlesk.

Indy šlapal vodu a pomalu se otáčel kolem vlastní osy. Vzápětí objevil zdroj hluku. Pár metrů od něj bičoval hladinu obří vodopád. V obavách před prudce dopadající vodou odplaval o kus dál. Řeka naštěstí těsně pod vodopády tvořila hlubokou tůň.

Indy cítil, jak ho strhává proud, ale odolával mu.

MLžným oparem viděl šplouchání opodál. Donesly se k němu lidské hlasy. Slyšel svoje jméno. „Indyyy!“ Marion!

Vydal se za jejím hlasem. Když se dostal blíž, rozeznal oba – Marion i Mutta. Matka se synem společně plavali ke břehu. Zamával na ně. „Marion!“ Ohlédla se a ve tváři se jí zračila úleva. „Ke břehu!“ zavolal na ně. Indy se rozhlédl po obou březích i hladině. Kde jsou Mac s Oxleyem?

Na břehu těsně vedle vodopádu se vypotácely dvě postavy, jako kdyby je svými obavami přivola. Vypadaly jako utopené krysy a opíraly se jedna o druhou.

Indy vyrazil k místu, kde Marion s Muttem vylézali z řeky. Oba se zhroutili na mechem porostlý břeh.

Plaval k nim a bojoval s oblečením nasáklým vodou. Přitom se nepřestával rozhlížet po okolí. Měl pocit, že je tu chladněji, ale zároveň tu byla díky vodopádům vyšší vzdušná vlhkost. Břehy lemovaly pralesní stromy a kvetoucí orchideje. Opodál se vznesl jasně červený papoušek ara s ohnivě zářivým peřím. Hlubběji v džungli houkaly opice a tážavě volaly na vetřelce.

Indy konečně dorazil ke břehu a vydřápal se z řeky. Připadal si čtyřikrát těžší než normálně a zároveň měl dojem, že ztratil přinejmenším polovinu síly. Setrásal si vak z ramen a shodil ho na zem. Než si uvědomil, co se děje, ocitl se na všech čtyřech, protože byl příliš vyčerpaný, než aby se udržel vestoje. Přelezl k Marion. Ani nezvedla hlavu, aby ho pozdravila. Zhroutil se vedle ní, vsunul pod ni paži a přitáhl ji k sobě. Jako kdyby se vrátil domů.

Otočil se k ní a zahleděl se jí do očí. Přejel jí hřbetem palce po lince řas. Marion – promáčená, unavená a téměř utopená – nikdy nevypadala krásněji.

Všimla si jeho pozornosti a po rtech jí přeběhl náznak přátelského úsměvu. „Snad nejsi utahaný, Indy?“

„Nemáš ani představu jak.“

„Jistěže mám. Při tom tvém životě? Pořád lítáš po všech bohem opuštěných místech na světě a zase zpátky.“

Povzdychl si a oplatil jí něžný úsměv. „Nejde o najeté kilometry, zlato. Problém je ve věku.“

Hleděli na sebe. Indy byl příliš vyčerpaný, než aby se hádal; příliš unavený, než aby se držel zpátky. „Marion...“

V tom jmeně zněl příslib a zároveň přání.

Než stačil říct víc, z podrostu k nim dolehlo náhlé zašustění.

Mutt s trhnutím zvedl hlavu. Vlasy mu odstávaly ve všech možných úhlech a horečně se rozhlížel kolem sebe. „Co to sakra bylo?“

Indy se překulil na záda a zvedl se na loket. „Uklidni se, chlapče. Patrně jen nějaký jelen nebo tapír.“

K jejich táboru dorazili Oxley s Macem.

Mac se k nim připojil – padl na zem a zhroutil se na záda. „Tohle už nikdy nedělejme,“ zamumlal k obloze.

Oxley se prošoural kolem. V ruce stále držel nyní promáčený pytlavinový vak. Ani při pádu profesor nepustil kříšťálovou lebku.

Indy přihlížel, jak Oxley přechází ke břehu řeky a sedá si zády k vodě. Vak si položil do klína, otevřel ho, vytáhl lebku a postavil ji na kamenitou zem.

Indy se s heknutím zvědavě zvedl a přivrávorál ke svému příteli.

Mutt s Marion ho následovali.

Oxley umístil lebku tak, aby hleděla stejným směrem jako on. Indy slyšel, nebo možná jen cítil, jakousi vibraci ve vzduchu, která postupně zesilovala. „Podívejte!“ vykřikla Marion.

Oblázky a zrnka písku se rozechvěly, začaly poskakovat a pomalu se zformovaly do kruhu kolem lebky.

Marion se chytila Indyho paže. „To je krásné – a zároveň hrozné.“

Indy si zastínil rukou oči. Podíval se ve směru pohledu lebky a ukázal. Za lemem deštného pralesa se zvedaly do výšky černé skály, hrbolaté a porostlé pruhy mechů i kvetoucích orchidejí. Na jednom místě ale do útesu někdo vytesal obrovskou kamennou hlavu s gigantickými očima, většíma, než by odpovídalo rozměrům tváře.

Jako ta kříšťálová lebka.

Oxley vedle nich pronesl: „*Očima, jež naposledy zřel jsem v slzách...*“

Znovu se zjevuje zlatý obraz...

Mutt se vedle Oxleye pohnul, když si v hlavě doplnil poslední část verše. Tu báseň poznal!

„On cituje T. S. Eliota!“ řekl nahlas.

Všichni k němu obrátili oči.

Mutt na ně nedbal, vykročil a sklonil se k Oxleyovi. „Oxi, tu jsi mi dal číst ty, vzpomínáš? *„Očima, jež naposledy zřel jsem v slzách, zde ve snové říši smrti, znovu se zjevuje zlatý obraz.“*“

Oxley nedal nijak najevo, že Mutt slyšel.

Někdo jiný však ano.

Přešel k nim Mac, přilákaný rozruchem. „Zlatý obraz? To se mi zamlouvá! Se mnou můžete počítat.“

Sklíčený Mutt se odmítl vzdát. Narovnal se a postavil se před lebku. Zahleděl se stejným směrem jako ona a přimhouřil oči soustředěním. Jones se k němu přidal a napodobil ho.

Mutt studoval skalní tvář a po chvílce pomalu zvedl paži. „Když se podíváte pozorně, z levého oka vytéká malý vodopád. Jako slzy.“

Jones napínal zrak, ale nakonec poraženecky zavrtěl hlavou. „Máš lepší oči než já, chlapče. Musím ti to prostě věřit.“

„*Očima v slzách*“, zahučel Mutt.

Zatímco přemítal nad hádankou, cítil, jak ho Jones pozoruje, skoro jako kdyby čekal, jestli na to dokáže přijít. Mutt nesnášel pomyšlení, že by si měl dělat hlavu s tím, co si ten člověk myslí, ale zároveň věděl, že mu na tom opravdu záleží.

Konečně se k němu otočil. „To tedy jistě znamená, že musíme projít tím vodopádem..., těmi slzami?“

Jones ho poklepal po rameně. „Kápls na to, chlapče. A přesně tam se vydáme.“

„Tam nahoru? Bez vybavení? Zbláznil ses?“

Jones vykročil ke svému odloženému vaku na břehu řeky. „Nikdo se mnou nemusí. Ale tu lebku musíme vrátit.“

„*Vrátit*,“ ozval se Oxley ozvěnou.

Mutt se vydal za ním, utahaný do morku kostí a taky trochu vystrašený. „Co na tom sejde? Ta věc nám přinesla jenom samé potíže.“ Ukázal na Oxleye. „Jen se na něj podívej!“

Jones si hodil vak přes rameno. „Musím ji vrátit.“

Marion objala Muttu paží. „Ale proč ty, Indy?“

Pokrčil rameny. „Protože mě o to požádala.“

Mutt nevěřícně zavrtěl hlavou. „Ta lebka tě o to požádala? Kus mrtvého šutru?“

Jones vykročil. „Proč si myslíš, že je *mrtvá*?“

Indy se držel vlhké skály a nořil se do mlhavé tříště. Všechny kosti ho bolely. Trvalo půl dne, než prošli pralesem a vyšplhali se do této výšky. Cesta stoupala stále příkřeji a byla čím dál zrádnější – musel před došlápnutím ověřovat pevnost každého stupínku. Další nebezpečí představoval vlhký mech, listnaté kapradiny a drolicí se kameny.

Indy udýchaně vyhlédl k zapadajícímu slunci. Pod tímhle úhlem světla se údolí změnilo ve svět smaragdových stínů, rozdělený stříbrnou stužkou řeky. Nad stromy visely cáry oparu jako duchové a z džungle se ozývalo skřehotání, vytí a křik. Jednalo se o prastarý svět bez lidí.

„*SUNDEJ TU BOTU Z MÝ RUKY?*“

No dobrá, tak ne úplně bez lidí.

Indy se ohlédl pod sebe. Hned za ním šplhala Marion a tiskla se těsně ke stěně. Následovali Mutt s Macem. Chlapec právě klepal prsty a udržoval rovnováhu na nohách.

Mac, s brunátnou tváří a orosený potem, měl ve tváři dotčený výraz. „Promiň, kámo, uklouzl jsem.“

„Přestaňte s tím fňukáním!“ zavolal na ně Indy s větším elánem, než cítil. Ukázal na Muttu, který nebezpečně balancoval nad srázem. „A nezapomeň, chlapče, že se za všech okolností musíš držet skály na třech místech. Bezpečnost především.“

Mutt na něj nevěřícně zíral. „Copak to, co děláme, je bezpečné, člověče?“ Mladík zavrtěl hlavou, ale poslechl a tiše si zahučel: „Ty a ta tvoje mluvící lebka!“

„Hlavně pokračujte ve šplhání!“

Indy opět vyrazil vzhůru. Když procházeli pralesem, ostatní se ho vyptávali, jak myslí svá slova o tom, že ona lebka je něčím víc než pouhým křišťálem. On to ale nijak dále nevysvětlil – ani nemohl. Lebka k němu vlastně přímo nemluvila, ale cosi z ní vnímal, jakousi touhu jít sem, nutkání, které mu všúpila. I nyní cítil, jako kdyby ho něco táhlo za hrudní kost. *Vrat' se...*

Indy si také vzpomínal, jak do ní hleděl a jak se ztrácel v jejím světle – ve světle, které se hýbalo jako živé. Kéž by měl víc času... Zezdola na něj zavolala Marion. „Indy! Podívej!“ Ukázala výš.

Indy zaklonil krk. Poslední člen jejich skupiny šplhal vepředu před všemi ostatními. Oxley se pohyboval po skalní stěně s lehkostí, jako kdyby si vyšel na ranní procházku parkem. Dokonce se zastavil, aby si z hnízda harpyje doplnil několik per na klobouku.

Nad profesorem shlíželo do údolí obří vytesané oko, slavnostní, stoické, ale také melancholické, především kvůli praménku vody, který vyvěral z chodby, jež oko tvořila. Proud se řítíl do údolí strmým vodopádem a sérií stříbrných peřejí.

Stoupali po skalní stěně podél těchto slz. Indy se držel výstupků, které před ním použil Oxley. Profesor už tu v minulosti byl a Indy mu rád přenechal vedení.

Po Marionině upozornění přihlížel, jak Oxley proskakuje z malé římsy vodopádem těsně pod okem. Mutt měl pravdu. Musejí projít slzami.

Toto poznání mu dodalo síly, takže šplhal o něco rychleji. Dospěl k římse a podíval se na vodní stěnu. Neviděl za ní žádný otvor, žádnou známku po přítomnosti nějaké chodby či jeskyně. Oxley jim ale ukázal poslední krok, založený na víře.

Indy se přikrčil a odrazil se.

Projel jím šok z ledové vody a v dalším okamžiku se napůl vkulil do ústí tunelu. Užasle a uklidněně si stoupl.

„Indy!“ zavolala na něj Marion přes hučení vodopádu. Přes vodní clonu rozeznával matné obrysy její postavy.

„Jsem v pořádku!“ vykřikl v odpověď. „Jen skoč! Chytím tě! Stačí, když...“

Než to stačil dopovědět, Marion proletěla vodou, promočená na kůži, a ocitla se v jeho náruči. Vzhlédla k němu a uculila se. Voda jí stékala po celém těle, „Co jsi říkal?“

„To je fuk,“ odvětil a přesunul ji dále do chodby. Zvenku zaječel Mac: „Už jdu!“

Po několika dalších výkřicích a skocích se všichni shromáždili v ústí tunelu. Indy měl připravené pochodně s pryskyřicí kopálového stromu, kterou amazonští indiáni používají k hojení ran a léčení nachlazení – zároveň je však velice bohatá na hořlavé uhlovodíky. Stačilo k nim přiložit hořící zápalku a pochodně zaplály jasným ohněm. Ke stropu chodby stoupaly proužky dýmu, jež kolem sebe šířily štiplavý, lékařský pach.

Indy pozvedl pochodeň a posvítil si do tunelu.

„Kde je Oxley?“ zeptala se Marion.

Indy se zamračil a rozhlédl se. Před chvilkou byl ještě profesor po jeho boku. Nyní byl pryč. Matná záře označovala konec chodby. Indy ukázal. „Támhle.“

V onom světle poskakovala postava a mávala na něj paží. „Henry Jonesi mladší!“

„Radši bychom měli jít,“ řekl Indy, „než ho ztratíme.“ Mutt se od nich vzdálil a pozvedl pochodeň vysoko ke stěně. „Hele, na tohle byste se měli podívat.“ Indy k němu přistoupil.

Celou plochu stěn, rozdělenou na jednotlivé skalnaté panely, zdobily propracované kresby.

„A na tohle taky!“ zavolala Marion od protější stěny. Držela pochodeň nad hlavou.

Všechny plochy zde pokrývalo dávné umění. Indy kdysi navštívil jeskyně ve francouzském Lascaux, kde se nacházejí pravěké malby z doby patnáct tisíc let př. n. 1. znázorňující koně, býky, nosorožce a obří kočkovité šelmy. Po celé lidské dějiny každá kultura zachycovala uměním důležité prvky svých životů.

Zdálo se, že totéž platilo i tady.

Indy se vydal chodbou kupředu a střídavě si svítil pochodní na obě stěny. Kresby pokračovaly po celou délku tunelu. Byly dokonale symetrické, spleťité a podrobné. Světlo pochodně zároveň odhalilo, že chodbu ve skutečnosti tvoří řada sousedních komnat seřazených za sebou jako jakési prapůvodní umělecké galerie.

Každou místnost zdobily krásné obrazy.

Ale kdo je namaloval?

Spalková stála na břehu řeky s rukama v bok. Hleděla na vrak, který vyplavila voda. Byl sice pomačkaný a zprohýbaný, ale poznala v něm obojživelné vozidlo. Podle svědectví jejích mužů ho zajatci využili k úniku po řece. Prohlížela si zničenou kachnu.

Zahynul snad doktor Jones a jeho skupina?

Zhluboka se nadechla.

Na tom nesejde. Budou pokračovat v cestě.

Jenže kam?

Otočila se zády k řece a rozhlédla se po shromážděných mužích. Z původních šedesáti zbýval pouhý tucet, jejichž zdravotní stav dovoľoval další pochod, a i ti měli obvazy, případně napuchlé tváře a končetiny od mravenčích štípanců. Všichni nebudou schopni vyšplhat na tu skalní stěnu. Ti, kteří to dokážou, jsou ale ti nejlepší z nejlepších. Cestou sem prošli skutečnou zkouškou ohněm a prokázali svou cenu, stejně jako ona. Vojáci už si rozdělávali horolezecké popruhy a provazy. Vozy museli nechat nad posledním vodopádem, ale vybavení vzali s sebou.

Včetně zbraní.

Modlila se, aby doktor Jones byl naživu, protože pokud je...

Mezi očima jí vyšlehl palčivý záblesk světla. Na okamžik ji oslepil a Spalková klesla na jedno koleno. Cítila v hlavě trýznivý tlak, jako když se člověk potápí hluboko pod hladinou. Takovou sílu ještě nikdy nezažila. Polekala ji, ale zároveň ji i vzpružila.

Vzápětí zmizela.

Ne...

„Madam?“ oslovil ji znepokojeně poručík.

Spalková zavrtěla hlavou a zvedla se na nohy. Věděla, o co šlo – vzednutí síly jako úder duševního blesku. Odpotácela se od řeky. „Oni... oni ho našli! Objevili Akator.“

Netušila, jak to ví, ale byla si jistá. Poručík jí podal vysílač s přijímačem. Vzala ho do ruky a pomalu se otáčela kolem své osy. Jehla však neustále mířila stále stejným směrem.

Podívala se, kam ukazuje – k zamlženým skalním útesům.

Ne ovšem...

Za pruhem pralesa se tyčila tvář, vytesaná do jedné ze skal. Studovala její kamenné rysy. Měla pocit, že ty oči hledí přímo na ni a vybízejí ji k dalšímu úsilí. V hlavě jí ještě pořád bušilo a Spalková poznala, co leží před nimi. Hluboko v srdci o tom vůbec nepochybovala.

Konečně našla, co hledala.

Bránu k Akatoru!

Světlo pochodně se mihotalo na jednom z pokreslených panelů.

Mutt přihlížel, jak se Jones naklání k jeskynní malbě, až se jí téměř dotýká nosem. Na obraze klečelo šest lidských postav s pažemi pozvednutými ke slunci. Jones jemně přejel prsty po povrchu skály a pak si k nim přičichl.

„Okr..., dřevěné uhlí..., oxid železa.“

Mutt mezitím prováděl vlastní výzkumy. Objevil ve stěnách vyvrtaná držadla na pochodně. Vsunul do jednoho tu svou, aby mohl probádat skalní panel, začernalý od sazí. Následoval Jonesova příkladu a přejel po mastné skvrně prstem. Vdechl pach připomínající terpentýn z pryskyřice, kterou naplnili i svoje pochodně.

„Tohle je čerstvé,“ zahučel Mutt. „Někdo ta držadla nedávno použil.“

Ostatní mu nevěnovali pozornost.

Jones se narovnal a protáhl si ztuhlá záda. „Tu kresbu určitě namalovali příslušníci kmene Ugha, původní obyvatelé Akatoru.“

Mac postával u jiného obrazu, ale zdálo se, že na něj výzdoba chodby neudělala valný dojem. „Jak myslíš, že jsou staré?“

„Některé možná z mezolitu, z období snad čtyři... nebo dokonce šest tisíc let před naším letopočtem.“

Všichni společně se vydali tunelem dál a svítili si pochodněmi na malby. Jones se zastavil u dalšího výjevu. Tenhle zachycoval větší skupinu lidí, kteří opět klečeli a vzhlíželi k nebi. Zde ale slunce nahradila vysoká štíhlá postava vznášející se ve vzduchu s roztaženými pažemi a vyzařující paprsky světla.

„Někdo k nim přišel,“ vyložil to Jones.

Pokračovali dál. Plameny vrhaly po stěnách těkavé stíny. Mutt pocítil neurčité obavy.

Panely zobrazovaly další podivné, vysoké postavy, ale nyní se návštěvníci mísili s lidmi a ukazovali svými dlouhými pažemi. Výjevy se měnily a znázorňovaly každodenní činnosti: stavbu domů, tepání kovu, orání polí. Na posledním panelu seděla jedna z postav se zkříženými nohama uprostřed skupiny lidí v bederních rouškách a ukazovala ke hvězdám nad hlavou.

Indy se dotýkal jednoho obrazu po druhém. „Návštěvníci učili místní lidi... architekturu, hutnictví, stavbu zavlažovacích systémů a zemědělství, astronomii...“

Muttova matka zavolala z místa o kousek dál. Dívala se na velkou malbu v životní velikosti. Všichni se k ní připojili. Jemnými barvami a odstíny tu byla z profilu do nejmenších detailů provedena bysta jednoho z návštěvníků. Měl hladkou pleť, namalovanou odstíny bílé barvy. Umělci se v jeho rysech podařilo zachytit moudrost a klid. Zjevně se však nejednalo o člověka.

Jones přejel prstem po prodloužené mozkovně a velkém oku, které se v koutcích zužovalo. „Jako ta lebka,“ poznamenal.

V následující místnosti znázorňoval každý kamenný panel ony podivné, vysoké a zářící bytosti. Stály ve skupinkách mezi obyčejnými lidmi. Všechny kresby byly variací na toto téma.

Jones vykročil podél stěny s očima přilepenýma k uměleckým dílům. Ruku držel pozvednutou, ale ničeho se nedotýkal. „Teď jsou vždycky pohromadě. Je jich třináct a pořád stojí jako skupina v kruhu.“

„Co by to mohlo znamenat?“ zeptal se Mutt.

Jones pokrčil rameny a ukázal dál do chodby.

Pokračovali v chůzi do větší vedlejší komnaty. Jones se zastavil v jejím středu, otočil se kolem své osy a mávl na ostatní, aby se k němu připojili. Všichni se shromáždili kolem něj. Stáli vedle sebe v kruhu, dotýkali se ramen a namířili pochodně ke stěnám.

V této místnosti se nacházela jediná malba, která zabírala celý obvod stěn. Nikdo nepromluvil. Všichni zděšeně žasli nad zobrazenou scénou. Mutt kdysi viděl plátno Pabla Picassa s názvem *Guernica*. Picassovo památné dílo ukazovalo napadenou španělskou vesnici a jednalo se o niterné ztvárnění hrůz války: křiku, utrpení, krveprolití, ukrutností – všezahrnující surovou lidskou krutost.

Zde umělec ztvárnil totéž téma v ohromném měřítku.

Po vesnici běhaly a prchaly postavy. Stříkaly z nich šarlatové kapky, které se na pohled zdály být téměř vlhké. Jedna žena zvedala v náručí dítě k nebesům. Po pažích jí stékala krev. Po celé vesnici ležela těla, jedno na druhém.

Další postavy visely z oprátek nebo byly naražené na kůly. Uprostřed krvavého zmatku stál původce krveprolití a hrůzy: zářící postava ve zlaté zbroji, obklopená kordonem vojáků s hrudními pláty a helmami. „Konquistadoři,“ vydechl Mutt.

Domorodci útočili na nakreslené postavy Španělů oštěpy a z pozvednutých paží jim vyletovaly podivné rotující předměty. Větřelci však měli muškety a růžky na prach.

„Konquistadoři přišli hledat El Dorado,“ řekl Jones tiše. „Vyplenili město a vzali všechno, co pobrali. Včetně lebky.“

Jednalo se o hanebný a hrůzoplýný příběh. Nikdo neprotestoval, když je Jones odvedl do poslední komnaty. Všichni byli rádi, že unikli před zobrazeným masakrem. Mutt v duchu pořád slyšel křik raněných.

Poslední místnost byla ze všech největší. Šlo vlastně o obří rotundu s tak vysokým dómem, že ho pochodně nedokázaly pořádně osvětlit. Pomalu komnatou prošli. Nikde žádné malby

Jen kosti.

Zkamenělé ostatky dávných tvorů byly zapuštěné do stěny, jako kdyby se snažily projít zdmi. U jedné stěny byl zachycen jelen uprostřed skoku, s hlavou zakloněnou v panice, a pronásledovala ho kostra šavlozubého pantera. Boj dravce a kořisti, navěky zakletý do kamene.

O něco výše létali a vznášeli se kostliví ptáci, u země se vynořovali ze stěn plazící se hadi. Hlouběji ve skále vidět stíny dalších mohutných stvoření, z nichž vystupovaly jen jednotlivé drápy či dutiny očních.

Nej působivější součástí místnosti ale bylo třináct kostlivých obličejů, zasazených dva a půl metru nad zemí. Obkružovaly celou komnatu a shlížely na větřelce s neurčitou výhrůžkou.

Muttem opět projela neblahá předtucha.

Přikročil pod jednu z tváří, když tu ucítil, jak mu něco kane na rameno. Otočil se a nastavil dlaň. Nešlo o pramínek vody, ale o písek s drobnými kaménky. Překvapeně vzhlédl ke kostlivé tváři...

...jejíž oči se náhle pohnuly.

Mutt se odpotácel zpátky ke středu místnosti a zaječel – napůl hrůzou, napůl jako varování ostatním.

Obličej se oddělil od stěny a za ním následovalo tělo – vlhké a kluzké od bahna. Mutt slyšel ze všech stran komnaty hřmot. Roztříštily se další lebky a do jeskyně se vplazily bahnité postavy, které dopadly bosýma nohama na zem. Za nimi následovali ostatní, kteří sem vklouzávali úzkými červími tunely.

Mutt polekaně vyběhl k sluncem zalitému východu.

Koutkem oka zahlédl, jak jeden z těch tvorů vstává a vrhá po něm kus provazu, na jeho obou koncích byly přivázané kameny o velikosti lidské pěsti. Mutt si vzpomněl na jeskynní malbu, která zobrazovala příslušníky kmene Ugha při boji se španělskými dobyvateli.

Okamžitě pochopil, jaké zbraně to po nich vrhali: šlo o boly, primitivní lovecké náčiní. Když s ním majitel umí zacházet...

Domorodec pustil bolu z ruky a ta zamířila k Muttovi. Pokusil se před ní uhnout, ale byl příliš pomalý. Bola ho zasáhla a omotala se mu kolem krku. Náraz a její váha ho srazily k zemi.

Mutt se v panice překulil na záda. Provaz ho škrtil. Jeden z útočníků pokrytých bahnem vyskočil vysoko do vzduchu a pozvedl nad hlavu ostrý kámen.

Mutt zamrkal. Věděl, co přijde – pak se ale nad ním jakoby odnikud objevila něčí pěst, která zasáhla domorodce rovnou do nosu. Útočník odletěl dozadu.

Jones se shýbl a šklubnutím postavil Muttu na nohy. „Je načase zmizet, chlapče!“

V celé místnosti vypukl chaos.

Indy chytil mladíka za loket a otočil se. *Zahlédl* odlesk jakéhosi vířícího předmětu a shýbl se před bolou, která mu prosvítila nad hlavou. Marion s Muttem před ním sprintovali k východu. Oxley na ně radostně mával, ohraničený slunečním světlem, klobouk s pery v ruce.

Ach bože...

„Tak pojd', chlapče. Drž se při zemi a následuj mě.“

Indy se přikrčil a vyřítit se k východu. Nad hlavou mu proletěly další boly a dopadaly mu u nohou, kde při nárazu kamenů o kámen odskakovaly spršky jisker.

Indy uhýbal a poskakoval přes místnost.

Mutt ho napodoboval krok od kroku.

Za nimi zněly halekové válečné výkřiky.

O chvilku později vpadli do jasné sluneční záře.

Indy oslněně zamrkal a spatřil, že stojí na vrcholu dlouhého schodiště.

Marion s Macem už sbíhali po kamenných schodech dolů k zelenému údolí. Pronásledovalo je několik bojovníků, kteří se hnali i za Oxleyem, ale zdálo se, že to profesora v nejmenším netrápí. Indy pobídl Mutt, ať se vydá za nimi, a sám se obrátil k ústí chodby.

Sáhl si k rameni, nahmatal kožené držadlo a s prasknutím rozvinul svůj těžký bič. Byl připraven tu do poslední chvíle dramaticky odolávat přesile a ochránit ostatní, aby mohli uniknout.

Pak se ale z tunelu vyřítit dav válečníků kmene Ugha a s pronikavým řevem se vrhl přímo na něj.

Indy pozměnil úmysly, otočil se na podpatku a vyběhl dolů po schodech, které bral po dvou. Z chodeb po obou stranách schodiště se objevovali další bojovníci. Všude kolem poletovaly boly jako prudké krupobití a s hlasitými rány dopadaly na kamenné schody.

Při útěku se Indymu naskytla vyhlídka do údolí.

Mezi horami se rozkládala planina posetá ruinami dávného města, zpola zarostlého džunglí. Nad troskami se na slunečním světle lesklo ohromné jezero se světle modrou hladinou potaženou mlžným oparem.

Indy v něm poznal umělou nádrž na vodu.

Přes všechno nebezpečí a hrůzu situace v sobě nezapřel archeologa. Všiml si stříbřitě modrých linií, které se klikatily městem, a ihned pochopil, na co se dívá.

Akvadukty – vedoucí z nádrže.

Sledoval pohledem spirálu akvaduktů k centru rozvalin, kde stál mohutný kamenný chrám. Jednalo se o gigantickou stupňovitou pyramidu s mnoha terasami. To musí být slavný Velký chrám Akatoru.

Indy přimhouřil oči.

Na jeho vrcholu dokázal rozeznat...

Náhle se zhroutil kupředu. Zezadu ho srazili dva malí válečníci. Jeden mu skočil na záda, omotal mu kolem krku bolu a zvrátil mu hlavu nazad.

Dobře mi tak, když si nedokážu odpustit prohlížení památek.

Jeho pozornost přilákal výkřik napravo. Míhl se kolem něj Mutt s rozpaženými rukama. Do každé chytil jednoho bojovníka za hrdlo a svrhl je ze schodů.

Mutt zvedl Indyho. „Je načase zmizet, starouši.“

Vyrazili společně a stále brali schody po dvou. Těsně za patami jim dopadaly další boly. „Indyyy!“

Téměř u úpatí schodiště ležela Marion na zádech, na hrudi jí klečel válečník, držel ji za vlasy a v druhé ruce pozvedal kámen. „Mami!“ zaječel Mutt. Byli ještě příliš daleko, až na... *prásk!*

Indy švihl bičem, který se rozvinul na samou hranici dosahu a jednou se obtočil kolem domorodcova vychrtlého krku. To bude stačit.

Indy trhl rukou a válečník vyletěl do vzduchu.

Společně s Muttem spěchali k Marion. Za běhu ji zvedli a odnášeli ji mezi sebou.

Šťastná rodinka opět pohromadě.

Ještě pořád se ale museli postarat o dva bláznivé strýčky.

Mac se před nimi bránil zuby nehty, rozdával rány pěstí a nevyhýbal se ani úderům lokty a kopancům do rozkroku. Rozhodně se nebál uštědřovat pod pásové rány.

Indy, Mutt a Marion doběhli k němu, nabrali ho a pokračovali kupředu. Poslední člen rodiny na ně zepředu mával kloboukem, jako kdyby byl v nějakém Disneyově filmu.

Dorazili k Oxleyovi a prozatím se ocitli před všemi pronásledujícími bojovníky.

Kamennou silnicí po obou stranách lemovaly masivní sochy porostlé popínavými rostlinami, mechy a lišejníky. Jedna znázorňovala patrně nějakého draka či hada, který se pokoušel zvednout ze země, ale liány a kořeny ho uvěznily a pomalu ho zatlačovaly zpátky do půdy.

I další stavby a domy kolem nich podléhaly vytrvalému, plíživému postupu pralesa v kombinaci s nevyhnutelným během času.

Jen jedna stavba vypadala, že se jí nic takového netýká.

Zvedala se přímo před nimi na původních kamenných pilířích jako důkaz schopností raných lidí vytesat řád z chaosu.

Velký kamenný chrám Akatoru.

Válečný ryk ale Indyho znovu upozornil, že není vhodná chvíle na prohlížení památek. Především se musejí postarat o přežití. K tomu držel v rukou klíč jediný člověk.

Indy se prodral k Haroldu Oxleyovi. „Oxi! Ty už jsi tu byl! Prošel jsi kolem nich!“ Mávl rukou k davu bojovníků kmene Ugha. „Co máme udělat?“

Profesor pořád jen poskakoval, jako kdyby se nic nedělo.

Indy ho popadl za rameno a zastavil ho. Neexistoval důvod, proč pokračovat v běhu. Kam mohli utéct?

„*HAROLDE!*“ vyštěkl hlasitě, aby pronikl závojem profesorovy pomatenosti. „*VŠICHNI ZEMŘEME!*“

Oxley se nad jeho tónem hlasu zamračil a poté se otočil k bojovníkům s výrazem, v němž se zračilo unavené podráždění. Vykročil proti nim.

Sáhl do pytlovinového vaku, který měl připevněný k opasku, a vytáhl lebku. Stál před běsnícími domorodci a pozvedl křišťálovou lebku oběma rukama vysoko nad hlavu.

Na lebku dopadly paprsky sluneční záře, které v ní zažehly hru duhových odlesků a světél. Stíny se rozestoupily. Zdálo se, že i samotné slunce svítí o něco jasněji. Indy zaslechl tiché hučení, které jako kdyby ho rozechvívalo nejmenšími kvanty světla.

První řada válečníků se prudce zastavila. Ostatní se shromáždili za nimi. Vířící boly zpomalily a poklesly. Mezi domorodci se šířilo užaslé mumlání. Nezněl v něm strach, ba dokonce ani nábožná úcta, jen jakési porozumění, které Indyho mátlo a zároveň rozněcovalo jeho zvědavost.

Válečníci ukázali zabahněnými pažemi na Oxleye. Všichni přikývli a pomalu se vydali zpátky ke skalní stěně. Vetřelce nechali na pokoji.

Nebo je možná jen nechali, ať vykonají, co je třeba vykonat.

K Indymu přistoupil Mac a trhl hlavou k lebce. „Taky si musím sehnat jednu takovou.“

Indy se pomalu otočil čelem k Velkému kamennému chrámu. Tyčil se před nimi jako věčná stráž tajemství, jež se ukrývalo v jeho nitru. Zastínil si oči a prohlížel si kolosální stavbu.

„Macu, možná si to přání brzy rozmyslíš.“

„Musí přece existovat nějaká cesta dovnitř!“

Mac obcházel po plochem vrcholu chrámové pyramidy, na první pohled rozčilený a nakvašený. Sundal si klobouk, kapesníkem si otřel temeno s řídoucími vlasy a zase si klobouk nasadil.

Mutt jeho stížnosti neposlouchal. Sledoval Jonese a pozoroval, co dělá. Vydrápali se sem už před hodinou, vystoupali z jedné terasy na druhou, prozkoumali všechny pilíře a po celou dobu hledali nějaký vstup do chrámu. Jones téměř nemluvil. Při výstupu byl čím dál zamlklejší a soustředěnější, zejména když dospěli až k vrcholu a nenašli žádný vchod. Těch několik čtvercových otvorů po stranách pyramidy sloužilo patrně jen dekorativním účelům a velice brzy končilo ve slepé uličce.

Vstup se musel nacházet někde tady, na plochem vrcholu. Ale jak se dostanou dovnitř? Odpověď se jistě ukrývala v podivné struktuře, která korunovala celou pyramidu.

Jones ji pomalu obcházel a Mutt se držel za ním.

Uprostřed plošiny spočívala masivní kamenná nádoba, která zabírala podstatnou část z vrcholu chrámu. Vypadala jako obrovský květináč, jehož každou stranu tvořil jediný kus hrubě opracované černé žuly. Tyčil se do výšky ramen a u základny měl vyvrtnou sérii otvorů utěsněných menšími kameny.

Jones si zamračeně a s pěsti opřenými v bok prohlížel podivný předmět. Pak, jako kdyby v duchu dospěl k nějakému rozhodnutí, vykročil kupředu a natáhl se k okraji nádoby. Vylezl nahoru a stoupl si.

Mutt ho následoval, i když mu chvílku trvalo, než se dokázal vyšvihnout.

Květináč byl shora otevřený, ale místo hlíny ho naplňoval písek. *Obří kočičí toaleta*, poznamenal ten Brit, když sem dorazili a zběžně si nádobu prohlédli.

Na Maca jejich bádání nedělalo valný dojem a čím dál netrpělivěji postával na okraji pyramidového vrcholu. Máchal přitom paží k městu. „Kde je všechno to zatracené zlato? Jen se na to místo podívejte! Je to obyčejné smetiště!“

Mutt se zahleděl ze svého vyvýšeného místa do údolí. Město bylo sice v troskách a zpola ho pohltila džungle, ale přesto se mohlo pochlubit jakousi zašlou slávou. Kdysi se jistě jednalo o nádhernou metropoli plnou života. Sochy, rozložení domů, otevřené amfiteátry. Šlo o zázrak městského inženýrství. I o staletí později ještě v akvaduktech proudila voda. Mutt hleděl na opuštěné sídlo a představoval si je plné zahrad, fontán a smějících se dětí.

Jeho pohled ale nesdíleli všichni.

„Prachspřestá hromada sutin,“ reptal Mac.

Muttova matka seděla stranou s Oxleyem. Občas se s mírným úsměvem podívala na Mutta a Jonese na vrcholu kamenné nádoby. Mutt dokázal uhodnout, co si v duchu říká.

Otec a syn pracují společně.

Jones si klekl a nabral plnou hrst písku. Soustředěně sledoval, jak se mu jednotlivá zrnka sypou mezi prsty. Znovu si stoupl a prohlížel si strukturu, která

vyrážela přímo ze středu nádoby. Z písku vyrůstaly čtyři žulové obelisky – každý s trojúhelníkovým půdorysem a pět metrů vysoký. Vykláněly se ven jako čtyři prsty ukazující do čtyř hlavních směrů: k severu, jihu, východu a západu. Jejich základny sice zůstávaly pohřbené v písku, ale opačné konce spočívaly na hranatých kamenných sloupcích v rozích pyramidového vrcholu.

Ze zdola budil výsledný efekt dojem podivné žulové koruny. Mutt věděl, že to musí mít nějaký význam. Ale jaký?

Jones stál v centru nádoby, otáčel se kolem své osy a postupně hleděl na jednotlivé obelisky. Zachovával mlčení, ale nakonec kývl. Pozvedl paže a položil je předloktími na sebe. Jednu ruku vztyčil, jako kdyby pantomimicky znázorňoval nějaký měřicí přístroj, a znovu se otočil dokola. Rozšířily se mu oči.

„Čtyři se stávají jedním,“ zamumlal.

Mutt se nad otcovým podivným chováním zachmuřil. „Jak to...?“ Jones ho ignoroval, poklepal na jeden obelisk a obrátil se k němu. Oči se mu na slunci zaleskly. Na něco přišel. Přistoupil k okraji nádoby a seskočil.

Mutt ho následoval dolů na kamenný vrchol pyramidy. „Ty něco víš!“ obvinil ho. „Nezapírej!“

Jones ho stále ignoroval a přešel k Oxleyovi. Mac, přilákaný náhlým vzruchem, se k němu připojil. Jeho unuděnost byla tatam a nahradila ji zvědavost.

Muttova matka se zvedla vedle Oxleye. „O co jde, Indy?“ Jones ukázal na profesora. „Harold dorazil až sem do údolí, ale nedokázal proniknout do nitra pyramidy.“

„To je mi novinka,“ zahuhlal Mac.

„A tak učinil jedinou věc, kterou mohl,“ vysvětloval Jones. „Odněl lebku na hřbitov a schoval ji tam, kde ji objevil.“

Mutt si vzpomněl na podzemní pohřební komnatu konquistadorů a na dvě řady stop. Jones opravdu na něco přišel. V očích mu hrálo horečné vzrušení. Muttovi se prudce rozbušilo srdce.

Oxley se pohnul a zarecitoval: „*Položte jejich spravedlivé ruce na zlatý klíč..., tak otevřete Palác věčnosti.*“

Jones přikývl, jako kdyby mu to dávalo smysl. Přistoupil k přesahující části jednoho obelisku a ukázal na jeho hladký povrch. „Tyto obelisky kdysi musely být vyhlazeny do úplného lesku.“ Pokynul ke slunci. „Aby odrážely světlo vycházejícího a zapadajícího slunce a jasně zářily.“

„Zlatý klíč,“ vydechl Mutt.

Jones přitakal. „Díváme se na klíč. Jenže zlomený.“

„Zlomený?“ zopakoval Mac se stopou obav v hlase.

Jones ukázal na celou délku kamene, ale než stačil promluvit, došlo to i Muttovi. Bylo to tak zřejmé. „Ty čtyři pilíře!“ zalapal Mutt po dechu a prohlížel si trojúhelníkový tvar žulových sloupů. „Když je zase narovnáme, vytvoří jediný velký obelisk!“

„Zlatý klíč,“ dodal Jones a poplácal Muttu po rameni. „Musíme je spojit a klíč obnovit.“

Muttovu radost nahradil zmatek.

„Ale jak je zvedneme? Každý váží určitě přes čtyři tuny!“

„Víc než pět, chlapče.“

Mutt si povzdychl. „Není divu, že se Ox nemohl dostat dovnitř.“ Mac si nepřesvědčeně odfrkl. „Jestli je tohle opravdu klíč, rád bych viděl zámek, do kterého pasuje.“

„Stojíš na něm, kamaráde!“ Jones se odvrátil a přešel k hromádce volných kamenů v jednom rohu vrcholové plošiny. Rozhlédl se.

Mac přistoupil k nádobě, vzhlédl a potřásl hlavou. „Jsi šílený, jestli si myslíš, že ty šutry dokážeme zvednout,“ zahučel. „Nejdřív Oxley, teď Indiana.“

Jones se narovnal s těžkým kamenem v ruku. Zvedl balvan nad hlavu a s namáhavým supěním vyběhl k Macovi.

Brit spěšně uhnul z cesty. „Co to sakra děláš? Pokoušíš se mě zabít?“

Jones na něj nedbal a pokračoval v běhu proti nádobě. Udeřil balvanem do jedné z kamenných zátek vyrovnaných u základny kamenných desek. Úder ji uvolnil a z odblokované díry začal proudit písek.

„Co to děláš?“ vykřikl na něj zjevně stále otřesený Mac.

„Vyprazdňuju kočičí toaletu, Macu... jenom vyprazdňuju kočičí toaletu.“ Jones se otočil k Muttovi a široce se zazubil. „Pomoz mi, chlapče.“

Mutt mu úsměv oplatil. I on už pochopil, o co se Jones snaží. Vzpomněl si, jak pantomimicky znázorňoval jehlu měřicího přístroje.

No jistě!

Popadl velký kus kamene a připojil se k Jonesovi ve vyražení dalších zátek. Ze všech se řinul písek a hromadil se na plošině.

„Mami! Oxi!“ zavolal Mutt a zamával na ně. „Pomozte nám odstraňovat písek od těch otvorů, aby se z nich mohl sypat dál!“

Jones mu poklepal na rameno. „Chytré, chlapče.“

Všichni se pustili do práce, dokonce i Mac.

Mutt na okamžik ustoupil. Jak se v nádobě snižovala hladina písku, základny čtyř obelisků klesaly stále níž. Jejich špičky, podpírané rohy nádoby, se vztyčovaly. Zvedly se z kamenných pilířů a začínaly ukazovat stále výš a výše na oblohu.

Brzy už byly všechny zátky odstraněné a ze všech otvorů prýštil písek.

Všichni se o krok vzdálili a užasle přihlíželi, jak se dvacet tun žuly jen s pomocí gravitace před jejich očima zvedá do vzduchu.

„No to mě podrž,“ prohodil Mac.

Po vysypání posledního písku se všechny čtyři obelisky zachvěly a spojily se do jediného vysokého jehlanu, který mířil přímo k nadhlavníku. Muttova matka objala Indyho, „Dokázals to!“

Plošinu okamžitě rozechvěl hluboký hřmot. Zaznělo rachocení mohutného mechanismu. Celý vršek pyramidy se jim začal rozdělovat pod nohama. Kolem obelisku se otvíraly volné úseky a nutily je ustupovat.

„Ale co jsi dokázal?“ zeptal se Mac a couval k okraji plošiny.

Jones je pobízел k dalšímu ústupu. „Dvacet tun funguje jako tlakový klíč, který svou váhou spouští dávný mechanismus.“

Plošina se otvírala stále více a pod ní se objevil rozlehlý prostor.

„Celá pyramida je dutá,“ poznamenala Marion, která opatrně nahlížela do nitra.

„Celá ne,“ opravil ji Mutt a ukázal. „Podívej!“

Nově zformovaný obelisk nyní spočíval na vrcholu svého většího bratra. Jeho pět metrů tvořilo pouhou špičku nejméně třicetimetového kuzele. To ale nebylo všechno.

„Schody!“ zvolal Jones.

Mutt si jich všiml také. Podél masivního obelisku vedlo dolů točité schodiště sestávající z malých kamenných desek vyčnívajících přímo z jeho povrchu.

Rozšiřující se otvor ale nutil skupinu k dalšímu a dalšímu ústupu. „Musíme skočit hned teď!“ vykřikl Jones. „Jinak se dostaneme moc daleko!“

Muttova matka zavrtěla hlavou. Mutt věděl, že nemá příliš ráda výšky. Než mu to tedy mohla zakázat, rozeběhl se a odrazil se. Přeletěl nad zející mezerou a přistál na prvním schodu obelisku.

Matka si ukázala pod nohy. „Mutte! Hned se sem vrať, mladíku!“

Mutt místo toho zamával a vyrazil dolů. „No tak! Proto jsme sem přece přišli!“

Jones si vyměnil pohled s jeho matkou. Oba zároveň řekli: „Rozhodně to je tvůj syn!“

Neměli na vybranou, a tak se všichni rozeběhli ke skoku – včetně Oxleye, který doprovodil odraz tichým radostným výsknutím. Jakmile se všichni ocitli na schodech, obezřetně se pustili dolů. Nezapomínali přitom, že se nacházejí třicet metrů nad zemí.

„Pomalů a opatrně,“ varoval je Jones cestou.

„Povím ti,“ podotkl Mac, „že to nebylo tak hrozné.“

Jones se k němu prudce otočil s mrzutým, ustaraným výrazem. „Macu, nikdy neříkej...“

Schody se začaly zasunovat do obelisku.

Mac se polekaně rozhlédl.

Jones jen ukázal dolů a vykřikl: „Utíkejte!“

Na opačné straně údolí Spalková vyšla z tmavé chodby na sluneční světlo. Před ní se rozkládalo údolí, ke kterému vedlo schodiště. Zaznamenala rozvaliny města a vzdálené jezero. Z tunelu za ní se rozléhaly tlumené výstřely z pistole.

K ramenu jí přikročil poručík s dosud kouřící zbraní. Ohlédla se. Podlahu chodby pokrývala těla drobných hnědých válečníků. A několika jejich mužů.

„Zbytek utekl do tunelů, madam.“

„Velmi dobře.“

„Rozkazy?“ zeptal se.

Pozvedla přijímač a podívala se na něj. Potvrdil to, co už věděla. Ukázala ke kamenné pyramidě uprostřed údolí. Mohla vydat jediný pokyn.

Vydala se dolů ze schodů, v patách se třemi nejlepšími vojáky. Ruskou elitou. Položila dlaň na jílec meče. Po tak dlouhé době se dočkala... „Skončíme to.“

Indy utíkal po zužujících se schodech a obíhal obří obelisk. V duchu proklínal dávnověké stavitele. Proč museli pokaždé nařezat na takových místech pasti? Copak vyřešení tajemství obelisku nestačí k tomu, aby člověk získal právo vstupu?

Schody se mu pod nohama zatahovaly stále víc. Na šířku už měřily sotva třicet centimetrů.

„Rychleji!“ vykřikl.

Udýchaně spěchal dolů. V kolenech mu vystřelovala bolest, ale neodvažoval se zpomalit. Pořád byli ve výšce čtyřpatrového domu. Mutt s Oxleyem před ním měli náskok celé otočky. Ti budou v pořádku.

Slyšel, jak za ním ztěžka oddechují Mac s Marion. Občas se k němu doneslo Marionino pištivé vyjeknutí – a možná taky nějaké od Maca. Indy věděl, jak se Marion bojí výšek. Stejně jako on haďů.

Kolem dokola.

Indy musel postupovat bokem, protože schody už byly příliš úzké. Rozpaženými rukama se přidržoval obelisku a pokračoval dál. Po další otočce musel stát na špičkách.

Riskoval ohlédnutí na Marion a Maca. Nikde je neviděl. Modlil se, aby byli jednoduše na opačné straně sloupu. Snad nikdo z nich neztratil rovnováhu a nespádl.

Co si člověk pomyslí, tělo uskuteční.

Indymu sklouzla noha. Zaškrábal rukama po obelisku ve snaze najít nějakou oporu – ale žádná tu nebyla. Spádl. Naštěstí se mu podařilo dopadnout na nohy. Zřítíl se z výšky jen něco přes tři metry, ale i tak náraz tvrdě cítil. Už není tak pružný jako kdysi. Zuby mu hlasitě cvakly o sebe.

Přiběhli k němu Mutt s Oxleyem. Oxley si k hrudi tiskl vak s křišťálovou lebkou. Oboje se podařilo dostat bezpečně dolů – ale kde jsou ostatní?

Znepokojeně obešli obelisk. Zaječení a dopad jakési postavy je přiměly k rychlejšímu pohybu. Vzápětí našli Maca, jak s bolestným výrazem sedí u paty sloupu.

„Kde je Marion?“ zeptal se Indy.

Mac ukázal vzhůru.

Visela za konečky prstů z jednoho ze schodů, asi pět metrů nad zemí.

Indy přiběhl přímo pod ní. „Pusť se, Marion!“

„Ne!“

„Chytím tě!“

„Je mi fajn tam, kde jsem!“

Indy viděl, že se schody dále zatahují. Brzy se nebude mít čeho držet. „Zlato, musíš mi aspoň někdy věřit!“ zavolal na ni. Zlostně se na něj zahleděla. „Teď s tím začínáš? Myslíš, že je vhodná chvíle na rozhovor o důvěře?“

Rozpráhl ránu. „Věř mi aspoň trochu!“ Odvrátila se a opřela se tváří o kámen. „Indy...“

„Marion, já tě nezklamou... Teď už ne.“

A hluboko ve svém srdci Indy věděl, že tento slib hodlá splnit. Zavřela oči a se slepou důvěrou rozevřela prsty.

Indy ji s přehledem chytil do náruče. Možná je vyčerpaný, pomlácený, pokousaný a rozbolavělý do morku kostí, ale nikdy by ji nepustil. A už ji taky nikdy nepustí.

Marion se mu otočila v rukách a usmála se na něj. „Tohle je mi povědomé.“

„Že jsem tě chytil?“ Přikývl a něžně ji postavil na nohy. V duchu se vrátil k té egyptské hrobce. „Naposledy tam ale byli hadi. Spousty hadů.“ Znovu se usmála.

Nemluvila o žádné hrobce v Egyptě. Oplatil jí úsměv. On to věděl taky.

Z druhé strany obelisku na ně zavolal Mutt. „Tady je nějaká chodba či co.“

Indy se obrátil a pomohl Macovi na nohy. Jeho přítel kulhal, ale pokynul mu, ať pokračuje v cestě. „Budu v pořádku.“ Mac vzhlédl k obelisku. Schody už se plně zatáhly do kamene. „Tudy se vrátit nemůžeme.“

Indy přikývl. Budou muset najít nějaký jiný východ.

Společně obelisk obešli a našli Muttu, jak stojí u ústí prostorné chodby.

Když k ní přistoupili, Indy si všiml, že se tunel táhne do velké vzdálenosti, možná dokonce několika kilometrů.

„Určitě vede pod město,“ poznamenal Mutt a všichni se vydali kupředu.

V chodbě panovalo šero, ale nikoliv úplná tma. Shora sem strategicky rozmístěnými štěrbinami a otvory pronikala přirozená sluneční záře a odrážela se od ohlazených kamenných povrchů.

Zvuk kroků přehlušovalo zurčení. Podél stěny probíhal otevřený akvadukt, v němž proudila pod určitým tlakem voda. Indy nepochyboval, že vyvěrá z velké nádrže, které si všiml při sestupu do údolí.

Pokračovali dál a ze stínů postupně vystupovala obrovská bronzová vodní kola, rozmístěná podél akvaduktu. Byly jich tu desítky a proud je i po tolika letech stále roztáčel.

„Turbíny,“ pronesl Indy užasle.

Přešel k hučícímu měděnému vedení připojenému k jednomu kolu. Přiložil k němu dlaň. Chloupky na hřbetu ruky se mu zježily a zároveň ucítil závan ozónu.

„Elektrický proud,“ poznamenal. „Tohle celé místo je jako jedna velká elektrárna.“

„Co ale napájí?“ zeptal se Mutt.

Indy pokrčil rameny, ale šlo o dobrou otázku.

Z chodby odbočovaly postranní tunely, které vytvářely skutečné bludiště. Prozkoumání by zabralo roky.

Indy se za chůze rozhlížel kolem sebe a pokoušel se všechno vstřebat. Jeho mysl pracovala stejně rychle jako kola turbín. Přemítal, kdo to tu postavil a proč, k jakému účelu. Hlavou se mu honilo tisíc a jedna otázek, dráždivých jako elektrický proud probíhající měděným vedením.

Všiml si, jak Mutt něco zvedá z postranní police. Jednalo se o kousek stříbra posetý rubíny, vytvarovaný do podoby slunce s paprsky. Mladík ho přiblížil k

jedné světelné štěrbině a otáčel ho v prstech. Indy jeho zvědavost chápal. Bylo to nádherné umělecké dílo. Jeho historická hodnota...

Muttova zájmu si ovšem povšimla i Marion. Pleskla ho přes ruku. „Hned to polož, mladíku! Měl bys vědět, že se to nedělá.“

Mutt k ní nevinně vzhlédl. „Já jsem to chtěl zase vrátit,“ řekl a hned tak učinil. Střelil pohledem po Indym. „Nejsem vylupovač hrobů.“

Indy se na něj zamračil a vzpomněl si na conquistadorovu dýku. Potají kývl směrem k Marion: *Ne před matkou, chlapče.*

Mutt potlačil úsměv a všichni pokračovali v cestě.

Marion se zařadila vedle Indyho. „Víš, kam jdeme?“

Indy ukázal k měděným drátům, které probíhaly u stropu od vodních kol. „Ten proud někam vede.“

Mac se pomalu belhal za ostatními. Dorazil k rubíny ozdobenému slunci na polici. Když se nikdo nedíval, pokradmu ho zvedl a zastrčil si ho do kapsy. „Tohle už je lepší.“

„Hele, před námi je nějaká místnost!“ vykřikl Mutt.

Vyběhl kupředu, ale Jones i jeho matka na něj současně zavolali: „Brzdi, brzdi, chlapče!“

„Zůstaň u nás, mladíku!“

Mutt poslechl, ale stálo ho to značné úsilí. Chodba, kterou kráčeli, končila v jakési komnatě. Chvěl se zvědavostí. Co se skrývá v nitru pyramidy? Vzhledem ke komplikovanému mechanismu otevření a pastím proti vetřelcům se muselo jednat o něco cenného.

Jak se blížili k místnosti, ve vzduchu sílil zápach ohně. Nešlo o příjemnou vůni hořícího dřeva. Daleko spíše připomínal tu příležitost, kdy si Mutt propálil koženou bundu špačkem cigarety.

Ohlédl se po ostatních. Matka nakrčila nos. Taky to cítili. Dospěli ke konci chodby a Jones jim pokynul, aby se zastavili. Sám přešel do čela a opatrně se vydal na průzkum. Mávl na ostatní, ať ho pomalu následují.

Mutt vykročil za ním, ale nesnažil se ho předběhnout. Pro všechny případy. Není nutné být příliš zbrklý.

Komnata měla tvar půlkruhu. Na protější straně se zvedaly obří dveře z červeného kovu, které vypadaly, jako kdyby byly zhotoveny z jediného bloku železné rudy. Když Mutt učinil další krok, spatřil zdroj pachu spáleniny.

U opačné stěny vyplňovaly místnost řady vyschlých těl, tvořících soustředné kruhy před dveřmi. Všechny mrtvolky stály v různých pozicích, v nichž se zračila hrůza a bolestná agónie. Nejhorší pohled ze všeho ale představovaly jejich hlavy, spálené na kost a odhalující začernalé, rozšklebené lebky.

Jako vyhořelé svíčky.

Mutt polkl a snažil se potlačit náhlou žaludeční nevolnost.

Zdálo se, že Jonese ten pohled nijak nerozhodil. Přistoupil k tělům a zjevně ho poháněla čirá zvědavost. Muttovi nezbývalo, než ho následovat. Nehodlal se od Jonese vzdalovat.

Jones přikročil k jedné z postav. Mrtvola byla oblečená do bronzové zbroje, která připomínala římskou, ale z těla uvnitř nezbývalo nic jiného než vyschlá slupka. Lebku měla stejně jako všechny ostatní spálenou na kost.

Mutt se držel u Jonese, zatímco se ostatní členové skupiny rozdělili po místnosti. Jones se naklonil k Římanově lebce. Nejhorší ožehnutí se soustředilo kolem očí, kde ohořely dokonce i okraje kostí. Výsledný efekt dodával mrtvole překvapený, vykulený výraz.

Mutt se zachvěl a musel se odvrátit.

Všiml si, jak se Mac pohybuje mezi stojícími těly a prohlíží si jejich zlaté prsteny a náramky s drahokamy. Mutt měl podezření, že se jich záhy pár ztratí. Jeho matka se držela od mrtvol dál a přecházela u protější stěny se stovkami výklenků hostících nespočetné starožitné předměty: číše a meče, přílby a diadémy, tabulky s rytinami a kamenné nářadí.

Mutt se pomalu otočil kolem své osy.

Řady těl na sobě měly rozmanité oblečení z různých časových období i různých zemí jako účastníci nějakého bujarého maskárního bálu. Spatřil tu rohaté helmy Vikingů, zprohybanou zbroj dávných vojáků i naleštěný lesk rytířů. Byly mezi nimi však také osoby v prostých šatech, bederních rouškách, i naopak ve vybranějších oděvech – dokonce i dva čínští samurajové v plné parádě.

Všechny spojovala jedna věc.

„Jsou spálení,“ zahučel si Mutt pro sebe. Potřeboval nějak porušit tíživé ticho a chtěl znát příčinu zdejšího hrůzného výjevu. „Všichni. Co se jim stalo?“

„To je dobrá otázka.“ Jones se narovnal a pokračoval v obhlídce těl. Ukazoval střídavě k výklenkům při stěnách a k jednotlivým mrtvolám. „Tyhle artefakty pocházejí ze všech období lidských dějin. Z Makedonie..., z říše Sumerů...“

Jones pokračoval ve výčtu a Mutt si mezitím vybavil onu hrobku conquistadorů. Vzpomněl si na truhlici se zlatými mincemi, která s nimi byla pohřbená. Mince z různých časů a kultur. Rozhlédl se po místnosti. Španělé tu byli taky.

„Rovnou u zdroje,“ zamumlal.

Jones ho neslyšel. Pokračoval v ukazování jednotlivých civilizací. „Etruskové..., Babyloňané...“

Mac hltal pohledem všechny archeologické poklady v místnosti. „Neexistuje ani jedno muzeum na celém světě, které by nezaprodalo svou duši, jen aby mohlo na jediný den vystavovat tohle všechno.“

Jones dál odříkával hlasem plným úcty a úžasu: „Doba kamenná..., pravěk...“

Mac se tvářil stále hladověji. „Desítky muzeí, *stovka* muzeí.“

Jones se konečně zastavil. Obličejem mu problesklo náhlé prozření. Otočil se k Muttovi a ostatním.

„Určitě to byli sběratelé..., možná přímo archeologové!“ Jones se obrátil k masivním dveřím. „Ale o koho jde? Odkud přišli?“

Jediná osoba po celou dobu rozhovoru nedávala najevo žádný zájem o okolní sbírku. Oxley stál u vchodu do komnaty, třásl se od hlavy k patě a v očích se mu usadil zoufalý výraz.

Mutt si všiml jeho rozrušení. „Oxi, člověče, co se děje?“

Jako kdyby ho Muttova otázka vytrhla z moci kouzla, vydal se Oxley rázně přes místnost. V natažených dlaních před sebou držel křišťálovou lebku zabalenou ve vaku. Ten ale v další chvíli odpadl na podlahu a Oxley přešel přímo přes něj.

S odhalenou lebkou kráčet rovnou ke dveřím. S každým profesorským krokem se lebka rozjasňovala a vypadalo to, že se kolem ní chvěje vzduch. Zároveň se začaly dít podivné věci.

K lebce se ze země i ze stěn vznášela a lnula zrnka načervenalého písku.

„Železná ruda,“ zamručel Jones.

Oxley pokračoval kupředu. Čím blíže byl u dveří, tím více odštěpků a kousků rudy pokrývalo lebku. Krok po kroku její obal sílil a získával nové vrstvy jako pozpátku probíhající pitva – svaly, tuk, kůže. Jako kdyby se na lebce zhmotňovaly zmizelé tkáně. Když Oxley došel ke dveřím, držel v rukách hrubou napodobeninu bysty.

Mutt ji poznal podle maleb v přístupovém tunelu do údolí.

Jeden z oněch návštěvníků.

Oxley přistoupil ke dveřím a pozvedl lebku.

Všichni se zatajeným dechem čekali.

Nic se nestalo.

Mutt konečně vydechl a pronesl nahlas otázku, která se všem honila hlavou.

„Jak je otevřeme?“

Ostatní přihlíželi, jak Indy přecházel před zavřenými dveřmi. Na jejich povrchu nebyly žádné znaky, žádný nápis, žádné ozdoby. Nečitelností se vyrovnaly skalní stěně.

Musí přece existovat nějaký způsob, jak je otevřít.

Zkoušeli jednoduše tlačit a strkat do nich. Mac dokonce našel starý meč a snažil se je vypáčit. Nic nefungovalo. Železné dveře byly příliš mohutné. Podobně jako v případě obelisku, i zde museli najít jinou metodu, jak je otevřít.

Indy se otočil ke dveřím zády a rozhlédl se po místnosti. Zaprvé tu byla ta těla. Ta sem určitě umístili domorodci z kmene Ugha, i když si Indy byl jistý, že oběti zahynuly někde jinde. Zde měly plnit úlohu varování před otevřením dveří.

Přenesl pohled o kus dál, k výklenkům v protější stěně. Všechny se nacházely do výšky půldruhého metru od země. To představovalo pohodlnou výšku pro drobné domorodce.

Ale počkat...

Indy si vzpomněl na to, čeho si všiml už dříve. Prudce se obrátil zpátky ke dveřím. Tak se soustředil přímo na ně, že málem přehlédl jediný výklenek po jejich pravé straně. Přešel k němu a změřil jeho výšku podle vztažených paží. Výklenek byl prázdný, ale nacházel se nejméně tři metry od země.

To je pro malé domorodce moc vysoko.

Pro někoho jiného však nikoliv.

„Návštěvníci byli vysocí,“ zahučel Indy. Vzpomněl si na kresby v tunelu, kde se postavy návštěvníků tyčily nad Ughy.

Promnul si bradu a představil si hřbitov Chauchilla. Tajný vchod do pohřební místnosti Španělů střežila lebka ve výklenku. Dokonce i tato křišťálová lebka byla schována v dutém prostoru za Orellanovým tělem.

Je to snad ono řešení?

Přešel k Oxleyovi. Naklonil se k němu a zahleděl se do profesorových očí. V Oxleyově tváři se zračily starosti a strach. Indy natáhl ruku a jemně sevřel lebku v dlaních. Kousky železné rudy mu lezly po prstech jako živoucí tkáň. Tiše promluvil na svého přítele.

„Vrátím ji,“ slíbil Indy. „Ale chtěl bych něco vyzkoušet, Oxi.“

Profesor se celý chvěl, ale pustil svůj poklad. „Henry Jones mladší.“

„Správně, Oxi.“ Indy přistoupil ke stěně a kývl na Mutta. „Pojď mi pomoci, chlapče.“

Mutt přispěchal a nastavil mu ruce s propletenými prsty. Podíval se na lebku a poté na výklenek. „Chauchilla?“ zeptal se.

Indy překvapeně povytáhl obočí a nedokázal potlačit jiskřičku hrdosti, která ho zahřála v hrudi. „Uhodil jsi hřebíček na hlavičku, chlapče.“

Stoupl si na Muttovy sepnuté ruce a narovnal se. Jakmile se ocitl dostatečně vysoko, vsunul lebku tváří napřed do výklenku, přesně jako ji držel Oxley. Dokonale sem zapadala, jako do připravené formy.

Ještě než Indy seskočil na zem, zachytil záblesk rubínového světla, které přejelo po lebce odshora dolů. *Jako skener oční sítnice*, napadlo ho. Vzápětí lebka počala zářit – nejprve matně, ale stále jasněji a jasněji, i přes vrstvu částeczek železné rudy.

Mutt s Indym ustoupili.

„Co se to děje...?“ promluvil Mutt.

Odpověď se dostavila v podobě výbuchu železných pilin, které se rozletěly do všech stran, a zároveň s tím dveře vydaly těžké zasténání.

„Obrácený magnetismus!“ vykřikl Indy a oklepal si zrnka rudy z ramen. Mávl na všechny, aby uhnuli z cesty otevírajícím se dveřím.

Štěrbinou vpadlo do místnosti pronikavé světlo.

„Ustupte!“ vykřikl Indy.

Dveře se s dunivým hřmotem otvíraly stále víc. Tenká linka oslnivé záře se rozšiřovala. Indy si zastínil oči, ale stále nedokázal rozeznat žádné podrobnosti toho, co se nacházelo za prahem.

Vstoupil do světla, které ho přitahovalo jako mŕnu plamen.

„Indy!“ zavolala na něj Marion.

„Já vím! Bud' opatrný!“

„Ne! Počkej na mě!“ Cítil, jak mu do dlaně vklouzla něčí ruka. *Marion*. Připojili se k nim i ostatní.

Dveře se otevřely dokořán a znehybněly.

Indy už viděl, co na ně čeká. „Mutte, nejprve bychom měli tu lebku zase vyndat.“

O chvílku později už ji Jones vrátil Oxleyovi. Měl dojem, že by poslední kroky měl vykonat právě on jakožto vybraný opatrovník lebky. Poté všichni společně překročili práh.

Místnost za dveřmi měla dokonale kruhový půdorys se stěnami postavenými z kamenných bloků, do nichž byly vyhloubeny výklenky s uctívanými předměty: vyřezávanými totemy, ikonami plodnosti, kamennými urnami a vázami, šňůrami naleštěných korálků, bronzovými figurínami a kostěnými bubny. Samé objekty úcty.

A nedalo se pochybovat o tom, komu byly určeny.

O něco výše celou místnost obkružovalo třináct obrovských trůnů, každý z nich jemně vyřezávaný a ozdobený symboly hadů. Na trůnech seděla vzpřímená těla s rovnými zády, vysoká téměř dva a půl metru a vyschlá tak, že tkáně těsně přiléhaly ke kostem. Jejich veškeré oblečení se už dávno rozpadlo na prach. Žádná z postav neměla na hlavě korunu, ale jejich dlouhé lebky byly dostatečně impozantní samy o sobě.

Oxley pokročil kupředu a tiše oslovil lebku ve svých dlaních.

„Brzy skončí věčné čekání.“

Indy si všiml, že se jedna postava liší od dvanácti zbývajících. Chyběla jí hlava.

Muttovi neušlo, kam se jeho otec dívá. „Nech mě hádat. Patří jemu.“ Oxley se pomalu vydal k bezhlavému tělu.

Dospěli k cíli – když tu je zarazil ostrý hlas, který zněl jako prásknutí biče.

„ANI SE NEHNĚTE?“

Spalková s nesmírným potěšením zaznamenala na tváři doktora Jonese zdrcený výraz.

Překročila práh, doprovázená poručíkem a dvěma dalšími vojáky, kteří nepřestávali mířit kalašnikovy na shromážděnou skupinku v místnosti. Spalková držela dlaň položenou na jílci meče.

Ponouře se usmála na svého protivníka. „Musím vám poděkovat, doktore Jonesi, že jste objevil cestu sem a otevřel nám přístup k akatorským tajemstvím, ale domnívám se, že byste od tohoto okamžiku měli předat iniciativu zkušenějším myslím.“

„Jak jste nás našli?“ vyhrkl zmateně Indy.

Místo odpovědi Spalková natáhla paži s otevřenou dlaní. Nejprve se nikdo nepohnul, ale poté se George McHale váhavě oddělil od Jonesovy skupiny a jako zpráskaný pes se přisoual k ní. V ruce držel drobnou černou krabičku.

„Vysílací majáček,“ vysvětlila. „Sledovali jsme jeho signál. Technologie má občas svoje výhody.“

„Je mi to líto, Indiano,“ řekl McHale.

Jones si povzdychl a položil si dlaň na čelo. „Páni. Nechceš se už konečně rozhodnout, Macu?“

Marion Ravenwoodová vypadala právě tak rozzlobeně. Potrásla hlavou a utrousila: „Tenhle chlápek už mě vážně začíná unavovat.“

Jones hleděl na McHalea se staženým obočím. „Takže si to vyjasněme, Macu. Ty jsi ve skutečnosti *trojitý* agent?“

„Ne, Indiano. Jenom jsem ti lhal o tom, že jsem *dvojitý* agent.“

Jones obrátil oči v sloup.

Spalková už měla toho rozhovoru dost a zamířila k profesorovi Oxleyovi. Necítila k němu žádnou zášť – jednalo se jen o ubohého neškodného popletu. Jemně mu odebrala lebku z dlaní. V okamžiku vítězství si člověk může dovolit jistou velkorysost.

Slyšela, jak McHale za ní říká: „Marion, nemusíš se bát. Můžeš odejít s námi. Zdejší poklady...“

Přerušil ho rázný smích Marion Ravenwoodové. „To zrovna, ty syčáku.“

Spalková tyto malichernosti ignorovala a pozvedla lebku. Na ničem jiném nezáleželo. Obrátila k ní oči. V této komnatě s ní jistě konečně začne komunikovat.

„Promluv,“ přikázala jí. „Promluv, a to hned!“

Lebka jí vibrovala v dlaních a zahřívala se, jako kdyby držela skutečnou hlavu. Něco se dělo. *Konečně!* Srdce se jí rozbušilo rychleji, ale přinutila se ke klidu. Křišťál zalila matná záře, která se šířila z hloubi mozkovny.

Je to tedy...

Zvedla lebku ještě výš. Zorné pole ji zalévala ona záře a v hlavě se jí zvyšoval tlak, jako kdyby se potápěla pod vodu. Nebojovala s ním. Odpor vůči takové síle

by mohl vést k nevratnému poškození. O tom se přesvědčila na vlastní oči. Silný příboj nepřezije ten, kdo se mu snaží vzdorovat.

Uvolněně se dívala do záře a začínala chápat. Na základě tiché instrukce zvedla pohled k okolním trůnům.

Promluvila a vyslovila to, čemu už nyní rozuměla. „Podívejte se na ně. Mohli se vrátit domů, ale pořád čekají. Přišli je hledat další. Menší průzkumníci.“

Vybavila si drobné mumifikované ostatky, které ukradla z Hangáru 51. „Těchto dvanáct zde ve skrytu nadále čeká – na návrat posledního ztraceného.“

Lebka jí mezi dlaněmi zářila stále jasněji. „Mají společnou mysl, sdílenou třinácti těly. Kolektivní vědomí. Mocnější, než by mohli být každý zvlášť.“

Její nohy se spontánně vydaly ke schůdkům, jež vedly k bezhlavému tělu.

Pokračovala ostřejším hlasem: „*Představte si, co nám povědí.*“

„To nemůžu.“ Ta negativní slova pronesl doktor Jones a narušil kouzlo, v němž se nacházela. Opsal paží kruh kolem místnosti. „Nedokázali to lidé, kteří postavili tento chrám... a nedokážete to ani vy.“

Zamračila se nad přízemností jeho myšlení. „Doktore Jonesi, víra je dar, který vám zjevně chybí. Upřímnou soustrast.“

Obrátila pozornost zpátky k bezprostřednímu úkolu a vystoupala po schodech k vyvýšenému stupínku, kam lebka patřila.

„Ach, ale já věřím, dámo,“ odpověděl Jones. „Proto taky zůstávám tady dole.“

Dospěla k vrchnímu schodu pod trůnem a přiblížila lebku k bezhlavému tělu. Cítila, jak se mezi jejími dlaněmi zažehává oheň. Lebka byla náhle příliš horká, než aby ji udržela. Vyklouzla jí z prstů, proletěla vzduchem a dopadla na svoje místo na ramenou bezhlavého těla.

Všichni zatajili dech. Nikdo nepromluvil.

Pod nohama se jim ozval zesilující hřmot. Podlaha i stěny se rozechvěly. Po straně se k zemi zřítíla váza a roztříštila se. Ve výklencích poskakovaly i další předměty.

Spalková nevěděla jistě, co se děje, a proto ustoupila zpátky pod schody. Vrátila se do středu místnosti.

Těla na trůnech začala vibrovat. Rychleji a rychleji. Jejich okraje se rozmazaly. Mumifikované tkáně se změnily v prach a odpadly. Tím se obnažily kosti oněch bytostí.

Ne, nikoliv kosti.

Křišťál.

Vibrace zpomalily a ustaly. Náhle bylo jasné vidět, co se skrývalo pod vyschlými tkáněmi. Na trůnech sedělo třináct koster z čírého křišťálu – živoucích koster. V kostech jim zářila vazká tekutina, zpolá tvořená světlem a zpolá látkou.

Spalková nadále vnímala podivný tlak v hlavě. Zůstávala připojena k jejich kolektivnímu vědomí. Tlak narůstal a spolu s ním i porozumění. Zasténala hrůzou i údivem. Pochopila, co se děje, a vyslovila to nahlas.

„Probouzejí se...!“

Indy během nastalého rozruchu přistoupil o něco blíž.

Tělo, ke kterému byla vrácena lebka, se na vyvýšeném stupínku pohnulo. Jeho kosti se rozechvěly jako křídla kolibříka. Z těchto vibrací se náhle vynořily tkáně – měkké, živoucí tkáně s vidoucíma očima a pohyblivýma rukama. Během několika chvil se z nicoty znovu vytvořilo celé tělo.

Indy užasle vzhlížel k tváři, o níž věděl, že ji nikdo neviděl po celá staletí. Zdálo se, že jim postava pohled oplácí a prohlíží si je stejně zaujatě jako oni ji. Z těch velkých očí se linula moudrá vlídnost, ale také něco jiného, z čeho Indymu tuhla v žilách krev.

Ta bytost nepatřila do tohoto světa.

Oxley vše pozoroval bez mrknutí oka. Náhle se profesor tiše a překotně rozhovořil. Nemluvil ale anglicky. Indy se k němu otočil a nevěřícně poslouchal.

„To je mayština,“ uvědomil si nahlas. „On mluví maysky.“ Spalková se po nich ohlédla. „Co říká?“

Indy se naklonil blíž, ale obával se Oxleye ve stavu změněného vědomí dotknout. Co se tu dělo? Poslouchal, jak jeho starý přítel hovoří naprosto plynně dávným jazykem. Z úst se mu řinula slova jako voda z protřžené hráze.

Indy dokázal odhadnout zdroj tohoto přívalu. Ohlédl se přes rameno na sedící postavu, která se na oplátku zadívala svýma podivnýma očima na něj.

Navzájem se poznali. Už spolu mluvili.

Bytost pomalu zvedla ruce a spojila dvě bílé dlaně do tvaru písmene X – pak je přetočila a obrátila písmeno vzhůru nohama.

Indy netušil, co to má znamenat, a obrátil se k Oxleyovi pro vysvětlení či překlad. Poslouchal a překládal, co Oxley říká maysky.

„Prý je vděčný...,“ Indy ukázal k trůnu. „Chci říct, že *to* je vděčné. Chce nám to dát dárek. Velký dárek.“

Spalková se otočila k trůnu a požádala s pevným odhodláním rozhodnutého člověka. „Pověz mi všechno, co víš. Chci všechno. Musím to vědět!“

Bytost se otočila k ní.

Oxley nadále hovořil a Indy překládal. „Slyšelo vás to,“ zavolal na Spalkovou. Nedokázal z hlasu potlačit zklamání.

Mutt všechno sledoval zpovzdálí, ale teď pokročil kupředu. „Oni nám řeknou všechno, co vědí?“

Mladík se pokusil obejít Oxleye, ale Indy ho chytil za loket a odstrčil ho zpátky. „Brzdi, ty nedočkavče.“

Indy cítil, jak se mu v zátylku ježí chloupky. Napřímil se a rozhlédl se kolem. Ostatních dvanáct koster začalo rovněž vibrovat jako před chvílí ta první. Za okamžik se na nich zhmotnily tkáně.

K něčemu se schylovalo.

„Mám z toho špatný pocit,“ zahučel Indy.

Spalková pořád stála u schodiště pod trůnem a vpíjela se pohledem do očí jednoho z trinácti. Postupně se však rozzářily i oči ostatních bytostí. Indy vnímal po celém těle mravenčení. Cítil, jak mezi usazenými postavami proudí energie. Čistá duševní energie, zesilovaná trinácti lebkami.

Přistoupila k němu Marion, které se stále rozhlížela. „Indy! Jejich oči... jsou tak krásné!“ Když neodpovídal, otočila se k němu a přistihla ho, jak se na ni namyšleně dívá. Usmála se. „Copak ty se nepodíváš?“

Zahleděl se jí do očí. „Já už jsem našel, co jsem hledal.“

Podlaha se znovu rozechvěla, tentokrát však silněji. Metrový vyřezávaný totem boha plodnosti vypadl ze svého výklenku a při nárazu o zem si odlomil to, co z něj činilo boha plodnosti.

Indy sebou trhl a otočil se kolem své osy. Stěny praskaly a drolily se. Ukazovalo se, že jde jen o tenkou falešnou fasádu, pod níž se skrýval podivný světélkující povrch: hladký, stříbřitý a kovový. Indy si vzpomněl na stříbřité fólie, do kterých byly zabaleny mumie konquistadorů. Zde se jednalo o tentýž materiál v silné, pevné formě.

Mutt zalapal po dechu, když se zhroutila velká část stropu a odhalila hladkou kopuli. „Co se děje? Oni jsou mimozemšťani?“

Harold Oxley se otočil k mladíkovi. „Vlastně se, Mutte, domnívám, že jde o *interdimenzionální* bytosti.“ Svá slova doprovodil kývnutím, jako kdyby dávala dokonalý smysl.

Indy překvapeně pohlédl na svého přítele. Ve skutečnosti na něj s otevřenou pusou zírali všichni tři. Profesor jim oplácel pohled jasnými, pronikavými očima. Zamračeně si sundal pérový klobouk z hlavy, podíval se na něj s hlubokým opovržením a znechuceně ho odhodil.

Indy se na něj široce usmál. „Vítej zpátky, Oxi!“

Další rozhovor přerušilo chvění a vibrace, jež dosáhly horečné intenzity. Ze stropu odpadávaly další kusy kamenů. „Ehm, Indy...“, zvolala Marion. „Něco se děje!“ Ukázala k vyvýšenému stupínku, který se nyní pohyboval. Otáčel se.

Horní ochoz kolem nich začal rotovat jako kolo rulety v Las Vegas. Nejprve pomalu, ale stále rychleji a rychleji. Trůny i postavy na nich se rozmazaly. Viditelná zůstávala jen záře jejich očí, která nyní tvořila nepřerušovaný pruh světla po obvodu místnosti.

Vzduchem znělo vysoké kvílení, jež téměř přecházelo do ultrazvuku.

Ochoz ještě zrychloval.

Stříbřitá kopule se jim nad hlavou rozzářila jasněji a připomínala světlý, vířící oblak. Indy cítil ozón jako při blescích..., jako kdyby se chystala propuknout bouří.

Jako na potvrzení jeho obav oblak počal temnět do čehosi výhrůžného, nepřestával vířit a získával inkoustově tmavý odstín. Z trosek na ochozu se k černotě vznesly první kousky odlomené fasády a postupně byly nasávány k černému středu.

Náhle se na jejich úrovni oddělil kus stěny a vzlétl do vzduchu.

Indy se polekal. To nemůže věštít nic dobrého.

„Držte se při zemi!“ vykřikl.

Strhl Marion dolů a Mutt totéž učinil s Oxleyem. Choulili se k sobě na podlaze.

Indy zaklonil hlavu. Jako kdyby se díval do výlevky ve vaně. Jenže tahle výlevka se zvětšovala. Marion vykřikla: „Co to sakra je?“

„Cesta!“ odpověděl Oxley a užasle zíral vzhůru. „Portál!“

„Problém,“ dokončil Indy za něj.

Už toho viděl dost. Pozornost ruských stráží se soustředila nahoru, a tak Indy ukázal k nehlídanému východu. Shromáždil ostatní a společně se vyplížili ke dveřím.

Spalková i její muži je ignorovali a pořád ohromeně civěli na bouřný vír nad sebou.

Na útěku se Oxley nepřestával ohlížet přes rameno k záři kroužících očí. Zpomaloval a jeho hlava se otočila k jasnému lesku nezemské inteligence. Indy se zamračil. *To tedy ne, přáteli... podruhé už ne.* Popadl ho za loket a táhl ho k železným dveřím.

Společně proběhli do předpokoje a ve spěchu porazili několik nahromaděných těl.

Oxley přitom neustále mluvil. „Mnohonásobné rozměry! To je fascinující představa, že? Mignon Thorne o tom napsal zajímavé pojednání. Pohrává si s myšlenkou vesmírů s proměnlivou fyzikou...“

„Na to teď není vhodná chvíle, Oxi!“

„...trochu na způsob vodních vírů, s chladnými a horkými místy. Chápeš, jak to myslím?“

Zepředu na ně zavolal Mutt: „Máme problém.“ Indy si povzdychl. *Jak jinak.*

Mac lezl po všech čtyřech místnostích s trůny. Sbíral mezi troskami všechno, co se nějak třpytilo: stříbrné talismany, zlaté mince i šperky vykládané rubíny. Cpal si je do kapes. Roztřídí je později. Teď není čas na vybíravost.

Natáhl se po drobné zlaté sošce inckého krále o velikosti palce a ceně odpovídající domu na pobřeží v Brightonu. Už ji chtěl sevřít v prstech, když tu se vznesla z podlahy a náhle prudce vystřelila ke stropu.

Mac sáhl po mizejícím králi a přihlížel, jak jeho sny o pobřežním domě v Brightonu mizejí do černé tlamy ve stropu místnosti. Navíc se mu ještě ze zápěstí smekly hodinky a vzlétly vzhůru. Mac spustil paži níž a přitiskl se k zemi. Všude kolem se chvěly další kousky kovu, které vzápětí vyřážely ke stropní kopuli.

Promnul si obnažené zápěstí a pochopil, že je načase zmizet. Vydal se k masivním dveřím. U východu se ještě ohlédl přes rameno.

Ruský poručík, obtěžkaný pásem s náboji a železem pobitými botami, se vznesl z podlahy. Mac se zastavil a ohromeně přihlížel. Voják máchal končetinami, ale neměl se čeho chytit.

Jeden z jeho kamarádů se ho pokusil stáhnout dolů. Poručík však rychle vystoupal mimo dosah – leč nikoliv mimo dostřel. Spalkové najednou vyletěl z pochvy rapír jako raketa ze sila. Vyrázil prudce vzhůru a zasáhl poručíka přímo do břicha. Z rány se vyřinula krev, která ale kvůli železu v hemoglobinu zůstala viset ve vzduchu. Rapír i voják vířili stále výš a nechávali za sebou šarlatovou spirálu.

V následující chvíli tělo, meč i krev zmizely v černém jícnu.

To není dobré.

Mac už viděl víc než dost a vydal se ještě rychleji k východu. Slyšel za sebou křik dalšího vojáka, ale tentokrát se neohlížel. Dokázal si představit, že Rus následuje svého mrtvého kamaráda.

Když překračoval práh místnosti, zazněl za ním hlasitý a pronikavý hlas, který ho přiměl k poslednímu letmému ohlédnutí.

Spalková stála uprostřed místnosti, zalitá září kroužících očí. Tiskla si pěsti k uším, jako kdyby se pokoušela něco zaslechnout. Tvář jí ozařovalo niterné světlo, které téměř prosvětlovalo kosti mozkovny.

Ze rtů se jí vydral výkřik, směsice radosti a hrůzy.

„Už to vidím! Všechno vidím!“

Indy prchal s Oxleyem v závěsu. Připojil se k Muttovi a Marion v dlouhé chodbě lemované obrovskými mlýnskými koly z bronzů. Mladík měl pravdu. To, co se nacházelo před nimi, se rozhodně dalo označit za problém. *Dokonce za velký problém.*

Země se jim chvěla pod nohama. Doléhaly k nim vzdálené výbuchy, přicházející z podzemí. Tady ale čelili vážnější potíži.

Turbíny podél tunelu se otáčely šílenou rychlostí. Měděné dráty, které sledovali do místnosti s trůny, jim nad hlavou praskaly oslepujícími elektrickými oblouky,

jež připomínaly oheň svatého Eliáše na stěžních lodí. Mihotavé plaménky poskakovaly po vedení v jednotlivých výbojích směrem od toho, co se dělo v místnosti s trůny.

Oxley za běhu neustále probíral vlastní teorie o současných událostech. „Thorne je nazývá ‚postinflační bubliny‘. To samozřejmě předpokládá vesmírné rozpínání a náhodně rozmístěné kapsy s jinými fyzikálními zákony...“

Na konci chodby se elektrické oblouky koncentrovaly do podoby pravé bouře. Energetické výboje práskaly jako šlehnutí biče.

Na Oxleye to neudělalo valný dojem – jen přidal na hlase: „...různé reality se nacházejí ve stejném prostoru i čase, aniž by o sobě navzájem věděly. Je to všechno docela jednoduché.“

Elektrická bouře ještě zesílila. Vzduch páčil ozónem. Oblouky křížovaly tunel a přehrazovaly ho jako ohnivá pavoučí síť. Projít tudy se rovnalo sebevraždě.

„Musíme najít jinou cestu ven!“ vykřikla Marion.

Všechny ohlušilo hromové zaburácení. Kus chodby před nimi popraskal a zhroutil se. Blesky mířily jejich směrem a ničily další úseky tunelu. „Zpátky!“ zaječel Indy.

Otočili se a dali se na útěk. Turbíny rotovaly jako kola závodního vozu a prskaly kolem sebe elektrické jiskřičky. Jedno z bronzových kol před nimi se uvolnilo z podpěr a vyřítilo se na ně. Tudy se nedalo ustoupit. Za patami jim šlehaly blesky.

„Támhle!“ vykřikl Indy a ukázal k jedné boční chodbě, která vedla do podzemního bludiště.

Pádili ke křižovatce, zatímco se k nim blížilo uvolněné vodní kolo. Mutt dospěl k rohu, popadl Marion a zmizel.

Indy s Oxleyem to nemohli stihnout. Indy strhl profesora ke straně a přitiskli se ke zdi s rozpaženými rukama a s hlavami otočenými k sobě.

Oxley hleděl na Indyho, když je obří kolo míjelo sotva o několik centimetrů. „Jakou teorii máš o těch bytostech ty, Henry?“

Indy obrátil oči v sloup. „Ted’ ne, Oxi.“

Odrazil se od stěny, popadl profesora a vyrazil za Marion a Muttem. Všude kolem zněly exploze, které trhaly stěny a stropy na kusy. Celý komplex záhy zanikne.

Musejí se odtud dostat – jenže jak?

Spalková slyšela výkřik jednoho ze svých vojáků – ale nepředstavoval pro ni víc než bzučení komára. Na tom už teď nesejde. Ona je nyní něčím víc. Takové malicherné starosti se jí netýkají.

Sledovala, jak se jí před očima rodí z prachu galaxie, jen aby vzápětí hynuly a řítily se do černoty.

Rozevřela oči, aby viděla ještě víc. Ochoz v místnosti kroužil rychlostí, která se vzpírala jakémukoliv srovnání. Zůstávaly tu jen zářící oči oněch bytostí. Jejich záře jí vyplňovala lebku a měnila se v nádherně bolestivý tlak. Vdechovala nosem a vydechovala ústy. Praktikovala prastaré meditační postupy indických jogínů. Poddala se nicotě jako nepálští mnichové. Uvolnila své tělo a otevřela je cele vnímání.

Nebránila se.

Plynula se světlem a přijímala jeho palčivou krásu bez jakéhokoliv odporu. Porod je bolestivý, ale nakonec přivede z temnoty na světlo nový život. Tady právě probíhala jiná forma porodu. Bude první z lidí, kdo překoná všechny bariéry a vstoupí do vyšší existence.

Vše jí bude odhaleno.

Tlak se zvyšoval a Spalková měla pocit, jako kdyby se jí rozestupovaly lebeční švy. Zhluboka dýchala a snažila se překonávat bolest. Její zorné pole se rozšířilo, jako kdyby se vznášela několik centimetrů nad vlastním tělem. Nespouštěla pohled z oněch očí, ale přesto náhle viděla do větší šíře.

Novým pohledem viděla i jednoho ze svých mužů, jak se potácí po místnosti a rukama si svírá hlavu. Snad vytušil, že se na něj dívá, protože se otočil k ní. Napráhl jednu ruku a slepě s ní před sebou zatápal. Otevřel ústa v bezhlesém výkřiku, v příliš velkých mukách, než aby se daly vyjádřit hlasem. Po lících mu stékala krev a z jeho očních důlků stoupal kouř.

Přes hrůznost toho výjevu Spalková necítila lítost. Ten muž nebyl trénovaný a hodný tohoto slavného okamžiku. Zápasil, přestože se měl poddat slunečním větrům, jež vály od jasných, vířících očí.

Voják vykročil k ní, prosebně a varovně zároveň.

Vtom se zhroutil na obličej.

Mrtvý.

Nestačil však dopadnout na zem. Místo toho se vznášel ve vzduchu kousek nad podlahou. Pak jeho tělo počalo stoupat, tažené vzhůru. Spalkovou překvapilo, když zjistila, že se k němu zvedá i jedna z jejích paží.

Pak se vojákovo bezvládné tělo roztočilo a vzneslo se výš.

I když vůbec nepohnula očima, sledovala v rozšířeném zorném poli cestu vojákova těla k černému víru. Její nitro se natáhlo vzhůru – a objevilo svíjející se tmu, jaká se nachází jen ve středu mrtvých hvězd. Temnota na ni vřeštěla s chladnou zuřivostí neznámého a nepoznatelného.

Osllepila ji hrůza a Spalková se vyděšeně stáhla zpátky do vlastní lebky a k agónii, jež tříštila kosti její mozkovny. Jakmile se vrátila do svého těla, uvědomila si, že stojí tvář v tvář jedné z oněch bytostí.

Tyčila se přímo nad ní a z očí jí šlehalý galaktické ohně.

Jak se sem dostala?

Nevšimla si, že by vstávala z trůnu.

Koutkem oka zaznamenala, že se ochoz přestal otáčet. K něčemu se schylovalo.

Z vysoké postavy před ní se jí do očí vpilo ještě více světla. Spalkovou zaplavilo poznání, jasné a bolestivé jako tlak v lebce. Náhle poznala pravdu. Osvícení není žádný dar. Ten tvor se ji pokoušel zničit a využíval vědomostí jako dýky.

Ne...!

S duševním i fyzickým vypětím odtrhla hlavu od záře v oněch planoucích očích a otočila se k nim zády –, jen aby zjistila, že za ní stojí druhá bytost, která se tu zhmotnila jakoby odnikud. Postava na ni upřela oči, jež žhnuly ohněm tisíce sluncí.

NE...!

Nemohla ani mrknout. Proud světla jí držel otevřená víčka. Mohla se jen otočit... a nalevo od ní stála další bytost. Napravo také. Všude kolem ní.

UŽ NE...!

Postavy ji obklopily. Stály těsně vedle sebe, takže Spalková neměla kudy uniknout. Zářilo na ni všech třináct párů očí.

„Zakryjte je...! Zakryjte je...!“ vydechla, i když v hloubi duše věděla, že v místnosti nezůstal nikdo živý.

Naplnilo ji ještě více světla a vědomí. Znovu se jí rozšířily smysly, tentokrát nechtěně. Ve spáncích jí tepala bolest. Cítila, jak se jí po mozkových závitech přelévají kaskády energie a mění membrány v křišťál.

Jen aby do ní mohlo proudit ještě víc energie.

Nedalo se to nijak zastavit.

Ze rtů se jí vydrala nesrozumitelná slova mimozemského jazyka. Rychleji a rychleji.

Spřelývala jí z úst, jako kdyby jimi přetékala.

S nadlidsky zbystřenými smysly Spalková cítila, jak jí další část mozkové tkáně tvrdne v křišťál. Po lících jí stékaly slzy, které po sobě zanechávaly pálivé stopy.

To nejsou slzy.

Krev.

Smysly se jí rozšířily ještě víc. Znovu se ocitla nad zemí a vnímala okolní svět z výšky o třicet centimetrů nad svou hlavou. Vzpomněla si na popisy zážitků z blízké smrti: oběti měly pocit, že se vznášejí nad tělem a shlížíjí na ně seshora. Ona teď měla přesně stejný dojem. Stoupala stále výš a otáčela se kolem své osy – chycená v bolestné agónii. Nyní už byla tak vysoko, že se mohla podívat do své vlastní tváře.

Z chvějících se a dýmajících očí jí prýštila krev.

Viděla, jak postupně černají.

Viděla to.

Rty se jí pohnuly v hrůzyplném výkřiku. „*JÁ POŘÁD VIDÍM!*“ I bez očí do ní proudilo stále více světla. Cítila, jak stoupá pořád výš.

S posledním výtryskem energie se její mozek proměnil v čirý křišťál a odrazil veškerou sílu nazpět, z očních důlků jí vyšlehly plameny, tak horké, že spalovaly kosti a proměnily očníce v doutnající slupku.

Její tělo se zhroutilo. Veškeré spojení s ním se přerušilo, jako když člověk sfoukne svíčku. Podobně jako v případě toho vojáka ale nedopadlo na zem. Následovalo ji vzhůru.

Kývaly se mu paže, jako kdyby se po ní snažilo sáhnout.

Vyděšeně vykřikla a otočila se...

... čelem k vířícímu kotli temné energie nepředstavitelných rozměrů, ke kotli nicoty, jež na ni čekala. Pronásledovaná vlastním tělem vplula do jícnu. A dál.

Vír rostl, živený mocnými silami vesmíru a energií vibrujících atomů. Narůstal podél eliptických sfér, jež procházely napříč dimenzemi. Pohlcoval veškerou hmotu, která mu stála v cestě. Hluboko v jeho nitru se kypící temná energie a temná hmota připravovaly na to, co muselo přijít.

Než se tak ale stane, musí načerpat ještě více síly.

A k tomu...

... potřebuje potravu.

Mac cítil, že ho něco pronásleduje. Zježily se mu chloupky v zátylku.

S bušícím srdcem vběhl do další chodby ještě rychleji. Podlahu pod nohama mu rozhoupaly nové výbuchy. Z hloubi Země k němu doléhala ozvěna vzdáleného dunění. I samotný vzduch jako kdyby se nabil elektřinou. Mac měl dojem, že utíká v oku hurikánu. Sice kolem sebe neviděl žádné bezprostřední nebezpečí, věděl však, že ho něco honí.

Taky si musel přiznat jednu věc.

Dočista se tu ztratil.

A tak ještě přidal.

Nic jiného ho nenapadlo.

Prchal obzvláště dlouhou chodbou, jejíž stěny, strop i podlaha mu praskaly za patami. Jako kdyby běžel po tenkém ledu, který všude kolem něj povoluje. Jeho pozornost přilákalo výjimečně hlasité zaskřípání kamenů za ním. Ohlédl se přes rameno a zpozoroval na opačném konci tunelu temný stín.

Zamrkal a přimhouřil oči. Ať už tam bylo cokoliv, nedalo se na to pořádně zaostřit. Pustil to z hlavy.

Je to jenom nějaký optický klam.

Přesto však pobídl umdlévající nohy k rychlejšímu útěku. Chodba končila křižovatkou s jiným tunelem, kudy právě proběhla známá postava, která si předržovala na hlavě pomačkaný plstěný klobouk.

Výborně.

Jestli odtud někdo dokáže najít cestu...

Indy prchal chodbou. Ztrácel půdu pod nohama a bolelo ho v kyčli. Oxley na tom byl lépe než on. Marion s Muttem zmizeli vepředu za dalším rohem. Tady dole se s těmi zatracenými rohy snad roztrhl pytel. Podlaha se zachvěla a poklesla.

Indy na to nebyl připravený a padl na koleno. Zepředu k němu dolehly výkřiky. Jednalo se o pořádný otřes. Energie toho víru zřejmě trhá na kusy základy města. Jestli to tak půjde dál, spadne jim celé tohle místo na hlavu. Jejich jediná naděje spočívala v tom, že najdou cestu z bludiště, než se tak stane.

Indy se zvedl na nohy a vyrazil kupředu. Byl rozhodnutý, že přežije. Právě se dal znovu dohromady s Marion a objevil syna. Nehodlal je hned zase ztratit. Postupoval dál, ale než stačil udělat dva kroky, chytil ho někdo za rameno, čímž ho vyděsil až do morku kostí.

„Dokázali jsme to, Indiano!“ zvolal na něj známý hlas.

Indy v duchu zasténal. *To si snad děláš legraci.* Přesto: nemělo by ho to tak překvapovat.

„Krysy a potápějící se loď,“ zamumlal a kysele se ohlédl po Macovi.

Na útěku se modlil o zázrak, ale o jiný. Byl však příliš vyčerpaný, než aby reagoval jinak než nasupeným pohledem. Už ovšem Macovi zlomil dvakrát nos. A jak se říká, do třetice všeho dobrého...

Indy napřáhl paži.

Mac honem zvedl ruku. „Počkej! Víš přece, že jsem byl celou dobu na tvé straně, vid’?“

Indy mu sice nevěřil ani slovo, ale přesto pěst spustil. K čemu by to bylo? Zamračil se. „Ty jsi na straně toho, kdo je zrovna v místnosti, nemám pravdu, Macu?“

Jeho přítel se usmál, beze stopy omluvy či lítosti. Mac vždycky bojoval nečestně a Indy o tom dobře věděl – tak proč by neakceptoval i tuto jeho stránku? Navíc měl vždycky slabost pro ničemy. A přes jeho zrady z poslední doby mu Mac během let opravdu párkrát zachránil krk.

Indy konečně povolil a mávl kupředu. „Tak pojď, Macu. Vypadneme odsud.“

Další minutu běželi v tichosti jako za starých časů. Mac dokonce začal trochu zaostávat, což pomáhalo hojit Indyho raněné ego.

Pojednou na něj zavolal: „Indy?“

Indyho se při zaslechnutí podivného tónu v Macově hlase otočil. Jeho přítel se zastavil v polovině kroku, s pozvednutou nohou, ale přesto nemohl pokračovat. Tvář mu zbrunátněla námahou a ve vytřeštěných očích mu svítila panika.

Na konci tunelu za ním se čerila temnota, která se přelévala a vířila gravitačními energiemi. Ten vír je našel.

Indy také vnímal sílu, jež z něj vyzařovala – připomínala vítr, který neustále sílil a pokoušel se ho odváť.

Mac o kousek dál v chodbě zápasil s onou neviditelnou mocí. Nakláněl se s napřaženými rukama k Indymu a pokoušel se zachytit prázdného vzduchu. Indy si všiml, že za Macem vlaje jeho bunda s těžkými, vyboulenými kapsami.

Lesklo se v nich zlato.

Indy pochopil, co jeho přítele drželo v pasti. „Macu! Zbav se všeho kovu!“

Inkoustová čerň se k nim pomalu plížila a k její tmavé tlamě vyletovaly uvolněné kusy kamenů. Po podlaze se k nim šířily praskliny a škvíry. Vzadu v chodbě se hroutily stěny, tažené ohromnou silou nenasytného jícnu.

Jedna z Macových kapes se protrhla a vysypala se z ní kaskáda zlata i drahokamů. Všechny předměty okamžitě zamířily k víru.

Mac sáhl rukou po vyprázdňené kapse.

„Macu!“

Jeho přítel si uvědomil vlastní pošetilost a podíval se na Indyho. „Nemůžeš člověka vinit za to, že to zkouší.“

Vzápětí mu podjely nohy, tažené napěchovanými kapsami kalhot. Těžce padl na břicho a začal ujíždět dozadu. Rukama šmátral po hladké kamenné podlaze, ale nenacházel žádnou oporu.

„Indy!“

Přes výkřik o pomoc Mac dobře věděl, že jeho osud je zpečetěn.

Čekala na něj temnota a děsivé energie. Překulil se na záda a snažil se brzdit nohama, ale pořád ujížděl, teď snad ještě o něco rychleji. Kolem něj se řítily

kameny, které už se nekutálely, ale *létaly*. Stěny pukaly a temnota postupovala proti němu.

Zapřel se dlaněmi i chodidly.

Stejně klouzal dál.

Tomu tahu nemohl nikdo odolávat.

PRÁSK!

Něco narazilo do zápěstí jeho natažené ruky. Vzhlédl. Kolem zápěstí se mu omotal kožený řemínek a bolestivě se mu zaryl do masa. Převrátil se na hrud' a chytil se konce biče prsty.

Bič, pevný jako ocel, vedl k postavě se široce rozkročenýma nohama, zakloněné dozadu jako rybář, který zasekl sumce.

Starý dobrý Indiana!

Pak ale začaly Indymu klouzat nohy po podlaze. Indy natáhl ruku a chytil se pilíře, který právě míjeli. To je oba na okamžik zastavilo. Jenže na jak dlouho?

Mac viděl v přítelově tváři napětí. Tělo se mu protahovalo jako na skřipci. A za patami se mu otvírala propast s nenasytným hladem umírající hvězdy. Víř se neustále blížil a tlak každou vteřinu rostl.

Mac znal pravdu.

„Musíš mě pustit, kámo!“ vykřikl.

Indyho hlas zněl jako napjatá houslová struna. „No tak, Macu! Už jsme prošli horšími věcmi!“

„Ne, Indy. Tentokrát ne.“

Indy mu zopakoval jeho vlastní slova, „Vždycky existuje nějaká cesta ven, Macu!“

„Úplně na konci ne, příteli...“

Volala na něj temnota, v níž se zrcadlilo jeho vlastní srdce. Za života byl Indymu mizerným přítelem. Třeba by mohl být lepším aspoň ve smrti. Pustil se biče a zakroutil rukou, aby se osvobodil z jeho sevření. „Ne!“ zavolal na něj Indy.

Mac, nyní volný, sklouzl k víru za sebou. Viděl, jak Indy padá na záda. Když ho teď nezatěžuje, může se Indy dostat do bezpečí. *Hodně štěstí, starý brachu,*

Mac už nemohl dělat nic jiného, než se otočit čelem k temnotě a neznámu. Přes ponuru vyhlídku mu rty zvlínil drobný úsměv. Má kapsy plné zlata.

A čeká na něj cesta do nepoznaných světů. *Uvidíme, kam mě zavede!*

Indy se vyškrábal na nohy v okamžiku, kdy Mac zmizel v temnotě. Vykročil za ním, ale i na tu krátkou vzdálenost cítil, jak se síla, jíž čelil, znásobila desetkrát. Nevnímal ji jen jako fyzický tah, ale také ji slyšel, jak na něj bezhlesně křičí mocí přesahující jeho chápání a energiemi, jež nepocházejí z tohoto světa.

Stál před černou propastí.

O krok ustoupil.

Nikoliv ze strachu, ale z prosté jistoty. Maca už nelze zachránit. Tentokrát ne.

Zpoza rohu za sebou zaslechl vzdálené volání. „Indyyy!“ Marion.

Indy začal krok po kroku překonávat tah, který se ho snažil strhnout do víru. Měl pocit, že se vzduch kolem něj změnil v teplou melasu, která proudí k propastnému otvoru. Bojoval s ním vši silou, poháněný nejen instinktem k přežití, ale i něčím důležitějším.

„Indyyy!“

Poprvé v životě měl důvod žít – a žádný hladový jícen ho nezastaví. S každým krokem přitažlivá síla propasti klesala. Indy zrychloval a klopýtavě spěchal kupředu.

Na konci chodby se rozlomily stěny a k Indymu vyrazily obrovské pukliny. Hroutily se samotné základy komplexu. Zanedlouho se všechno zřítil.

Dospěl k rohu a ihned vyrazil dalším tunelem. Pronásledovaly ho klikaté pukliny ve stěnách.

Před sebou spatřil Marion. Stála u dalšího rohu nekonečného bludiště a ukazovala k příčné chodbě.

„Indy!“ V hlase jí zněla úleva spolu se zlostí. „To je dost! Rychle sem! Táhle je vidět světlo!“

Doběhl k ní, objal ji paží kolem pasu a zamířil k další chodbě.

Zde byly stěny vytesány do černé žuly se silnými žilami křišťálového křemene, ale když kolem nich Indy běžel, pruhy křemene se rozšířily – rostly a pohlcovaly celé stěny, podlahu i strop. Za dalších několik kroků chodbu tvořil čistý křemen.

Přes jeho průhlednou plochu si Indy všiml tekoucí vody – prudké, vířící a pod vysokým tlakem. Vybavil si obří nádrž nad městem. Zřejmě probíhají hlavním přítokem do bohatého systému akvaduktů této metropole.

Náhle se jim země znovu mocně zachvěla pod nohama.

Indy se ohlédl.

Stěny na vzdáleném konci tunelu popukaly a praskliny se k nim blížily jako černé prsty víru, který se natahoval po unikající kořisti. „Pohni se, Jonesi!“ zaječela Marion. „Ty jsi šéf!“ Prchali rychleji.

Za nimi se neslo těžké skřípění a hluboké steny. Skála praskala a měnila se v prášek, drcená silou podivné gravitace. Následoval nový zvuk. Šplíchání a stříkání.

Jediným pohledem přes rameno Indy zaznamenal štěrbinu, která se otvírala v křemenu za nimi. Do chodby tryskala voda. Celý konec chodby povolil a zhroutil

se s definitivním zaduněním. Ze stropu odpadl masivní blok křemene, doprovázený záplavou vody, jako když se protrhne hráz přehrady.

„Běž!“ vykřikl Jones, který si okamžitě uvědomil novou hrozbu. K zemi se řítily další úseky tunelu.

Indy už se neohlížel – sprintoval kupředu, co mu síly stačily. Přesto slyšel, jak je doháněl voda, proudící sem pod tlakem z gigantického rezervoáru nad nimi.

Zahnuli za ohyb chodby a Indy spatřil zdroj světla. Už jsou určitě blízko východu! Mutt s Oxleyem na ně čekali. „Utíkejte!“ vykřikl na ně. „Kam?“ odpověděl Mutt.

Indy viděl, jak Mutt třesí oči hrůzou. Mladík začal couvat. Indy se bál otočit. Doběhl k Muttovi a Oxleyovi a uvědomil si současně dvě věci. Opravdu tu byl východ. Jenže asi o třicet metrů výš v kolmé šachtě. Dopadalo na ně sluneční světlo. Není úniku.

Indy se ohlédl v okamžiku, kdy se na ně tunelem hrnula vodní stěna, poháněná tíhou obsahu nádrže. Vykřikl na ostatní: „Pevně se držte!“

Objali jeden druhého. Indy se chytil Marion, Marion Muttu a všichni drželi Oxleye.

Vzápětí do šachty vpadla voda, zavířila kolem nich, zvedla je ze země a vystřelila je vzhůru.

Indy podcenil ohromnou sílu povodně. Stoupali stále rychleji, rotovali, dusili se a houpali se ze strany na stranu. Kolem nich se míhaly stěny. Po pěnicí hladině se kymácely další trosky. Indy na okamžik zahlédl, jak u něj proplulo několik kostí.

Nakonec v oslnivém záblesku slunečního světla vyletěli ze šachty na vrcholu vodního gejzíru, který mířil přímo proti svahu kopce. Tvrdě dopadli na zem a kutáleli se jeden přes druhého po úbočí. Dole se konečně zastavili.

Indy se zvedl na kolena a na ruce, mokré, omámený a příliš slabý, než aby se postavil. Zbývalo mu sotva tolik síly, aby zvedl svůj klobouk a nasadil si ho na hlavu.

Přistáli na vysoké plošině nad městem, nedaleko od vrcholu hřebene, který obkružoval údolí.

Přilezla k němu Marion, promáčená na kost. Následoval Mutt, který si s nezdolností mládí dokonce stoupl. Aspoň ale měl tolik slušnosti, aby se potácel a vypadal, že je mu špatně od žaludku. Oxley omráčeně ležel na místě, kde dopadl.

Indy kývl na profesora. „Na tohle by ses měl podívat, Harolde.“

Oxley se neochotně posadil a otočil se.

Pod jejich vyhlídkou se po celém údolí táhly dávné rozvaliny. Uprostřed stál Velký kamenný chrám. Až dosud pyramida představovala pomník odolávající běhu času – to už však neplatilo.

Zatímco všichni přihlíželi, chrám se počal drolit a rozpadat. Pomalu se otáčel na základech jako nevyhnutelně se pohybující hodinové ručičky. Stěny pukaly a dávné bloky se řítily k zemi. Rotace se zrychlila a chrám se pomalu propadl do sebe. Z tohoto středu města se do všech stran rozbíhaly pukliny a praskliny, které rvaly na kusy metropoli Akator.

Indy si dokázal představit, že stejné pukliny zasahují i do zemského nitra a uvolňují celé základy údolí. To se vzápětí potvrdilo, když se vír trosek chrámu pomalu rozšířil a celé dno údolí se začalo čerpat, jako kdyby bylo z vody.

Domy se hroutily, cesty se ohýbaly a lámaly a starobylé sochy se přesouvaly krajinou, unášené vířivým pohybem.

Zbytky Velkého kamenného chrámu uprostřed klesaly do země, mizely z očí a nechávaly po sobě zející otvor.

Půda údolí kolem nich nepřestávala vířit, těsně kolem otvoru rychleji, ve větší vzdálenosti pomaleji. Brzy už bylo v pohybu celé město.

Indy hleděl k propadlině na místě, kde ještě před chvílí stál chrám. Věděl, na co se dívá: na novou podobu podzemního víru, jehož přitažlivé síly dosáhly povrchu. Celé údolí se změnilo v sypkou jímku, klesající do propasti.

„Podívejte!“ vykřikl Mutt.

Mladík si toho opět díky bystřejším očím všiml jako první.

Z centra víru vyšlehl stříbrný záblesk, který se zvedal vzhůru. Byl tak lesklý, že odražené sluneční světlo pálilo do očí a zároveň to vypadalo, že po uhlazeném povrchu toho předmětu stéká. Pomalu se vznesl z inkoustové jámy jako protiklad k temnotě propasti. Podobně jako vír se otáčel kolem své osy, unášel s sebou trosky a chytil na sebe další.

Jeden z pohybujících se kusů soch – ulomený kamenný had – se připojil k poli sutin a začal obíhat kolem stříbrné koule.

Stroj stoupal stále výš. Už visel těsně nad nimi, ale jeho přesný tvar se dal určit jen s obtížemi. Jednalo se o objekt v centru kulový, ale kolem něj se přelézaly různé jasné prstence, rotovaly podle všech možných os, někdy vodorovně, jindy svisle.

Indy si na skalní římse stoupl a přešel k Marion a Oxleyovi. Všichni zírali na koráb, který se jim otáčel před očima, obklopený troskami. Vtom se ve zlomku vteřiny výjev zploštil, ztratil prostorovou hloubku a proměnil se ve fotografii.

Když se naposledy otočil, Indy dokázal rozeznat jen jedinou stříbřitou linku na okraji snímku. Vzápětí se ztratila i ta. Zmizela.

Všechny vznášející se sutiny se zřítily k zemi. Kus sochy ve tvaru hada dopadl na jejich římsu, hadí hlavou obrácenou k Indymu a s vyplazeným jazykem mířícím přímo na něj.

Zdálo se, že i samotný kosmos má smysl pro humor.

Z údolí k nim dolehlo mohutné zadunění.

Indy se otočil právě včas, aby spatřil, jak se hroutí stěna přehradní nádrže, oslabená gigantickým vírem. Masa vody se přehнала ruinami města v jediné přílivové vlně a zatopila zbývající stavby.

Oxley si vzdychl. „Jako kdyby po sobě zameťli všechny stopy.“

Zatímco se voda pomalu ustalovala a slunce klesalo k obzoru, Indy se dobelhal k suchému místu na svahu a klesl na zem. Marion se dověkla k němu a lehla si vedle. Oxley si sedl na balvan. Jen Mutt zůstal na okraji římsy.

„Kam myslíte, že odešli?“ zeptal se a ukázal prstem k nebi. „Tam nahoru?“

Oxley zavrtěl hlavou. „Do vesmíru ne. Spíš do prostoru mezi vesmíry.“ Spojil dlaně do písmene X, stejně jako před ním ona podivná bytost, a poté je převrátil vzhůru nohama. *Do jiné dimenze.*

Ozval se Indy, kterému vrtala hlavou praktičtější otázka: „Harolde, jak ses mohl dostat přes kostlivé hlídky na hřbitově Chauchilla, kde jsi našel tu lebku? Nás málem zabily.“

„Hm? Ach, šel jsem tam ve dne, když spí. Nikdo, kdo má všech pět pohromadě, by nevy lupoval hroby za plného denního světla.“

Indy se s respektem usmál. „To mě nikdy nenapadlo,“

Připojil se k nim Mutt a sedl si vedle své matky. „Já to nechápu. K čemu byly všechny ty legendy o zlatém městě? Moc zlata tam dole nebylo. Jen to, co sem přinesli ostatní.“

Indy si vybavil zlaté mince, šperky a různé ozdoby na mrtvých tělech. Domorodci z kmene Ugha nic takového nenosili.

„Jde o mylný výklad,“ odpověděl. Mutt k němu stočil oči. „Termín Ughů pro *zlato* je stejný jako slovo označující *poklad*. Španělé předpokládali, že pokladem je zlato, ale ve skutečnosti se jednalo o vědění. To byl pravý poklad Ughů.“

Marion se dotkla šrámu na Muttově tváři z jeho duelu se Spalkovou. „Budeš mít ošklivou jizvu.“

Indyho bolelo celé tělo a zasténal. „Těch bude ještě o hodně víc, chlapče.“

Zastínil si oči a vyhlédl k západu, kde se slunce právě dotýkalo hřebene hor. Končí den. Indy se rozvalil na travnatém svahu a stáhl si klobouk do očí, aby si trochu zdříml.

Marion se k němu sklonila a podívala se na něj pod krempou.

Matně se na ni usmál a natáhl po ní paži.

Pojď ke mně, zlato.

Přilezla mu do náruče, položila mu hlavu na rameno a přitiskla se k němu. Indy si ji přitáhl ještě blíže a vychutnával si blízkost jejího tepla. Dokonale se k sobě hodili, jako kdyby byli stvořeni jeden pro druhého.

Mutt na ně znechuceně shlížel. Nepobuřoval ho však pohled na rodiče. Máchl rukou ke skalám. „Cože? To tu budeme jen tak sedět?“

„V pralese se stmívá rychle, chlapče. Ve tmě nemůžeme slézat dolů.“

„Já bych mohl, starouši.“ Mutt si stoupl a vyrazil k okraji římsy.

Indy si nadzvedl klobouk. „Proč tu nezůstaneš s námi, juniore?“

„Já nevím... Proč jsi nezůstal ty, *tati*?“

Indy si povzdychl a vzhlédl k obloze. „Někdo nahoře se teď směje.“ Oxley se k nim otočil s roztomile zmateným výrazem a pohlédl z Mutta na Indyho. „*Tati*?“

Jak jsem mohl zapomenout?

Charles Stanforth, děkan Marshall College, spěchal chodbou lemovanou kanceláři administrativy. Jeho naleštěné lakýrky hlasitě klapaly po mramorové podlaze. Nervózně si narovnal kravatu a uhladil si tmavě modré sako. Tohle si nikdy neodpustí.

A právě v tento den, nejvýznamnější z významných.

Před sebou zpozoroval malíře, který klečel před mléčným sklem dveří do jedné z kanceláří. Dělník právě horlivě kroužil na sklo písmenka se soustředěním umělce.

Stanforth zpomalil a přečetl si čerstvě vyvedené jméno.

profesor Henry Jones ml.

Malíř právě dokončoval poslední písmeno druhého řádku a tázavě se po děkanovi ohlédl.

Stanforth na něj mávl rukou. Nechtěl ho zdržovat. „Jen pokračujte, pokračujte. Rozhodně pokračujte.“

Malíř se vrátil k práci a štětcem vyplnil poslední písmeno nápisu.

proděkan

Stanforth skryl spokojený úsměv a odspěchal do své kanceláře. Na chvilku se zastavil, aby se trochu sebral. Podíval se na stěnu, kde visel obraz předchozího děkana Marcuse Brodyho.

Dotkl se dvěma prsty rámu. „Měl bys tu být ty, Marcusi.“ Povzdechl si a zvedl oči ke stropu. „Možná tu také jsi, příteli. Každopádně v to doufám.“

Stanforth ale měl svoje povinnosti. Přešel ke knihovně a prohledal police. Bibli, vázanou v ohmatané kůži, našel ve druhé polici. Tento výtisk byl stejně starý jako fakulta. Říkalo se, že na ni při nástupu do funkce prezidenta přísahal samotný Abraham Lincoln. Ještě důležitější však bylo, že ji fakultě odkázal Marcus Brody, jehož rodině patřila po nespočet generací.

Bez ní nemohl obřad začít.

S Bibli v ruce Stanforth vyrazil z kanceláře a zachovával přitom tolik důstojnosti, kolik jen byl schopen. Není vhodné, aby děkan pobíhal po kampusu v nejlepším nedělním oblečení.

Trvalo mu tedy několik minut, než dospěl ke kapli Marshall College, postavené uprostřed zeleného trávníku ze šedých kamenů, jež natěžili přímo na zdejších pozemcích. Barevná okna se třpytila v jasném slunečním světle. Stromy, které lemovaly hlavní přístupovou cestu, už byly obsypány růžovými a bílými květy. Stanforth ale přicházel pozdě, a proto zamířil k postrannímu vchodu do kaple.

Po vstupu zjistil, že vše zůstalo na svém místě.

Duchovní stále čekal před šťastným párem, i když vzhledem k Henryho netrpělivému zamračení slovo *šťastný* patrně nepopisovalo přesně jeho rozpoložení. Hladce oholený a upravený ženich stál v kvalitním obleku a motýlku vedle budoucí manželky, Marion Ravenwodové, která vypadala oslnivě v prostých bílých šatech, jež zvýrazňovaly její krásné modré oči. Poslední člen svatební

skupinky stál po Henryho pravici. I on měl na sobě sváteční oblek, ovšem bohužel doplněný o odřené motorkářské boty.

Dnešní mládež...

„Dal sis načas, Charlesi,“ poznamenal Henry tiše.

„Víš, že Marcus by to nechtěl nijak jinak,“ trval na svém Stanforth a podal Bibli duchovnímu.

Z Henryho očí zmizela netrpělivost a vděčně na Stanfortha kývl.

Stanforth se po splnění povinnosti vrátil do lavice, kde na něj čekala jeho manželka a děti. Dorazili sem pozdě večer. Nikdo si tu svatbu nechtěl nechat ujít. Byť jen proto, aby si vše ověřili na vlastní oči. Absurdní nepravděpodobnost této události přilákala hosty z celého světa.

Indiana Jones konečně vstupuje do chomoutu.

Stanforth se usadil vedle Harolda Oxleye, který jeho opoždění okomentoval tichým citátem: „Ach, kolik lidského času se promrhá čekáním...“

Indy na tento okamžik čekal dost dlouho – vlastně celý život. Pastor otevřel Bibli a zahájil obřad.

Indy se na okamžik ohlédl po přítomných lidech, přátelích i rodině. Dokonce sem z Nevady dorazil i generál Ross v modrém obleku a se šavlí u pasu.

Indy pochyboval, že byl někdy šťastnější než právě teď.

Duchovní pokračoval: „...ale je i deklarací lásky. Rád bych vám přečetl, co Pavel napsal o lásce v listě Korintským, kteří...“

Korintští? O těch Indy věděl všechno. Pořádal o nich přednášky. Už nemohl čekat ani o vteřinu déle.

Otočil se, chytil Marion, přitáhl ji k sobě a políbil ji.

Odtáhla se jen natolik, aby mohla promluvit. Jejich rty se stále dotýkaly. „Jonesi, myslím, že tahle část patří až na konec.“

„Na konec? Zlato, teprve se rozehřívám.“

Sklonil se k ní a políbil ji vášnivěji. Tiskl ji k sobě, aby jí dal najevo, že s ní tentokrát zůstane. V pozadí slyšel smích, ale nedbal na něj. Zde je jeho místo.

Konečně se narovnal a zahleděl se Marion do očí.

Ať si Španělé mají svoje zlato a Ughové zase svoje vědění... Indy držel v náruči jediný poklad, o který momentálně stál. Oxley zavolal ze své lavice. „Dobrá práce, Henry!“

Zazubil se a odpověděl: „Díky, Oxi!“ – ve stejné chvíli, kdy tatáž slova pronesl i Mutt.

Indy po něm střelil pohledem.

Tak jsou v rodině zase dva Henryové...

Mutt se na něj nevinně a tázavě díval: *Co jsem udělal?*

Indy obrátil oči k nebi. *Ano, někdo nahoře se zcela jistě směje, až se za břicho popadá.*

Mutt musel na konci obřadu přihlížet, jak jeho matka podruhé líbá Jonese. *No teda...*

Aspoň je ale matka šťastná. Šťastnější, než jak si ji kdy pamatoval.

Novomanželé se od sebe konečně odtrhli a vydali se uličkou ven. Diváci tleskali a volali na ně. Po chvíli se vydal za nimi. Rozhlížel se po kapli, vnímal tíhu jejího stáří a představoval si všechny hodnostáře, kteří kdysi kráčeli právě touto uličkou. Během staletí tu prošlo mnoho chvalně i nechvalně proslulých studentů. A v případě muže, jehož si právě vzala Muttova matka, platilo zároveň obojí.

Mutt při tom pomyšlení zavrtěl hlavou.

Je tohle jeho táta?

Dveře kaple se před šťastným párem otevřely a do kostela zavanul ostrý vítr, který strhal plátky květů, jež zdobily lavice, a rozhoupal kabáty visící u vchodu.

Z jednoho věšáku slétl klobouk a přikutálek se k Muttovi.

Mladík ho zastavil botou a shýbl se pro něj. Narovnal se a oprášil krempu starého hnědého plstáku. Prohlédl si ho. Byl odřený a zprohýbaný, ale držel se docela dobře.

To *není špatné*.

Možná...

Zvedl ho, aby si ho posadil na hlavu.

Než se ale klobouk stačil dotknout jediného napomádovaného vlasu, vytrhla mu ho z prstů čísi ruka. Mutt vzhlédl a jeho oči se střetly s přísným pohledem Jonese.

Dneska ne, chlapče.

Jones si narazil klobouk na hlavu, otočil se na podpatku a vyrazil zpátky ke dveřím. Jakmile k nim dospěl, nabídl Muttově matce rámě. Marion se do něj zavěsila a oba vykročili do jasného dne.

Vstříc neznámé budoucnosti.

*„Jmenuje se Jones.
Indiana Jones.“*

Je zpátky. Všemi oblíbený světoběžník, dobyvatel dávných hrobek a archeolog hýřící ironickými poznámkami se konečně vrátil, aby se po hlavě vrhl do dalšího napínavého dobrodružství, při kterém opět spoléhá na vlastní důvtip, pěsti a věrný bič. Tento muž v hnědém plstěném klobouku a odřené kožené bundě však není obyčejným tuctovým hledačem pokladů. V minulosti už zachránil ty nejúžasnější světové památky od proslulé ztracené Archy úmluvy až po legendární Svatý grál, a přitom porazil ty nejodpornější padouchy za těch nejnepríznivějších okolností.

Nyní se píše rok 1957, atomový věk je v plném proudu a na Ameriku dolehla paranoidní éra senátora McCarthyho. Indianovi ale začne být v probíhající Studené válce pořádně horko, když jeho poslední výpravu přepadne bezohledná jednotka ruských vojáků pod velením plukovnice, která umí dokonale šermovat a je právě tak nebezpečná jako krásná. Rusové Indyho zajmou a pustí se s ním do troufalé akce na americké půdě, při které povraždí několik amerických vojáků a vybrakují přísně tajný vládní sklad. Jejich cílem je předmět ještě cennější – a mocnější – než bájná Archa úmluvy, předmět, který dokáže odemknout přístup k tajemstvím přesahujícím lidské chápání.

Díky rychlým reakcím a hbitě pracujícímu mozku Jones své únosce přechytračí a těsně vyvázne před jistou smrtí. Když je ovšem označen za podvratného špiona a vyhozen z univerzity, dospěje Indy k závěru, že je možná načase pověsit svůj klobouk na hřebík.

Osud mu však uchystá další překvapení. Odchod na zasloužený odpočinek nabere nečekaný spád, když únos jednoho kolegy přivede Jonese do hlubin amazonského pralesa na zdánlivě beznadějnou záchrannou misi. Indy je zpátky ve hře s horkokrevným mladým motorkářem coby svým pomocníkem.

Jeho ruská protivnice už čeká na příležitost k odvetě. Jones musí bojovat o trofej, které se nevyrovnej ani všechny zázraky světa.